

သတ္တပ္ပန်စာပေ

ရွှေဘဝင်

မြို့ခြံ အဝင်လမ်း

BURMESE
CLASSIC

.COM

၂၈၆

သဗ္ဗာဗ္ဗာန်စာပေတိုက်

ရဲ့
စင်တင်ကလောင်ရှင်

ရွှေတင်

မြို့ပြည အဝင်လမ်း

(အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
.com

BURMESE
CLASSIC
COM

ရာဇဝင်တို့၏ ထောင်ချောက်

ညကို တစ်စစီဖဲ့ချွေနေသော ည၏ သစ်ရွက်ခတ်သံ
တွေမှာ ဒီဇင်ဘာည၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်တွေပင် ဆိုရ
မလားမသိ . . လက်ပေါ်တွင်ဝတ်ထားသော နာရီအချက်ပြ
ဂဏန်းလေးတွေက ရင်ကိုမောပန်းစေတာတော့အမှန် . . .

“ဟင်း . . .”

ကျွန်မ သက်ပြင်းတွေချနေသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း
မနည်းတော့ရေတွက်မည်ဆိုလျှင် လက်ချိုးလိုရမည်မဟုတ်၊
ကျွန်မရောက်နေသည့်နေရာလေးမှာ ဆူးလေလမ်းမကြီး မာကျူရီ

.....

သဗ္ဗာဓိဓာပေ

ရွှေဘဝင်

မီးရောင်တွေရဲ့အောက်မှာ...

ညက တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် လူအသွားအလာမပြတ်
စည်ကားလျက်...ဘဝအတွက် နေ့ညရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိသော
သူများရှိနေသလို ညကာလပေါ်မှာ ငွေကြေးကို ခင်းကျင်းကစား
နေကြသည့် သူများလည်း သွားလာနေကြတုန်း၊ ဒီထဲမှာ ကျွန်မ
ကတော့ ငွေပင်ပေါက်နေကြသော လူတန်းစား များထဲမှ
ငွေသီးများဆွတ်ခူးနေသူတစ်ဦး...

“ဝူး... ကျွီ...”

“သခင် ကားပေါ်တက်”

“အယ်...”

ကျွန်မ ရှေ့တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး
ကားပေါ်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သူမှာ... ကျွန်မနှင့်အတူ ညဇာ
ပြေးလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းနေသူ ဆူးဆူး... နာမည်အပြည့်
အစုံက အင်ကြင်းဆူးဆူး...

“ကျွန်း...”

သတ္တမဦးစာပေ

မြို့ပြည အဝင်လမ်း

၃

အသင့်ဖွင့်ထားပေးသော ကားတံခါးမှတစ်ဆင့် ကား
ပေါ်တက်ပြီး... ဆူးဆူးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားကို
မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ရင်တွေ မောလိုက်တာ ဆူးဆူးရာ...”

“ဆောရီး သခင်... ငါ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကဗျာဆန်နေတာနဲ့
နှစ်သိမ့်ပေးပြီးမှ လစ်လာခဲ့ရတာသခင်... (၁:၀၀)နာရီထိုး
ပြီလား...”

“ထိုးခါနီးပြီး...”

“ကျူရီ... ခုလောက်ဆို သူကိစ္စပြီးလောက်ပြီ ထင်
တယ်...”

“နင့်ကို (၁:၀၀)နာရီအရောက်ချိန်းထားတာ မဟုတ်
လား...”

“အင်း...”

“နင်... ဒီကားကို ဘယ်က ချောဆွဲခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲဟာ... မဟာ ကီလေသာကြီး”

သတ္တမဦးစာပေ

ဦးချောသာဆီကပေါ့ ..သူ့ကို စောင်းကြိုးကလေးတွေ တီးပြပြီး
အနားယူခိုင်းခဲ့တာ ..ခုလောက်ဆို အိပ်မက်ကောင်းတွေ
မက်နေလောက်ပြီ...”

“ဒီနေ့ကြီးက စီးပွားရေးလောကမှာ ဆရာကြီးနော်”

“ဟား..ဟား..ဟား...သင်ရယ် ကမ္ဘာကျော်
သူရဲကောင်းတွေတောင် မာယာထောင်ချောက်မှာ ခံခဲ့ကြရ
သေးတာပဲဟာ၊ သူက ဘာမှီလိုလဲ..အင်ကြင်းဆူးဆူးရဲ့ စကား
လုံးတွေ မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်းပါးအောက်မှာ အရပ်ကြီးပြတ်
လေးပါ။ ဒါနဲ့ နင့်ဂျူတီကရော...”

“ဒီတစ်ခါတော့ သဲထိတ်ရင်ဖိုလေးပဲ ဆူးဆူးရေ ..
သူမိဖုရားခေါင်ကြီး အချိန်မီရောက်မလာရင် ငါတော့အပျိုစင်
ဘဝကျွတ်ပြီ ...”

“ငါလည်း ကွက်တိအကြောင်းကြားလိုက်တာပဲ ..ငွေ
ရော ‘မ’ခဲ့လား...”

“ဆူးဆူးရယ်..ငွေအတွက်ရင်းခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲဟာ၊ ငွေမပါ

သတ္တမ္မန်စာပေ

လိုဖြစ်မလား ..သူမယားကြီးကိုတွေ့တာနဲ့ ငါ့ဘက်က အပိုင်
အကျပ်ကိုင်တော့မှ ပါသမျှငွေတွေပေးတာကို မကျေနပ်လို့
ဒီမှာတွေ့လား...”

“ဟဲ့..နဝရတ်ကိုသွယ် လက်စွပ်ပါလား”

“ဒါပါ ချွတ်ယူခဲ့တာ..ဒါနဲ့ နင်ကရော...”

“ကိုကြီးရယ် ..မီးက အဆောင်နေရတာ အရမ်းကို
မွန်းကျပ်နေပြီလို့ ခပ်နဲ့နဲ့လေး ပြောလိုက်တာနဲ့ စာရွက်
ဖြူအပိုင်းလေးမှာ ဂဏန်းခြောက်လုံးရေးပြီးသွားပြီလေ ..
ဟား..ဟား..ဟား...”

ကျွန်မတို့ရဲ့ ရယ်သံတွေက မာကျူရီအလင်းတန်းလေး
တွေအောက်မှာ ပျံ့လွင့်လျက်...

“ဟိုမှာ..ကျူရီ...”

ကျွန်မတို့နှင့် ချိန်းဆိုထားသောနေရာတွင် ကျူရီကို
အသင့်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ..ကားကိုရပ်ပေးပြီး တက်ခိုင်းလိုက်
သည်။

သတ္တမ္မန်စာပေ

“ကျူရီ OK လား...”

ကျူရီက ကျွန်မ အမေးစကားကို နှုတ်မှမပြောဘဲ သူ၏ပြုံးနေကျအပြုံးလေးနှင့် အောင်မြင်သော သင်္ကေတလေးကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ဆူးဆူးနဲ့ သဇင်...”

“ဘာလဲ.. ကျူရီ”

“ငါတို့ ရန်ကုန်ကနေ ခဏခွာရင်ကောင်းမယ်”

“မင်း ငြိလာလို့လား...”

“ဆူးဆူးရယ်.. ကျူရီလုပ်သမျှတွေက လက်စခြေစတွေ ပျောက်ပါတယ်... ရန်ကုန်က ခွာချင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကို အနားပေးချင်လို့...”

“ငါလည်း မွန်းကျပ်မှုတွေကြားကနေ လေကောင်း လေသန့်ရတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုကို သွားချင်နေတာ”

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ...”

“ချောင်းသာ”

“ကောင်းတယ်... ဒီညအနားယူပြီး မနက်ဖြန်စီစဉ် စရာတွေ စီစဉ်ပြီးရင် လစ်မယ်...”

“ဆူးဆူး...”

“ဘာလဲ သဇင်...”

“မင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုက ကားဆွဲလို့ရမလား...”

“သူ့ထက်ကျောင်းတဲ့ကားကို ယူခဲ့ဦးမှာ... ဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့.. ကျူရီ မင်းကုန်သည်ကြီး အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ...”

“သူ့ဆီက ကျောက်စိမ်းကို ငါလဲသွားတာတောင် သိဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ သိခဲ့ရင်တောင် အများကြီးနောက်ကျနေပြီဟာ ကျွတ်ကျွတ်... သိန်း(၂၀)လောက်တန်တဲ့ ကျောက်စိမ်းကို (၂)သောင်းလောက်တန်တဲ့ကျောက်စိမ်းနဲ့ လဲယူခဲ့တာ များသွားသလားတောင် မသိဘူးနော် ဟား...ဟား...ဟား”

ကျူရီ သူ့မျက်လုံးပေါက်ကွဲလေး ပိတ်လှမတတ် ရယ်မောနေလေသည်။

“သင်... နင် သတိထားမိလား”

“ဘာကိုလဲ ဆူးဆူး...”

“ငါတို့ သုံးယောက်ဆုံခဲ့ကြတာ... ခုလာမယ့် ခရစ္စမတ်
ဆိုရင် (၅)နှစ်ပြည့်ပြီနော်”

“အေး ဟုတ်ပါရဲ့...”

“ငါကတော့ (၅)နှစ်လို့တောင်မထင်ဘူး။ ငါတို့(၃)
ယောက်က ဟိုငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံခဲ့ကြတဲ့သူတွေလို့ပဲ
စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်နေတာ...”

ကျွန်မတို့ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုလေးများမှာ နာကျင်စရာ
ခါးသီးမှုများနှင့် ဘဝကို ကိုယ်စီဖြတ်သန်းခဲ့ကြရင်း ကံကြမ္မာ
တစ်ကွေ့မှာ ဆုံခဲ့ကြသူများဖြစ်ပေမယ့် . . . ညီအစ်မ အရင်း
အခြာပမာ ချစ်ခင်ကြသူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အတိတ်ဘဝတစ်ခုမှ အကျိုးဆက် သံယောဇဉ်ကြောင့်
ပင် ဆိုရမလား...။

အခန်း < ၁ >

အဝေးရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် အပြာရောင်ကောင်းကင်
ကြီးတို့မှာ... နောက်ခံပန်းချီကားချပ်သဖွယ် ရှိနေလျက် ပင်လယ်
ပြင်၏ လှိုင်းဂယက်များသည် ကျွန်မရင်ကို အေးမြစေပါသည်။
တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာသော... ပင်လယ်လေနအေးကလေးများ
မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်သမျှ အဝေးသို့လွင့်သွားသလိုခံစားလိုက်
ရသည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မောပန်းစွာဖြတ်သန်းခဲ့ရသော
နေ့ရက်များစွာအတွက် တခဏအမောပြေစေခဲ့ပါသည်။ ပင်လယ်

ကမ်းခြေနံဘေးရှိ ဘန်ဂလိုရှေ့ အုန်းပင်များအောက်တွင် ခိုမြှုပ်
အုန်းရည်ခဲလေးကို သောက်ရင်း ကျွန်မစိတ်တွေကို အပူပင်ကင်းစွာ
အနားပေးထားလိုက်သည်။

ကျူရီနှင့် ဆူးဆူးကတော့ ဟိုတယ်ဘက်ကို သွားနေ
ကြတာမို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။ ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇီဝိအချိန်တွင် လူဆုံးယောက်ျား ကျွန်မနှင့် မလုပ်မကမ်း၊
ပုနေ၍ လမ်းလျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘေးမှ
နစ်ယောက်၏ မျက်နှာသွင်ဖြင်မှာ သာမန်လောက်သာရှိပြီး
အလယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်မတွေဖူးဆက်ဆံဖူးသော ယောက်ျား
များဆဲတွင် တည်ငြိမ်ခန့်ညားလှသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။
ရွှေအိုရောင် ပါဝါမျက်မှန်လေးနှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ခြစ်ဆင်ထားသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
မိန်းကလေးတို့စွဲမက်လောက်သော လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင်
မမှား...

မုန်ဆယ်အက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေကြမ်း

ကလေးကြောင် စားပွဲဝိုင်းပေါ်တင်ထားသော . . . ကျွန်မ
ဦးထုပ်ဝိုင်းကလေး လေထဲမှာလွင့်ပါသွားပြီး . . . ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ရှေ့သို့ရောက်သွားသည်။ ကျွန်မအတွက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏
အနီးကပ်ကြည့်ခွင့်ရနိုင်ဖို့ . . . အခွင့်အရေးတစ်ခုပင်ဆိုရ
မလား... ကျွန်မ အပြေးကလေး ဦးထုပ်ကို ကောက်ရန်လိုက်
သွားရာ...

“အငယ်လေး ကောက်ပေးလိုက်ကွာ...”

သူ့ရှေ့တွင် ရောက်နေသော ဦးထုပ်ကို သူကိုယ်တိုင်
မကောက်ဘဲ သူ့ဘေးမှ လူကိုကောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ဦးထုပ်လေး ကောက်ပေးတာလေးအားနဲ့ဧကွာ ကျေး
ဇူးတင်မနေပါနဲ့ကွာ . . မင်းသမီးထားဖို့ဧကွာ ပြောလိုက်
မယ်...”

“ဟင်...”

“မင်းထိုင်နေတဲ့နေရာက မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိ

နိုင်တယ်နော်...

ထိုပုဂ္ဂိုလ်စကားကြောင့် ကျွန်မအုန်းပင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုလူမှာ ထိုစကားကိုပြောကာ သူသွားရမည့်လမ်းကို ဆက်ပြီးသွားလေပြီ။

အနီးကပ်ကြည့်ရင် ပိုပြီးတည်ကြည်တဲ့ လူပဲ...လူက ချောတာမဟုတ်ဘူး၊ ခန့်ညားပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...

ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ခုလို ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိတာ၊ ထိုလူဟာပထမဦးဆုံးပင်ဆိုရမည်။ ထိုလူပြောသွားသော သတိပေးစကားလေးကိုတောင် မေ့လျော့ပြီး ဘန်ဂလိုလေးဆီသို့ ပြန်ပြီးအသွား...

“ဝုန်း...”

“အမေ...ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား...”

ကျွန်မ ဘန်ဂလိုနားသို့မရောက်ခင်မှာပဲ အုန်းပင်ပေါ်မှအုန်းသီးက ကျွန်မထိုင်ခဲ့သော အပေါ်သို့တည်တည်

မတ်မတ်ပင်ပြတ်ကျလာလေသည်။ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပြောခဲ့သော စကားလေးကို ပြန်ပြီးအမှတ်ရကာ...

“အကြားအမြင်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလား မသိဘူး”

“သဇင်...ဟဲ့ သဇင်”

“ဆူးဆူးနဲ့ ကျူရီ...”

“နင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ...”

“ကပ်သီကလေး လွဲသွားတာ...နို့မို့ဆိုရင်တော့ ခုလောက်ဆို ဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်နေပြီ...”

“ကဲ...နို့အထဲကိုဝင်ပြီး စကားပြောကြရအောင် သဇင်...ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြန်ပြီ”

“ဘာကိစ္စတွေ အရေးပေါ်လာပြန်ပြီလဲ...”

“အထဲရောက်မှ ပြောကြမယ်ဟာ”

ကျွန်မတို့(၃)ယောက် ခေတ္တတည်းခိုနေသော ဘန်ဂလိုထဲကို ဝင်ခဲ့ကြပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျူရီကတော့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲနေလိုက်သည်။

“အန်တီမမ...မနက်ဖြန် ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟယ်...ဘာအတွက်လဲ”

“ဒါတော့ မပြောလိုက်ဘူး၊ ဖုန်းထဲမှာမို့ မပြောချင်ဘူး နဲ့တုတယ်...”

“သူက မြန်မာပြည်ကို ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ”

“ငါတို့ ထွက်လာတဲ့နေ့ကပဲ”

“သူ ငါတို့ကိုတွေ့ချင်တာ...ယေးကြီးကြီးကိုတွေ့ ထားလို့ဖြစ်မယ်”

“သူ့အကြောင်းလည်း နင်သိသားပဲ ကျူရီရာ...သူက အချို့ကြီးမှ ကြံတာလေ”

“ဆူးဆူး...ငါတို့ဒီတစ်ခါ သူနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် ကိုယ်ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီးမှ လုပ်မယ်...သူ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး သူပေးသမျှကို မယူနိုင်တော့ဘူး”

“သင်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ဆူးဆူး...ငါတို့ (၅)နှစ် လုံးလုံး သူ့ကိုရှာကျွေးခဲ့တာများနေပြီ...”

“အေးပါဟာ...ဒီတစ်ခါ အလုပ်လုပ်ရင် ထိုက်ထိုက် တန်တန်ရမှ လုပ်မှာပါ...သင် ရေချိုးသွားကြရအောင်၊ ပြီးရင် ညနေစာစားကြမယ်၊ ဒီည ဒီမှာ မီးပုံပွဲရှိတယ်... သွားပြီး ကဲ ကြရအောင်”

“မီးပုံပွဲကို ဘယ်သူလာလုပ်တာလဲ...”

“(+ x - + x) ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးမြင့်မြတ်ကေရာစ်၊ သူ့ဟိုတယ်က ဧည့်သည်တွေအတွက် သီးသန့်လုပ်ပေးတဲ့ပွဲလို့ ပြောတာပဲ”

“နာမည်ကြားရုံနဲ့ သွေးတက်သွားနိုင်တယ်...လူပုံ သဏ္ဌာန်ကရော ဆူးဆူး”

“ငါမှ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတာ...နာမည်တောင် ဟို တယ်ဝန်ထမ်းလေးတွေပြောလို့ သိရတာ၊ သွားကြမယ်”

ကျွန်မတို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရေကူးရင်း ရေချိုး ကြရန် အဝတ်အစားကိုယ်စီလဲပြီး ဆင်းလာကြသည်။

ကျွန်မတို့ဆီကို ရောက်လာမည့် အန်တီမမဆိုသူမှာ

ဒေါ်ခင်မာလာကျော့ပင်ဖြစ်၏။ စီးပွားရေးလောကသားတွေနှင့်
ငွေရှိလူတန်းစားတွေ အမှောင်လောကသားတွေပေါ်တွင် ကွက်
ကျော်ရိုက်ပြီး အမြတ်ထုတ်နေသူပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ (၃)ဦး
၏ ဆရာဆိုလျှင် မမှားပါ။ သူစီစဉ်ပေးသော အလုပ်တွေကို
ကျွန်မတို့ဘက်က လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အကွက်စေ
ဒေါင့်စေသူဖြစ်သည်။

အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်မတို့(၃)ယောက်ဘဝကို
ကယ်တင်ထားသူဟု ဆိုရမည်။ ဒီအတွက် ကျွန်မတို့(၃)ယောက်
လုံး သူ့ကိုပြန်ပေးဆပ်ခဲ့ရတာလည်း မနည်းတော့ပါ။

ဒေါ်ခင်မာလာကျော့ဟာ သူ့လောဘရမ္မက်ပေါ်မှာ
အကျိုးအမြတ် ရဖို့အတွက် စာနာမှုကင်းမဲ့ပြီး၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို
အသုံးချဖို့ ဝန်မလေးသူလည်းဖြစ်သည်။

အန်တီမမနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နှစ်ကာလတစ်
လျှောက်မှာ ကျွန်မတို့ဘဝတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ထိုးကျွေးခဲ့ပေ
မယ့်၊ ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့် ရုန်းထွက်ခဲ့ရသည်မှာ မနည်းတော့။

သစ္စာမွန်စာပေ

အန်တီမမ လောင်းရိပ်အောက်ကနေ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်မှာ
လပိုင်းလောက်သာ ရှိသေးသည်..ဒါကလည်း သူမ ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ဦးကို အပိုင်ကျူးသွင်းပြီး၊ နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်
သွားလို့သာဖြစ်သည်။ ခု အန်တီမမ..သူတို့ဆီကို ပြန်ရောက်
လာပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ရဲသားကောင်တွေ
မဟုတ်တော့ပါ။

အခန်း ၂

ပင်လယ်ကမ်းစပ်၏ သဲသောင်ပြင်လေးပေါ်တွင် မီးပုံပွဲ
ကလေးကို ပြုလုပ်လေသည်။

ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသူတွေအတွက် စားပွဲဝိုင်းကိုယ်စီ
နှင့် ပင်လယ်အစားအသောက် စုံလင်စွာပြင်ဆင်ပေးထားသည်။
အရက်သောက်တတ်သူတွေအတွက် သီးသန့်ဝိုင်းကလေးနှင့်
တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲလေးပါ ပြုလုပ်ထားသဖြင့် တကယ့်ကိုပျော်
ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မီးပုံပွဲကလေးဟု ဆိုရမည်။

“ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကတော့ သူ့ဟိုတယ်အတွက် စီးပွားရေး
အကွက်ကို ပြင်ထားတာပဲနော် သခင်...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မြို့ပြဥပဒေအခန်း

၁၉

“ခု ကုန်ကျစရိတ်ကို ခန့်မှန်းမယ်ဆိုရင် ဟိုတယ်ရဲ့
တစ်နှစ်တာအမြတ်နီးပါးလောက်ရှိတယ်..ဒီလောက်ထိ ကုန်ကျ
ခံပြီး လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူးဟာ...”

“ဟဲ့ သခင်ရဲ့ အပြိုင်အဆိုင်တွေရှိလာရင် ရေရှည်
အတွက် ဒီလောက်တော့ ကုန်ကျခံရမှာပေါ့ဟာ...”

“နှင်တို့အမြင်နဲ့ ငါ့အမြင်ကတော့ လွဲနေတယ်...”

“ဘာလွဲတာလဲ...လုပ်ပါဦး”

“ကိုယ့်ဟိုတယ်ကို လူဝင်စေချင်ရင် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း
တွေရဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ စနစ်ဆောင်ပေးမှုတွေကသာ အရေးကြီး
တာပါ။ ခုလိုလုပ်တော့ လူမလာလို့ လာအောင်ခေါ်သလို
ဖြစ်နေမှာပေါ့...ခုလိုပွဲမျိုးကို သူ့ဘယ်နှစ်ကြိမ်လုပ်ပေးနိုင်
မလဲ...ပြီးတော့ လာပြီးတည်းခိုကြတဲ့သူတွေကရော ခုလိုပွဲမျိုးကို
နှိမ့် သက်သက်လာကြမှာလား...ကြော်ငြာကောင်းကောင်းနဲ့
ဈေးကွက်ရှာတဲ့နည်းကို သုံးရင်တော့မှားသွားမယ်...”

“သခင် နင်က ငါတို့(၃)ယောက်ထဲမှာ ဉာဏ်ထက်တဲ့

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

သူဆိုတော့ နင့်အတွေးအခေါ်ပိုင်းကို လိုက်မမီပါဘူးဟာ...
ကဲ စားစရာရှိတာ စားကြစို့”

“သူစီးပွားရေး...ကိုယ့် စီးပွားရေးမှမဟုတ်တာ ခေါင်း
စားခံမနေနဲ့တော့...”

“စီးပွားရေးကို အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး အတွေးအခေါ်
ခပ်ညံ့ညံ့နဲ့ဆိုရင် သူဌေးဘွဲ့လေးကို လက်လွှတ်ရမယ်မှတ်...
ဒါနဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကို မမြင်ပါလား ဆူးဆူး...”

“အေး...ငါလည်း ရှာနေတာ ဘယ်သူမှန်းကို မသိ
ဘူး...”

“သိတော့ရော...နင်တို့က ဘာလုပ်မလို့လဲဟ”

“သူဌေးခပ်ညံ့ညံ့လေးကို မြင်ဘူးတယ်ရှိအောင်လို့ပါ”
ကျွန်မတို့ စကားလည်းပြော စားလည်းစားနှင့် ဖျော်
ဖြေနေသော ဂီတသံစဉ်လေးကို နားဆင်နေလိုက်ကြသည်။

“ဟယ်...”

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေမှာ ညနေက တွေ့ခဲ့ရသော

ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ စားပွဲဝိုင်း
များမှ လူများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေသည်။

ကျွန်မတို့ ဝိုင်းနားသို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာသောအခါ
ကျွန်မမှာ အကြောင်းမဲ့ ရင်တွေဖိနေမိသည်။

“စားရသောက်ရတာ အသင်ပြေရဲ့လား...လိုအပ်တာ
တွေ အားနည်းတာတွေ ရှိရင်ပြောပါ...”

“အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်”

ကျွန်မကတော့ ဘာမှစကားမဆိုဘဲ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏
မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်...လက်ခံစကားပြောနေသူက
ဆူးဆူး...

“ခုပွဲလေး လုပ်ပေးတာ ဟိုတယ်အတွက် ဈေးကွက်
ရှာတာမဟုတ်ပါဘူး...ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ဟိုတယ်ရဲ့ (၅)နှစ်
ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကလေး လုပ်တာပါ...”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးရင် အမှတ်တရကံစမ်းပွဲလေးကို ပါဝင်ဖို့ပါ ဖိတ်

ခေါ်ပါရစေ...သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ထွက်သွားတဲ့အထိ . . ကျွန်မစကားသံ
တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သခင်...သခင်”

“ဟယ်...လန့်လိုက်တာ”

“မသိပါဘူးဟာ...ထိုင်ရက်ကြီး အသက်ထွက်သွား
ပြီလားလို့...ဘာတွေ စရာနဲ့ဝင်နေတာလဲ”

“ဘာကိုမှ စရာနဲ့မဝင်ပါဘူး...သီချင်းသံစဉ်နောက်မှာ
မျှောပါသွားတာ ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်ဆိုသူလား ဆူးဆူး...”

“ဟုတ်မှာပေါ့...နင်ထင်ထားသလို ခပ်ညံ့ညံ့သူဌေး
တော့ မဟုတ်တန်ကောင်းဘူးနော်”

“အဟီး...သူဒီဝိုင်းက ခန့်ညားတယ် မျက်နှာလေး
ကို ကြည့်ရတာ ရှင်းသန့်နေတာပဲ”

“ကျူရီ ကောင်မစုတ်...နောက်ပိုးမ လုပ်ချင်နေတယ်”

“ရင်ထဲက အရှင်းဆုံးစကားကို ပြောတာပါဟာ...”

ဘာပယောကမှ မပါပါဘူး”

ဆူးဆူးနှင့် ကျူရီ စကားပွဲမှာ . . ကျွန်မဝင်မပါဘဲ
တိတ်ဆိတ်စွာပင် နေလိုက်သည်။

“တိုက်ဆိုင်တာ တစ်ခုတော့ ဖြစ်နေပြီ...”

“ဘာစိုက်ဆိုင်တာလဲ သခင်...”

“သူဟိုတယ် (၅)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ဟာ . . . ငါတို့(၃)
ယောက်ရဲ့ ဘဝသစ်ခြေလှမ်းစတင်တဲ့ နေ့ရက်နဲ့ တစ်ရက်တည်း
ကျနေတယ် (× + - + ×)နေ့လေ၊ နင်တို့မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ်...ငါတို့(၃)ယောက်ကို အန်တီမမ
ပထမဆုံးပွဲတစ်ခုကို ဆင်နွှဲခိုင်းတဲ့နေ့ပဲ”

“ငါတို့(၃)ယောက်ရဲ့ (၅)နှစ်ပြည့်ပွဲလေးကို သူကလုပ်
ပေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့ဟာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်...”

“ရပါတယ်ဟာ...”

“အဲဒါ . . နင်က ဘာကိုရပါတယ်လို့ ပြောတာလဲ

ကျူရီ...

“ခင်ပွန်းကိုယ်စား ဇနီးသည်က ပြောပေးတဲ့သဘောလေ...”

“ကောင်မစုတ်...စိတ်ကူးနဲ့ အရူးထမနေနဲ့ ဒီလို လူမျိုးတွေဘဝမှာ ငါတို့လို ခပ်ပါးပါးအလှတွေက ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး...”

ဆူးဆူးစကားလေးသည်...ကျွန်မရင်ထဲကို ဆိုနှင့်စွာ ဝင်ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

လူ့ဘဝလောကကြီးမှာ အမြင့်နှင့်အနိမ့် ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလား...

“ဟူး...”

ကျွန်မသက်ပြင်း ပူလေးတွေကို ရင်ထဲမှာ စူးရှစွာ ချရင်း...လေပြေတွေနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“ယနေ့ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်တော်တွေကို ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်ရဲ့ (၅)နှစ်မြောက် အမှတ်တရကံစမ်းပွဲ

ကလေးကို စတင်ပြီး ကျင်းပတော့မှာဖြစ်ပါတယ်...ဒါကြောင့် ပို့ အားလုံးကံစမ်းမဲအစီအစဉ်လေးတွေကို နားထောင်ပေးကြပါ”

ကျွန်မတို့လည်း ကံစမ်းမဲအစီအစဉ်လေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်ဆိုသူကတော့ ဧည့်ပရိသတ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး စကားစပြီးဆိုလေသည်။

“ယနေ့ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်တွေကို ကျွန်တော်အရင်ဆုံးပြောချင်တာကတော့...ခုအမှတ်တရ ပွဲလေးဟာ ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးပေါ်မှာ အခြေခံပြီး လုပ်တဲ့ ပွဲကလေးမဟုတ်ပါဘူး...ပင်လယ်ကမ်းခြေကို အပန်းဖြေ ရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေအတွက် ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အမှတ်တရကလေးဖြစ်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒကလေးကြောင့် ပြုလုပ်တဲ့ ပွဲကလေးပဲဖြစ်ပါတယ်...အမှတ်တရကံစမ်းမဲကလေးတွေဟာ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဖျော်ရွှင်ရယ်မော စရာလေးတွေ အဖြစ်ဖန်တီးပြုလုပ်ထားတာလေးတွေပဲ

ဖြစ်ပါတယ်...ကံစမ်းမဲ ဆုတွေထဲမှာ အထူးဆုလေးကတော့
ပင်လယ်နတ်သမီး ပန်းပုရုပ်ကလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်..."

"ဟင်..."

ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသော ပင်လယ်
နတ်သမီးရုပ်ထုလေးဟူသော စကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲသို့
တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မဘဝ၏ အတိတ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ပင်
လယ်နတ်သမီးရုပ်တုကလေးဟာ အရိပ်ကလေးတစ်ခုလို
ကပ်တွယ်နေခဲ့ဘူးတာဖြစ်ပါသည်။

"ကဲ...ကံစမ်းမဲလေးတွေ စပြီးနှိုက်ကြရအောင်"

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလူငယ်လေးတို့က ငွေဖလားတစ်လုံး
စီကိုင်ပြီး စားပွဲများဆီသို့ လာကြပြီး ကံစမ်းမဲလိပ်များကို နှိုက်
ခိုင်းလေသည်။

ကိုယ်နှိုက်ထားတဲ့ ကံစမ်းမဲလိပ်နံပါတ်လေးတွေကို
ကိုင်ပြီး ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေလည်းဆိုတာကို စောင့်စားနေကြ

ရသည်။ ကျွန်မရထားသော မဲလိပ်နံပါတ်က (၅၀)ဖြစ်၍...
ကျူရီနှင့် ဆူးဆူးတို့က (၁၀)နှင့်(၁၂)ဖြစ်သည်။ မဲလိပ်နံပါတ်
နှင့် ပစ္စည်းလေးတွေကို ကြေညာတော့ တစ်ချို့သောပစ္စည်း
တွေမှာ ပေါက်သည့်သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသဖြင့် ရယ်စရာ
ပင်ကောင်းနေတော့သည်။ ကျူရီဆိုရင် ဆေးတံကလေး ပေါက်
ပြီး...ဆူးဆူးကတော့ ယောက်ျားရူးဖိနပ်ပေါက်နေပြန်သည်။
ကျွန်မ နံပါတ်ကတော့ နောက်ဆုံးနံပါတ်များဖြစ်နေမလား
တော့ မသိပါ...

"နံပါတ်(၅၀)..."

ကျွန်မ နံပါတ်ကလေးကို ခေါ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ
လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

"ယနေ့အမှတ်တရပွဲ၏ အထူးဆုဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်နတ်
သမီးရုပ်တုကလေးဖြစ်ပါတယ်..."

"ဟယ်..."

ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက်လမ်းလေးတစ်ခု

ကို တွေ့လိုက်သလိုဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်တု ကလေးသွားပြီး လက်ခံသောအခါ လက်ဖျားကလေးတွေပင် အေးစက်ပြီး တုန်ယင်နေသည်။

“ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တုကလေးဟာ ဓဋ္ဌကြေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်မယ်ဆိုရင် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိလှပေမယ့် အမှတ် တရအတွက်တော့ ဘာနဲ့တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ကလေး ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ မပျောက်မပျက်အောင် သိမ်း ထားပေးပါမယ် ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဪ...တစ်မျိုးတော့ မထင် နဲ့နော် မင်းနာမည်ကလေးကို ပြောခဲ့လို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့...သခင်ပါ”

“သေချာမှတ်ထားပါမယ်...”

ကျွန်မ ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကျောပေးထွက်လာခဲ့တော့

သည်။

ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက် ယောက်ျားများစွာကို လှည့် ဖြားမှုတွေနှင့် ကျင်လည်ခဲ့ပေမယ့်...ရင်ဖိုမှုတစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ပါ...ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်ထဲတွင် နှလုံးသားကင်း မဲ့သူဆိုပြီး သတ်မှတ်ခြင်းခံထားရသူပါ...ယောက်ျားတွေ ပေါ်မှာ ရက်စက်ရမယ်ဆိုရင် အပြုံးမပျက်တတ်သူ...ခုတော့ ဘာရယ်ကြောင့်မသိ ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်ဆိုသူနှင့် ပတ်သက် ပြီး ကျွန်မနှလုံးသားမှာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေ လေပြီ...

“သခင်...နင်ကတော့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် တစ်ခုကို ရလိုက်တာပဲ”

“နင်တို့ပြောတဲ့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ဖြစ်ပါစေ တော့ဟာ...”

“ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်တုကလေးက မသိရင် ကျောက် စိမ်းနဲ့ထုထားသလိုပဲနော်...တကယ့်ကျောက်စိမ်းသာဖြစ်ရင်

၃၀

ရွှေဘဝင်

ပွပြီနော်...”

“ငါ့အတွက်... ဒီပင်လယ်နက်သမီးရုပ်တုကလေးဟာ
ဘယ်အရာနဲ့မှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါ”
ကျွန်မရင်ထဲမှ အရိုးစင်းဆုံး ဝန်ခံလိုက်သောစကား
လေးပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝန်း ◀ ၃ ▶

“ဒီက အန်ကယ်နာမည်က ဦးခန့်စည်မောင်လို့ ခေါ်
တယ်... စကားပျက် ဘာတစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ပြီး စီးပွားရေး
လုပ်နေတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဦးခန့်... သူက သင်္ဃာတ၊ ဘေးကဆူးဆူးနဲ့ ကျူရီ...”

အန်တီမမ မိတ်ဆက်ပေးသော ဦးခန့်စည်မောင်ကို
အလိုက်သင့်ကလေး မိတ်ဆက်လိုက်ပြီး အန်တီမမ ဘာ
အရာမျှ မိတ်ဆက်ပေးသည့်အခါမှာ နားစွင့်နေသည်။

သဗ္ဗာဓိတပေ

“အန်ကယ်တော့ မင်းတို့(၃)ယောက်အကြောင်းကို မမ ပြောပြထားလို့ သိထားပြီးပါပြီကွယ်... အန်ကယ် မင်းတို့နဲ့ ခုလိုလာပြီးတွေ့ရတာ အကူအညီတစ်ခုတောင်းတယ်လို့ သဘောထားပေးပါ...”

“ဒီလို သမီးတို့ရဲ့... သမီးတို့(၃)ယောက်လုံး အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ပေးရမယ်...”

အန်တီမမ စကားကြောင့် ကျွန်မတို့ချင်း တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခု လုပ်ကိုင်ရမယ်” အလုပ်ကတော့ အရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေလိုတော့မဟုတ်ဘူး... အချိန်ပေးပြီး လုပ်ရမယ် အလုပ်ကွဲ့...”

“အချိန်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ထိကြာမှာလဲအန်တီ”

“ဒါကတော့ သမီးတို့(၃)ယောက်ပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်...”

“ရှင်...”

“ဟင်...”

“မမက သူတို့ကို အကြောင်းစုံပြောပြမှ သူတို့သဘော ပေါက်မှာပေါ့...”

အန်တီမမ သူ့လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကို ထုတ်ပြီး... စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“သမီးတို့(၃)ယောက် သိပ်ပြီးချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမယ်...”

“ဒီ ဓာတ်ပုံထဲက လူလား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟယ်...”

ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ် ဓာတ်ပုံဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ကျွန်မစကားသံတွေ တုန်ယင်သလို ဖြစ်သွားသော ကြောင့် သတိနှင့်ပြန်ပြီး ထိန်းလိုက်ရသည်။

“သမီးတို့ အရင်လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆီက ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ရဖို့အတွက်... သမီးတို့(၃) ယောက်စလုံး သူ့ကို ချဉ်းကပ်ကြရမယ်”

“သူ့ဆီက ပစ္စည်း...”

“ဟုတ်တယ် သမီး... သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ နဂါးနက်ရုပ်တုလေးကို ရအောင်ယူပေးဖို့ပဲ... ဒီပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ သမီးတို့ အလုပ်မဟုတ်လို့ မသိချင်ပါနဲ့...”

“ကျွန်မတို့ဝင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲ...”

“ဒီအတွက် အန်တီတာဝန်ထားလိုက်ပါ... သူ့ဆီကို မဝင်ခင်၊ သမီးတို့(၃)ယောက်လုံးဘက်က ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်ထားရမယ်...”

“လုပ်အားကြေးကရော... အန်တီမမ”

“လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရင်... တစ်ယောက်ကို သိန်း (၁၀၀)စီပေးမယ်”

“အန်တီအတွက်ပါ... ပါပြီးသားလား”

“မပါပါဘူး... အန်တီအတွက်က သီးသန့်ရမှာပါ။ သမီးတို့အလုပ် လက်ခံရင်... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ရဲ့ ကိုယ်ရေး အချက်အလက်တွေကို စပြီးလေ့လာဖို့အတွက် ရန်ကုန်မှာ စကားပြန်ပြောကြမယ်”

ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်လုံး ခေါင်းညိတ်သည့်ထဲတွင် ကျွန်မသည် တွေ့သော ခေါင်းညိတ်မှုပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဦးခန့်စည်မောင်နှင့် အန်တီမမတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သောင်ပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“သဇင်... ဟေ့ သဇင်...”

ကျွန်မနောက်ကို အပြေးကလေးလိုက်လာပြီး ခေါ်နေသော ဆူးဆူးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ရပ်ပြီးစောင့်နေလိုက်သည်။

“သဇင်...”

“ဘာလဲ ဆူးဆူး... ပြောလေ”

“အန်တီမမ အလုပ်ကိစ္စပေါ်မှာ နင်ဘယ်လို မြင်ထားလဲ...”

“ဆူးဆူးရယ်...သူက ငွေရမယ်ဆိုရင် သိုက်တူးမယ် သူပဲဟာ...သူ့အတွက် အကျိုးရှိလို့ ငါတို့ကိုခိုင်းတာပေါ့ဟာ”

“ဒါတော့ ငါလည်းသိတာပေါ့ဟာ...ခု ငါတို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်က တစ်မျိုးဖြစ်နေမလားလို့ ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ် လို လူတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခက်ခဲနေမလားလို့...”

“ဆူးဆူးရယ် နင်က မာယာတွေကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူပါ...ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြုလဲသွားအောင် နင် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“မထင်နဲ့ သခင်...ငါတို့ချဉ်းကပ်ရမယ့်... ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ထူးခြားတဲ့လူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသလိုပဲ...အရင်လို လွယ်လင့်တကူ မာယာကျော့ကွင်းထဲမှာ မိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူနိုင်ဘူး”

ကျွန်မဆူးဆူး စကားကို ခေါင်းမညိတ်ပေမယ့်... ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်အနားကို ရောက်ဖို့ အတွက် အားအင်တွေကုန်ခမ်းနေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျူရီကရော ဘယ်လိုမြင်ထားလဲ...”

“သူက နင်သိတဲ့အတိုင်း ယောက်ျားတိုင်းပေါ်မှာ... အထင်သေးတတ်တဲ့သူလေ...နင်အမြင်ကရော”

“ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်အကြောင်းကို ဘာမှမသိရသေးပဲ နဲ့တော့ မပြောချင်ဘူးဟာ...တစ်ခုတော့ပြောနိုင်တယ်၊ နင် ပြောသလို ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ဘူး...လျော့တွက်ထားလို့တော့မရဘူး”

“သခင်...”

“ပြောလေ...ဆူးဆူး...”

“နင့် မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးမလန်းသလိုပဲ နော်...”

“ငါ မညာချင်ပါဘူးဟာ...ငါတို့တစ်တွေဟာ ညီအစ်မ

အရင်းတွေထက်စောင့် သံယောဇဉ်ရှိကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ ငါခံစားချက်လေးကို ပြောပြပါမယ်...”

ကျွန်မနှင့် ဆူးဆူး...သောင်ပြင်လေးပေါ်မှာ အတူတူ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...တရိပ်ရိပ်တက်နေသော လှိုင်းဂယက်လေး တွေကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တုကလေးဟာ ငါ့ဘဝအတွက် ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့ဘူးတယ်...”

“ဟယ်...ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်များလဲ”

“ငါ(၇)နှစ် သမီးအရွယ်လောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းတဲ့ မှတ်တမ်းလေးပေါ့ဟာ...ငါတို့ရပ်ကွက် ထဲမှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရှိတယ်... စတိုးဆိုင်ရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာက မှန်ရှိုးကွေ့စဲထဲမှာ ပင်လယ်နတ် သမီးရုပ်တုလေးကို ငါတွေ့ပြီးအရမ်းလိုချင်ခဲ့ဖူးတယ်...ငါ့ဘဝ အခြေအနေက ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တုလေးကို ဝယ်နိုင်ဖို့ဆို တာ စိတ်ကူးယဉ်လိုတောင် မရပါဘူးဟာ...ငါ့အတွက်

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဒီပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တုကလေး ကို အလှူကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်နေခဲ့ရတယ်ဟာ...တစ်လလောက် ကြာတော့ ငါအရမ်းကို မြတ်နိုးတဲ့ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တု လေးကို မတွေ့ရတော့ဘူး...တစ်ယောက်ယောက် ဝယ်သွား တာဖြစ်မှာပေါ့ဟာ...ငါလည်းစိတ်ပကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည် တောင်ဝံမိတယ်...ငါ ကျောင်းအပြန်လမ်းမှာ လူမသိအောင် မျက်ရည်တွေသုတ်ခဲ့ရတယ်...အံ့သြဖို့ကောင်းတာက ငါအိမ် ပြန်ရောက်တော့ ငါ့စာအုပ်စင်လေးမှာ ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ် တုလေး ရောက်နေတယ်...”

“ဟယ်...ဘယ်သူလာပေးသွားတယ်ဆိုတာ နင် သိလိုက်ရလား...”

“အမေပြောတာတော့...ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လက်ဆောင် လာပေးသွားတာတဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ... ခုထိ ငါမသိရသေးဘူး”

“နင့် ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်ကလေးက...ခု ရုပ်တုနဲ့

အတူတူပဲလား သင်...

“တူရုံတင်မကဘူး... ဒီရုပ်တုလေးပဲ ဆူးဆူး”

“ဟယ်... နင်ဟယ်လိုကြောင့် သိတာလဲ... ပြီးတော့ ဒီရုပ်တုလေးက နှင့်ဆီကနေ ပျောက်သွားတာလား”

“ငါ့ပထွေး ဖဲရိုက်ဖို့ ငွေမရှိတာနဲ့ ငါမသိအောင် တခြားတစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်တာလေ... ငါ့လက်ထဲ မှာ (၁)နှစ်လောက်နေခဲ့တဲ့ ဒီရုပ်တုကလေးရဲ့အောက်မှာ ငါ့နာမည်လေးကို ရေးထားတာ... ခုထိရှိနေတုန်းပဲ ဆူးဆူး”

“အရမ်းကို တိုက်ဆိုင်နေသလိုပဲနော်...”

“တိုက်ဆိုင်မှုက မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲဟယ်... ဒီရုပ်တုကလေး ပျောက်သွားတဲ့နေ့မှာပဲ ငါတို့မိသားစုထဲ ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခု ဝင်ခဲ့တာပဲဟာ...”

“ဘယ်လို ကံကြမ္မာမျိုးလဲ...”

“ငါ့ပထွေးကို ငါ့အရပ်ကလေးပြန်ပြီး ရှာခိုင်းလို့... ပထွေးက ငါ့ကို ရိုက်နှက်တာကို အမေက ဝင်တားရင်း”

စကားများရာကနေ ပထွေးခေါင်းကို အမေအဝတ်လျှော်တုတ် နဲ့ ရိုက်ခဲ့တယ်”

“အယ်...”

“ပထွေးက အမေရိုက်တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ ဆေးရုံမှာဆုံးသွား ပြီး၊ အမေထောင်(၅)နှစ်ကျသွားခဲ့တယ်လေ... ငါကတော့ အဒေါ်ဆီမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီး၊ ဘဝခါးခါးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်... ဒါပေမယ့် ဘဝက ဘယ်လိုကြမ်းခဲ့ပေ မယ့်၊ ငါ့အဒေါ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သူ့ကြောင့် ငါတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရခဲ့တယ်... အမေ ထောင်ကနေပြန်ပြီး လွတ်လာလို့ အပြင်မှာ (၁)နှစ်လောက်ပဲနေရပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်... ဒီက တည်းက ငါ့ဘဝကို အသွင်တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရင်း နှင်တို့နဲ့ဆုံခဲ့တာပဲလေ...”

“နှင့် ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တုလေးက နှင့်ရဲကံကြမ္မာ တစ်ခု ဖြစ်နေတာပဲနော်... ဒီအရပ်ကလေးကြောင့် ဖြစ်ပျက် ခဲ့ရတဲ့ပေါ်မှာ နှင်စိတ်မနာဘူးလား...”

“စိတ်မနာခဲ့ပါဘူးဟာ... ငါလေ ဒီအရပ်ကလေးကို ရှာနေတာကြာပြီ၊ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတော့ ဟာကယ် ပဲ... ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမဲ့ပျော်မိတယ်”

“သခင်... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ဟာ ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်တုလေးနဲ့ ဆက်နွယ်မှုများ ရှိနေမလား မသိဘူးနော်”

“ဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးဆူးဆူးရယ်...”

“နင့်ကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ပေးခဲ့သူကရော...”
ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီလောက်ထိ ငါမတွေးချင်တော့ဘူးဟာ ကံကြမ္မာ ကောင်းကင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာတယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက် တော့မယ် ဆူးဆူးရယ်...”

“မြင့်မြတ်ကေရာဇ်ဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ထိပ်တန်းစာရင်း ဝင် သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်... သူ့ရဲ့ ချမ်းသာမှုအကြောင်း တွေကို ပြောပြရင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး... မင်းတို့(၃)ယောက် အဓိက သိထားရမယ့်အချက်ကွေ့ပဲ ပြောမယ်...”

ကျွန်မ အပါအဝင် ဆူးဆူးနှင့် ကျူရီကတော့... အန်တီမမ ပြောပြနေသော ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ ဦးခန့်စည်မောင်ကတော့ အန်တီမမဘေးတွင် ထိုင်လျက်...

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်မှာ နှလုံးရောဂါသည် မိခင်ကြီး

တစ်ဦးနဲ့ မိဘမဲ့တူမလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်... သူမခင်ကြီး အမည်ကတော့ ဒေါ်သူဇာနဲ့ တူမလေးအမည်က သူမသုန္ဒရီ... ကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကတော့ ကလေး(၅)နှစ်သားအရွယ် ကတည်းက ကားမှောက်ပြီးဆုံးပါးသွားကြပြီ...

“သူတူမဆိုတာ ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်စပ်တာလား ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်စပ်တာလား...”

“အစ်မ ဖြစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော်စပ်တာ ... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး (၃)ခုရှိတယ်... ပထမတစ်ခုက သူမခင်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ ဒုတိယအရေးကြီးတာက.. တူမလေးသူမသုန္ဒရီ တဟိယကတော့ သူ နှင်းဆီခင်းပဲ၊ မြင့်မြတ်ကေရာင်အိမ်မှာ ခြံစောင့် သံချောင်း၊ အိမ်ရဲ့စားတော်ကဲ ဒေါ်နှင်းတို့လင်မယားနဲ့ ခြံသန့်ရှင်းရေး ဦးဗလတို့နေထိုင်ကြတယ်.. သူတို့စိတ်သဘော ထားတွေ့ကိုတော့ မင်းတို့အနီးကပ် လေ့လာပြီး စည်းရုံးသင့်တဲ့ သူကို စည်းရုံးရမယ်...”

“အန်တီမမ ... ကျွန်မတို့ ရှာဖွေရမယ့်ပစ္စည်းက

သန္တာပွန်စာပေ

သိပ်ကိုခက်ခဲနေမလား...

“အလွယ်လေးရှာဖွေလို့ မရနိုင်လို့ မင်းတို့ကို ခိုင်းတာပေါ့...”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဝင်ရမယ်ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်...”

“အန်တီမမဘက်က ... ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“သဇင်... မင်းက ကျောင်းပညာ အခြေခံရှိတဲ့သူဆိုတော့ ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ရဲ့ တူမလေး သူမသုန္ဒရီကို စာပြစောင့်ရှောက်တဲ့ဆရာမအဖြစ်နဲ့ ဝင်ရမယ်”

“ကလေးကို စာပြရုံတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးလား...”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်လိုအပ်နေတာက သူတူမလေးကို စာပြပေးရုံတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ... ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုလေးပါ လိုချင်တယ်”

“သူအိမ်မှာ နေပေးရမှာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်... (။) လမှာတစ်ခါတော့ ပြန်ခွင့်ရမယ်၊

သန္တာပွန်စာပေ

ဒီစည်းကမ်းပိုင်းတွေကို သူပြောပြပါလိမ့်မယ်... ဆူးဆူး မင်းကတော့ သူနာပြုဆရာမ နေရာက ဝင်ရမယ်”

ဆူးဆူးမှာ မိခင်ဖြစ်သူက သူနာပြုဆရာမ လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်တာမို့... သူနာပြု အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ကျူရီ မင်းကတော့ ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်တဲ့သူဆိုတော့ နှင်းဆီပန်းခင်းကို ပျိုးထောင်တဲ့သူအဖြစ်နဲ့ ဝင်ရမယ်နော်”

အန်တီမမကတော့ အကွက်ချစီစဉ်ကာ နေရာချနေလေသည်။

“အန်တီမမ... ကျွန်မတို့က ခုပြောတဲ့ အလုပ်တွေကို အလွယ်တကူရနိုင်ပါ့မလား”

“ဒီအတွက်တော့မပူနဲ့ ဒီအပိုင်းက ငါ့အပိုင်းပဲ... မင်းတို့ဘက်က မြင့်မြတ်ကေရာဇ်အနားကို ရောက်တာနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားကြ

ရမယ်...”

“ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းက ဘယ်တော့စရမလဲ အန်တီမမ”

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်းတော့ဖြစ်မယ်... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကျန်သေးတယ်... ဒါကတော့ မင်းတို့နဲ့အတူ မြင့်မြတ်ကေရာဇ်အနားကို ချဉ်းကပ်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်... သူကတော့ ဟယ်လင်နိုင်... ခေတ်ဆန်ပြီး အလှ သရဖူတဲ့ ပေးရလောက်အောင်လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးပဲ...”

“သူကလည်း နဂါးနက်ကို ရှာဖွေနေတဲ့သူပေါ့...”

“ဟယ်လင်နိုင်က နဂါးနက်ကိုရှာဖွေနေတဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူး... မြင့်မြတ်ကေရာဇ်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံနေတာ”

“ဒါဆိုရင်... ကျွန်မတို့နဲ့ လိုင်းကမတူပါဘူး... သူ့အလုပ်သူလုပ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ရမှာပဲ”

“မဆင်နဲ့ ကျူရီသူက မြင့်မြတ်ကေရာဇ်အနားကို သူက လွှဲပြီး ဘယ်သူမှ ကပ်တာကိုတွေ့ချင်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး... မင်း

တို့ကို ဒီခြံထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားရအောင်လုပ်မှာ သေချာတယ်... သူ့ကြောင့် ခြံထဲကနေ ထွက်သွားရတဲ့ သူနာပြုဆရာမတွေ၊ စာသင်ပေးတဲ့ဆရာမတွေ၊ ပန်းခင်းပြုစုတဲ့ဆရာတွေက မနည်းတော့ဘူး..."

"အန်တီမမ ပြောပုံအရဆိုရင် သူ့စကားက ... ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်ပေါ်မှာ အောင်မြင်မှုရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့..."

"ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူးကွဲ့... မြင့်မြတ်ဧကရာဇ် ကိုယ်တိုင်က သဘောမကျတာလည်းပါတယ်... ပြီးတော့ ဟယ်လင်နိုင်ရဲ့ ငွေကြေးနဲ့ လှည့်စားမှုတွေ အကောက်ကြံမှုကြောင့်လည်းပါတယ်... မင်းတို့(၃)ယောက်လုံး သတိထားဖို့တော့လိုအပ်တယ်၊ အန်တီပြောတဲ့ထဲမှာ ဘာမရှင်းတာရှိသေးလဲ..."

"ဟယ်လင်နိုင်နဲ့ ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သိချင်ပါတယ် အန်တီမမ..."

ကျွန်မ အမေးစကားကို .. အန်တီမမ ပြုံးလိုက်ပြီး

တော့မှ...

"မြင့်မြတ်ဧကရာဇ်မိဘတွေနဲ့ ဟယ်လင်နိုင်မိဘတွေက ရင်းနှီးကြတယ်... ပြီးတော့ လူငယ်ချင်းကို ပေးစားဖို့ထိစဉ်းထားကြတာ..."

"စေ့စပ်ပြီးပြီပေါ့..."

"စေ့စပ်တဲ့အဆင့်ကို မရောက်သေးပါဘူး... လူကြီးချင်း စကားကမ်းလှမ်းတဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်"

"မြင့်မြတ်ဧကရာဇ်ဘက်က စိတ်ဝင်စားမှုအပိုင်းကရော အန်တီ..."

"သူရင်ထဲက အကြောင်းတော့ အန်တီမသိဘူး... အပြင်အခြေအနေကတော့ သာမန်မိတ်ဆွေ အဆင့်လောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ထင်တယ်..."

"အန်တီကို ကျွန်မတို့စကားတစ်ခုတော့ ကြုံပြောချင်တယ်..."

"ဆူးဆူး ပြောချင်တဲ့စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ

ပြောပါ...

“ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ဟာ ကျွန်မတို့(၃)ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့ဘဝအတွက် ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် ရော...”

“ဆူးဆူးရယ်...သူလိုဘဝမျိုးနဲ့ မင်းပြောတဲ့ရွေးချယ်မှုဆိုတာ သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းပါတယ်ကွယ်”

အန်တီမမကလေးလုံးသည် ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လုံးပေါ်မှာ အထင်သေးခြင်းများစွာနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားမိသည်။ သူထင်ထားသလို ကျွန်မတို့ဘဝနှင့် ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ဘဝက ကွာခြားလှတယ်ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်မိသည်။

“ကျွန်မတို့ဘက်က ဖြစ်လာမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး...ဖြစ်လာခဲ့ရင် အန်တီမမဘက်က သဘောထားကို သိချင်တဲ့သဘောပါ...”

“အန်ကယ်ဘက်က အရှင်းဆုံးပဲပြောမယ်...မင်းတို့

နဲ့ မြင့်မြတ်ကောရာဇ် ဘယ်လိုသမိုင်းကြောင်းကို ရေးရေး... အန်ကယ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အရေးကြီးတာက အန်ကယ်ဆီကို နဂါးနက်ရုပ်တုကလေးရောက်လာဖို့ပဲလိုအပ်တယ်...ကျွန်တို့ အပိုင်းကတော့ မင်းတို့အပိုင်းပဲ...ပဲမသူတို့ကို ကြိုတင်ငွေပေးလိုက်ပါ...”

“အန်ကယ် ကိစ္စအားလုံးပြီးမှ ငွေကိုယူပါမယ်...”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို မမ ကျုပ်စိတ်ချပြီးစောင့်နေတော့မယ်၊ လိုအပ်တာကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်ပါ...”

“ကျွန်မပါ တစ်ခါတည်းလိုက်မယ်...မင်းတို့(၃)ယောက်ကို ငါဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဆက်သွယ်လိုက်မယ်...ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်ထားကြပါ”

“ကျွန်မတို့ တာဝန်အပိုင်းကို စိတ်ချပါ...”

ကျွန်မနှင့် ကျွန်ုပ် ညှဉ်းခန်းတွင်ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆူးဆူးက အိမ်ရှေ့ထိလိုက်ပို့ပေးသည်။

“သဇင်...ငါတို့ ခုပွဲပြီးရင် အန်တီမမနဲ့လက်တွဲ

မဖြစ်မနေဖြုတ်သင့်ပြီနော်”

“ကျူရီရေ...လက်တွဲဖြုတ်ဖို့အချိန်ကို ရောက်နေပါပြီဟာ ခုပွဲတောင်သိပ်ပြီး စိတ်မပါဘူး...”

“စိတ်မပါလည်း ကိုယ့်ဘက်က ပီပြင်အောင်သာ လုပ်ပေတော့ သင်... ဒီပွဲဟာ သူနဲ့နောက်ဆုံးပွဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဆူးဆူးသည် ကျွန်မဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့တစ်တွေပေါ်မှာ အန်တီမတစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ထိုးကျွေးတော့မယ်... ဒါကိုတော့ သတိလစ်လို့မရဘူးနော်”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်သင်... ခုပွဲဟာ သူငါတို့ (၃)ယောက်ပေါ်မှာ အသုံးချရုံတင်မဟုတ်နိုင်ဘူး... လျှို့ဝှက်အန္တရာယ်တစ်ခုတော့ ရှိနိုင်တယ်”

“ကိုယ့်ဘက်က ညှိရင်ခံရမှာပေါ့ဟာ... ငါအပြင်ကို ခဏသွားဦးမယ်... နင်တို့လိုက်ဦးမလား”

“ငါလိုက်မယ်... သင် နင်ရော”

သဏ္ဌာန်တပေ

“မလိုက်တော့ဘူးဟာ အိမ်မှာပဲနေခဲ့တော့မယ်...”

ကျူရီနှင့် ဆူးဆူး အဝတ်အစားလဲပြီး၊ အပြင်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မအခန်းစားပွဲပေါ်က ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်တုလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

ငါ့နောက်ကွယ်မှာ... လူတစ်ယောက်ရှိနေပြီလား။ ဒီလူဟာ ဘယ်သူလည်း ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျွန်မဘဝကို နောက်ကွယ်ကနေ ကူညီနေတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မသိတာကြာပါပြီ... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ခုထိမသိခဲ့ပါ... ကျွန်မသံသယဖြစ်စရာ လူတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ သူကတော့ ကိုငြိမ်းစစ်သူ... အမှောင်လောက ဒုစရိုက်လောကမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသောလူတစ်ယောက်၊ အမြဲတမ်းပြူးနေတတ်သလောက်... ရက်စက်တဲ့နေရာတွင် ပိရီသေသပ်လှသည့်သူပင်...

ကျွန်မကို သူကာကွယ်ပေးခဲ့သော အကြိမ်တွေက

သဏ္ဌာန်တပေ

မနည်းလှပေ... ဒါပေမယ့် ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ တစ်ခါမှမနေ
ခဲ့ဘူးပေ... တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်
တဲ့လူတစ်ယောက်...။

၆ ၈ ၉

အခန်း < ၅ >

ပထမဦးဆုံး ပွဲဝင်ရမည့်သူက ကျွန်မဖြစ်နေလေပြီ။
ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်နှင့် ပထမဆုံးတွေ့ရမည့်သူဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
စိတ်ထဲမှာ အားငယ်နေသလို ကြောက်ရွံ့နေသလို ခံစားနေရ
သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးခံပြီး... သနပ်ခါးလေး
ဖုံးကာ ရိုးစင်းလှသော အပေါ်ဖြူလက်ရည်အင်္ကျီကလေးနှင့်
ချိတ်ထမီ နီညိုလေးကို ဝတ်ဆင်ကာ . . . ဆံပင်လေးကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆံညှပ်ကလေးနှင့်ညှပ်ကာ ထား
လိုက်သည်။ မှန်ရှေ့တွင် ကျွန်မပြင်ဆင်မှုကို အကြိမ်ကြိမ်
ကြည့်ပြီးမှ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“သခင်က ဒီလိုကျတော့လည်း တကယ့်ကို မဟာဆန်နေပါလားဟေ့...”

ကျူရီက တီဗီကြည့်နေရင်းမှ လှမ်းပြီးပြောလိုက်သလို ဆူးဆူးကလည်း...

“ဒါက အရိုးဆုံးမာယာကကွက်ကလေးတစ်ခုပေါ့ဟာ၊ ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ကို ကျုံးသွင်းယူမယ့်ပြကွက်မဟုတ်လား သခင်...”

ဆူးဆူး၏ စွပ်စွဲပြောဆိုချက်ကို ကျွန်မပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ချင်ပေမယ့် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပဲ ထားလိုက်တော့၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ပြင်ဆင်မှုမှာ မာယာလုံးဝမပါသော ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိနေလေသည်။

“သခင်...အန်တီမမက ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်အိမ်က စောင့်နေမှာလို့ ပြောသွားတယ်...နင်ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ကားငှားပြီးသွားမလို့ လိုင်းကားနဲ့ဆိုရင် ခရီးကြန့်ကြာနေမယ်”

“ငါ အဘိုးကြီးကားနဲ့ လာလိမ့်မယ်...လိုက်ပို့ပေးရမလား...”

“မပို့ပေးနဲ့ဟာ...ဪ ကျူရီ မင်းအရင်ဇာတ်လမ်းတွေကို အစဖြတ်နော်”

“အေးပါ...ခု အဘိုးကြီးလာမှာက အပြင်ကိုသွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး...သူနိုင်ငံခြားပြန်မှာမို့ အလွမ်းလာပြီးသယ်တာပါ”

“မကြီးမငယ်နဲ့ဟယ်...”

“သခင်ရေ...ခုခေတ်အဘိုးကြီးတွေရဲ့ အလွမ်းသံစဉ်တွေ လူငယ်တွေလိုက်မမီဘူးနော်...သိပ်ပြီးနားထောင်လို့ ကောင်းတာ”

“နင်ပဲ နားဝင်ပီယံကောင်းနေဟေ့...ငါသွားတော့မယ်”

“အောင်မြင်ပါစေ သခင်...”

“ငါ အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်ဖို့ကိစ္စက အန်တီမမအပိုင်းပဲ...ငါနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး၊ မင်းအလှည့်အတွက်လည်း ပြင်

ထားဦး”

ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ယူပြီးအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးမှထွက်သည်နှင့် ကားလမ်းမကြီးသို့ ရောက်လေသည်။ ကျွန်မ အငှားကားစောင့်နေစဉ်...ကျွန်မဘေးတွင် အငှားကားတစ်စင်း ရပ်လာသည်။

“ဌေး...ကျွီ...”

“ဟင်...ကိုငြိမ်းစစ်သူ”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ...လိုက်ပို့မယ်”

“ဟို...(x + x - + +)...”

ကျွန်မ သွားမည့်နေရာကို ပြောလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကားကလေးမောင်းထွက်လာရင်း...

“မင်း...ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ကို ငယားခင်းတော့မလိုလား...”

“ဟင်...”

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေကို ကြိုပြီးသိထားမလို

ကိုငြိမ်းစစ်သူ ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“အန်တီမမ လုပ်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စလေး တစ်ခုကိုဝင်ပြီး လုပ်ပေးတာပါ...”

“မင်းတို့လုပ်နေတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ငါဘာမှ မစွက်ဖက်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ချင်တယ်...အန်တီမမမခိုင်းတိုင်း ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်း ကြည့်ပြီးလိုက်လုပ်မနေနဲ့...”

“သူနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးပွဲဖြစ်မှာပါ...”

“အန်တီမမနဲ့ ခုတွဲနေတဲ့ ဦးခန့်စည်မောင်ဟာ... လောဘရမ္မက်ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဆိုတာတော့ သိထားသင့်တယ်သင်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ခုလိုသတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်မ...ကိုငြိမ်းစစ်သူဆီက ဆက်ပြီးပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေပေမယ့်...ဘာစကားမှ ဆက်ပြောခြင်း မရှိတော့ဘဲ၊ သူ့ကားကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီးမောင်းနေလေသည်။

“ကဿီ...”

ကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ရှေ့နားက တိုက်ကြီးက... ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ရဲ့
ပန်းရိပ်မြုံ့ အိမ်နဲ့ခြံပဲသလင်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုငြိမ်းစစ်သူ”

“ငါ့အတွက် ကျေးဇူးဆိုတာ သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနား
လှတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး...”

ကျွန်မ... ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ကိုဆင်းမည်
အပြု...

“သလင်...”

“ရှင်...”

“ဟယ်လင်နိုင်ဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်
နော်... လျှော့မတွက်နဲ့...”

“ဂျိုင်း... ဝူး...”

ကျွန်မ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး... ကားတံခါးလေးပိတ်

လိုက်သည်နှင့် ငြိမ်းစစ်သူသည် ကားကိုမောင်းထွက်သွားလေ
သည်။ ကျွန်မ ခဏမျှကားလေးကို ငေးကြည့်ပြီးမှ ပန်းရိပ်မြုံ့
အိမ်ကြီးဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“တီ... တီ...”

ခြံဝရံ လူခေါ်ဘဲလဲလေးကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ခြံထဲမှ
လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး...

“သလင်ဆိုတာ မင်းလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“အိမ်ထဲမှာ မင်းကိုစောင့်နေပါတယ်”

ကျွန်မကို ခြံတံခါးလေးဖွင့်ပေးပြီးသည်နှင့် ခြံဝင်းကြီး
ထဲကို ဝင်လိုက်ရာ...

အနီ၊ အဝါ၊ အဖြူ အစရှိသော ရောင်စုံနှင့်ဆီခင်း
ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ချက် သတိထားမိသည်
မှာ... ပန်းမျိုးစုံဖြင့် အလှဆင်ထားသော ခြံကြီးနှင့် ခမ်းနား
ထည်ဝါသော... ပန်းရိပ်မြုံ့အိမ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကို ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးသော အလုပ်သမားက
ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး အိမ်ပေါက်ဝရောက်မှ...

“အိမ်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်ပါ...”

ကျွန်မ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်သွား၍အကဲ
ခတ်လိုက်ရာ... ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ပြင်ဆင်ထားသော
ပန်းချီကားများ၊ ပန်းပုရုပ်များနှင့် ခေတ်မီအိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
ပစ္စည်းများကို သူနေရာနှင့်သူလိုက်ဖက်ညီအောင်ထားထား
သဖြင့် တကယ်ပင် ကြည့်ကောင်းနေသည်... ဧည့်ခန်းရှိ
ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အန်တီမမကို ရှာမိသည်။
အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရ။

သူစောင့်နေမည်ဆိုတာကို သေသေချာချာ ပြောထား
ပြီးဘာကြောင့် ရောက်မလာသည်ကို ကျွန်မစဉ်းစားလိုမရ
ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟင်...”

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ခြေသံကြောင့်
ကျွန်မကြည့်လိုက်ရာ... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်...

“မင်း ရောက်ပြီလား...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ဟိုအန်တီမမ ရောက်မလာ
သေးဘူးလား...”

“သူ့ကို မလာဖို့ ပြောလိုက်တယ်...”

“ရှင်...”

“သူက ပွဲစားဆိုတော့ ပွဲစားစကားတွေပြောတာကို
နားမထောင်ချင်ဘူး... သက်ဆိုင်တဲ့သူနဲ့ တိုက်ရိုက်စကား
ပြောတာပဲ ကောင်းတယ်... သူ့စကားကြောင့် မင်းကို အလုပ်
ပေးရတာပျိုးလည်း ငါကမနှစ်သက်ဘူး...”

ထို့နောက် သူ... ကျွန်မရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ဒေါ်မျှင်ရေ... ဒီက ဆရာမအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်
ပေးပါ... ငါတို့အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောကြရအောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မြေပါ”

“အရင်ဆုံး...မင်းကို ပြောချင်တာ ကလေးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကလေးပါ... နီကလေးဟာ လူမှန်းသိကတည်းက သူ့ဘဝမှာ မိခင်ဖခင်တို့ရဲ့ မေတ္တာကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့... နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတရားဟာ သူ့အတွက်သိပ်ကို လိုအပ်နေပါတယ် သင်...မင်းနာမည်ကို ဒေါ်မမပြောထားလို့ သိနေတာပါ...ငါဘယ်သူဆိုတာလည်း မင်းသိနေမှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒီတော့ကွာ...ကလေးအတွက် စာသင်ပေးရုံလောက်နဲ့တော့ မပြည့်စုံသေးဘူး...ကလေးပေါ်မှာ သူ့ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ မေတ္တာကို အနီးစပ်ဆုံးပေးနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါ့မယ်...”

“အရင်ဆရာမတွေလည်း အလုပ်ဝင်ခါစတော့...ငါတောင်းဆိုမှုတွေပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောကြပေမယ့်...တကယ်တမ်းကျတော့ ငွေကြောင့်သာ

လုပ်ကိုင်နေကြပြီး၊ မေတ္တာအစစ်ကို မပေးခဲ့ကြဘူး...ငါ့ရဲ့ ဟုတ်စစ်မျိုး၊ နောက်ကွယ်မှာတစ်မျိုး လုပ်သွားကြတယ်...မင်းအနေနဲ့ရော ကလေးအတွက် မေတ္တာတရားကို ပေးနိုင်ပါ့မလား...”

“ကျွန်မလည်း မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပါ...အကောင်းဆုံးဖြစ်ရမယ်လို့တော့ မပြောပါဘူး...ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားပေးပါ့မယ်ရှင်...”

“အင်း...စကားတွေက အဖြေပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာပဲ...မင်းရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်က စကားပြောမှာပါ။ လခကိုတော့ ဒေါ်မမပြောထားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒီငွေကြေး သတ်မှတ်ချက်ကို မင်းခေါင်းထဲမှာ အတည်မထားပါနဲ့...မင်းရဲ့ ကလေးပေါ်မှာထားတဲ့မေတ္တာက မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ”

“ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...စည်းကမ်းချက်တွေ

သတ်မှတ်ထားရင် ပြောပါ...ကျွန်မ လိုက်နာပါမယ်”

“စည်းကမ်းချက်တွေ ငါမသတ်မှတ်ပါဘူး...မင်း
နေထိုင်မှုစည်းကမ်းပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်”

“ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီပေါ့...”

“ခန့်လိုက်ပါပြီ...”

“ကျွန်မ ဘယ်နေ့ကစပြီး အလုပ်ဝင်ရမလဲ...”

“မင်း စပြီးဝင်ချင်နေ့ကို ပြောခဲ့ပါ...မင်းနေဖို့အခန်း
ကတော့ ရှင်းထားပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ မနက်ဖြန်ကစပြီး ပြောင်းလာ
ပါမယ်...ကျွန်မ ကလေးနဲ့တွေ့ခွင့်ရမလား”

“ခဏလေးစောင့်ပေးပါ...ဈေးကိုပါသွားတယ်”

“ဝူး...ကျွီ...”

ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားလိုက်ရပြီး...

“လေးလေး...”

“သမီးသုန် လာပါဦးကွယ်...ဒီမှာ သမီးဆရာမအသစ်

ရောက်နေတယ်...”

“ဒီအန်တီက သမီးဆရာမလားဟင်...”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“မင်္ဂလာပါဆရာမ...”

“မင်္ဂလာပါကွယ်”

ကလေးမလေး၏ သွက်လက်ပူလေးမှာ နှစ်လိုဖွယ်
ကောင်းသော အမှုအရာကလေးကြောင့် ကျွန်မမြင်မြင်ချင်းပင်
ချစ်ခင်မိသွားသည်။

“သမီးလေး...ဆရာမကို သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း...ဆရာမက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် အရင်
ဆရာမတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး...လေးလေးကရော သဘော
မကျဘူးလားဟင်”

“သမီးလေးသဘောကျရင်...လေးလေးက ဘာပြော
စရာရှိလဲကွယ်...”

“ဆရာမ...”

“ပြောလေ သမီး...”

“သမီးဆီ ဘယ်တော့ ပြောင်းလာမလဲဟင်...”

“မနက်ဖြန်”

“ဒီနေ့တစ်ခါတည်း ပြောင်းလာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးဘူး သမီးရဲ့...ဆရာမကို အလုပ်ခန့်
မခန့်ဆိုတာ မသိဘဲ၊ အထုပ်ကြီးဆွဲပြီးလာလို့ ကောင်းမလာ
သမီးရဲ့...”

“မနက်ဖြန် စောစောလာခဲ့နော်...”

“အေးပါကွယ်...ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ အိမ်မှာ
သိမ်းစရာတွေ ယူစရာတွေကို ပြန်ပြီးယူပါရစေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ”

“ဆရာမကို သမီးလိုက်ပို့မယ်...”

“သံချောင်း”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ဆရာမကို ကားနဲ့လိုက်ပြီး ပို့ပေးလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သင်...မင်း ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“လိုင်စင်ရောရှိလား...”

“ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို...ကားယူသွားပါ”

“ရှင်...”

“သံချောင်း...မင်းလိုက်ပြီး မပို့နဲ့တော့ ရပ်ထားတဲ့
ကား(၃)စီးထဲက (- = x x - +)ကားသော့ကို ပေးလိုက်”

ကျွန်မ အံ့အားသင့်စွာနှင့် ဦးပြင်မြတ်ကေရာဇ်ကို
ကြည့်နေမိသည်...ခုမှ စပြီးတွေ့တဲ့ သူပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု
အပြည့်ပေးခြင်းသည် မယုံနိုင်စရာတစ်ခုပင်...

“သင်...မနက်ဖြန် ငါမရှိဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ မင်း
အတွက်အားလုံးစီစဉ် ပေးထားခဲ့မယ်...ပန်းရိပ်မြုံမှာ ခြေချ
ပြီဆိုရင်...မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို မင်းစိတ်ထဲမှာ ထည့်

ထားလိုက်ပါ။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ စိတ်အာရုံထဲတွင် အန်တီမမခိုင်းစေသောကိစ္စကို
ကိုပင် မေ့လျော့သွားတော့သည်။

အခန်း ၆

ကျွန်မအလုပ်ဝင်ပြီး တစ်ပတ်လောက်မှာ ကျူရီနှင့်
ဆူးဆူးတို့ပါ ပန်းရိပ်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မနှင့် သို့သုန္ဒရီလေးဟာ သံယောဇဉ်အတိတ်
ကြောင်းလေးပါလာလို့လားပင်မသိပေ။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ
သွေးရင်း သားရင်းပမာ ခင်တွယ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်
သို့လေးပေါ်တွင် မေတ္တာတရားအပြည့်နှင့် ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ
ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို ညပိုင်းရောက်ရင် စာပြပြီးတာနဲ့နှစ်
ယောက်သား တီဗီကြည့် ဂိမ်းကစားပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပြီး...
မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဘုရားခန်းတွင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးမှ

သန္တာမွန်စာပေ

မနက်စာ အတူတူစားကြသည်။

ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်က တစ်ပတ်တွင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊
မှလွဲပြီး ကျန်ရက်များတွင် အိမ်မှာအချိန်ပြည့် မရှိပေ။
တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတို့နှင့် ကော်ဖီခိုင်းမှာတောင် စကားမဆ
နိုင်ဘဲ ထွက်သွားတတ်သည်။

“ဇူး...ကျွီ...”

ကျွန်မ သို့ကို ကျောင်းပိုပေးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော
ကျူရီ နှင်းဆီခင်းထဲမှ ကတ်ကြေးကိုင်ပြီး ထွက်လာသည်နှင့်
ကြုံလေသည်။

“သင်...ပြန်လာပြီလား”

“အေး...နင်ရော မနက်ပိုင်းကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ ဆိုရမှာပေါ့ဟာ...နှင်းဆီခင်းထဲ နှင်းဆီ
ရွက်တွေ အဝါလိုက်နေလို့ ပြန်ပြီးမြေကို ပြင်နေရတယ်”

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် အရွက်တွေက အဝါလိုက်တော
လဲ...”

“ငါ့အထင်တော့...အရင် ရေလောင်းတဲ့သူတွေက
ရေကို ချိန်ဆပြီးမလောင်းဘဲ အရမ်းလောင်းထားတော့
ရေလောင်သလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ပြန်လာမှပဲ
လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ ပြောရမယ်...ဪ သင်...နင်
ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“နင်က...ဘာကို အဆင်ပြေခိုင်းတာလဲ”

“ကလေးနဲ့ နင့်ကို ပြောတာပါ...”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ရှိ ဗန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်
လိုက်ကြရင်း...

“ငါ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ဟာ...ငါ့ရင်ထဲမှာ
ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တကယ့်ကိုခင်တွယ်နေတာ”

“ကလေးကရော...”

“သံယောဇဉ် ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ပဲဆိုရမလား.. ငါ့ကို
အရမ်းခင်တွယ်နေတယ် ကျူရီ...တစ်ခါတစ်ခါ ငါတို့
လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ ကိစ္စကိုတွေးပြီး စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကိုလေး

လံသွားတယ်”

“နင်က . . . ကလေးကြောင့် ပြောင်းလဲသလို ငါကလည်း ဒီနင်းဆီခင်းကြီးကြောင့် စိတ်တွေပြောင်းလဲနေတယ်၊ ခုလို နင်းဆီခင်းကြီးထဲမှာ ငါလုပ်ကိုင်နေရတာ . . . စိတ်ကို ကြည်နူးနေတယ် သင်ရာ . . . အန်တီမမအကြောင်းကို တွေးတောင်မတွေးချင်ဘူး . . . သူတို့ဆီက ရမယ့်ငွေကိုလည်း မမက်မောချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် . . . ငါတို့စိတ်တွေ ပန်းရိပ်မြဲရောက်မှ ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲ . . . ဒါနဲ့ ဆူးဆူးရော”

“သူက . . . အဘွားကြီးနဲ့ ဆေးရုံလိုက်သွားတယ်”

“သူသဘောကရော . . .”

“သူနဲ့ သေသေချာချာမဆုံရသေးလို့ မမေးမိပါဘူး . . . နင်သိတဲ့အတိုင်း သူက အဘွားကြီးနားက သိပ်ပြီးခွာရဟာ မဟုတ်တော့ . . . ခုလိုစကားအေးအေးဆေးဆေးတောင် မပြောရပါဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသလို

သစ္စာမှန်စာပေ

ပဲဟ . . . ငါတစ်ခု သတိထားမိတာတော့ရှိတယ် သင် . . .”

“ဘာလဲ . . . ကျူရီ”

“ငါတို့(၃)ယောက်ထဲမှာ နင့်ကို ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်က ဦးစားပေးတယ်နော်”

“ကောင်မ ပေါက်ကရပပြောနဲ့ . . . ခုချိန်ထိ သူနဲ့တစ်နာရီပြည့်အောင် စကားမပြောဖူးသေးဘူး . . . နင်က ဘာကို ကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောရမလဲ . . . ငါတို့(၃)ယောက်ထဲမှာ ကားမောင်းခွင့်ရတာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဒါက ကလေးကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုကိစ္စရှိနေတာကို . . .”

“ဒါတင် မကဘူး . . . မိသားစု ကော်ဖီပိုင်းမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲ ထိုင်ရတာရော”

“နင်တို့က ဝင်ပြီးမထိုင်ကြတာပါ၊ သူကသတ်မှတ်ထားတာမူ မဟုတ်တာ . . .”

သစ္စာမှန်စာပေ

“သင်...နင် သတိမထားမိဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဒေါ်မျှင်ပြောတော့မှ ငါကသိတာ..ဦးမြင့်မြတ်ကောရင် သောက်တဲ့ကော်ဖီခိုင်းမှာ ခွက်(၃)ခွက်ပဲ ပြင်ထားရတာတဲ့ ငါတို့က နောက်ခိုင်းကျမှ သောက်ကြရတာ...”

“ဒါကတော့ သူတူမလေးကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ... ကျူရီ ငါတို့ကိုရှာခိုင်းထားတဲ့ နဂါးနက်ရုပ်တုကို နင်တွေ့ပြီ လား...”

“အေး...နင်ပြောမှ နဂါးနက်ရုပ်တုကိုစွဲကို သတိရ တယ်...”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲဟာ...နဂါးနက်ရုပ်တုကို ရှာဖို့ ဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးချင်ဘူး”

“မတွေးနဲ့ သင်...မတွေ့သေးဘူးလို့ပဲ ပြောထား မယ်၊ နေ့ခွင့်ရတဲ့ ဒီဘဝလေးမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ မယ်...မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ပြီး ကောင်းတာပေါ့...ဒါနဲ့ ငါတို့အတွက် ဟယ်လင်နိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမ ခုထိမတွေ့သေးပါလား”

“ဆူးဆူး မနေ့က ငါ့ကိုပြောတယ်...ဟယ်လင်နိုင် နိုင်ခြားကို သွားနေတယ်လို့ အဘွားကြီးသိက ကြားခဲ့တယ်တဲ့ ပန်ရောက်လာရင် ငါတို့နဲ့ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ တိုးမယ်ထင် တာပဲဟေ့...”

“သူ ဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြ တာပေါ့ဟာ...နင်နဲ့စကားပြောကောင်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဟေ့...သမီးအဝတ်အစားတွေကို လျှော်ရဦးမယ်”

“သင်...ဒါတွေပါ နင်လုပ်ပေးနေရတာလား”

“ငါ့ကို မလျှော်ခိုင်းပါဘူး...အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ လျှော်တာကို သိပ်မြီးဘဝင်မကျလို့ လက်နဲ့လျှော်မလို့... ပြီးတော့ သမီးနဲ့မတော်တော့တဲ့အဝတ်တွေကို သီးသန့်ရွေး ထုတ်ရဦးမှာ...”

ကျွန်မ..ကျူရီ လက်မောင်းလေးကို ပုတ်ပြီးအိမ်ထဲကို

ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဒေါ်မျှင်...လက်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သင်ရေ...မနက်က ရေချိုးခန်းမှာ ချော်လဲဘာ
လက်ထောက်မိသွားပြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး
ကွယ်...”

“ဘာဖြစ်လည်း လုပ်ပနေနဲ့ ဆေးခန်းသွားပြီးပြ...
ကျွန်မ လုပ်စရာတွေကို လုပ်ထားပါမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်...ဒီနေ့ဟူတော်မောင် အိမ်မှာ
ပြန်ပြီးစားမယ့်နေ့နော်”

“သွားမှာသာ သွားပါ...ကျွန်မ လက်ရာအစွမ်းကို
ဦးမြင်မြတ်ကြီး ခံတွင်းတွေသွားစေရပါမယ်”

“အေး...အေး ဒါဆို ဒေါ်လေးသွားပြီးပြလိုက်ဦး
မယ်...”

ကျွန်မ အဝတ်လျှော်မည့်အစီအစဉ်ကို ခဏထားပြီး
နောက်ပေးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် လုပ်စရာတွေကို မမော
နိုင်ဘဲလုပ်ကိုင်နေရသည်ကို စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေ
သလို ဖြစ်နေမိ၏။

ကျွန်မတကယ်ပင် ဦးမြင်မြတ်ဧကရာဇ်၏ မိသားစု
ဘဝလေးထဲကို ရောက်ခဲ့ပြီလားမသိတော့ပါ...

“ဟဲ့...သင်”

“ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်...ဆူးဆူးရယ် လန့်လိုက်တာ
အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ဟယ်”

“အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးဝင်လာပြီး၊ အမေကြီးကို
အခန်းထဲလိုက်ပို့တဲ့အသံတောင် မကြားနိုင်အောင် မီးဖိုချောင်
ထဲမှာ ဘာသမာဓိတွေ ရနေသလဲသင်...”

“ဘာသမာဓိမှ မရပါဘူးဟာ...ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်
ကမ္ဘာပတ်နေတာ...အမေကြီးရော”

“အခန်းထဲမှာ ဆေးသောက်ပြီး ဒိပ်နေတယ်...ငါ
ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့ နင်တို့လက်ရာတွေကို ဦးမြင့်မြတ်ကြီး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး...”

“နင်လက်ရာကို ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“မသိဘူး... ခုမှ စာမေးပွဲဖြေနေရတာ”

“သင်...”

“ဘာလဲ... ဆူးဆူး”

ဆူးဆူး အပြင်ဘက်ကို မျက်စိတစ်ချက်ငှော့ကစား လိုက်ပြီး... ကျွန်မဘေးတွင် ဝင်ပြီးကပ်ထိုင်ကာ...

“အန်တီမမနဲ့ ဒီနေ့တွေ့တယ်...”

“ဟင်... ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ဆေးရုံမှာ မေမေကြီးစမ်းသပ်ခန်းဝင်နေတုန်း ငါ အပြင်ဘက်မှာ မေမေကြီးအတွက် ဆေးထွက်ဝယ်တော့တွေ့ တာ သင်...”

“သူ ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ဗုဒ္ဓည်းအခြေအနေကို အမြန်ဆုံးသိအောင်လုပ်ပါ

တဲ့...”

“တွေမှ မတွေ့သေးတာ... ငါတို့က မြေလှန်ပြီးရှာရ မှာလား... နင်ဘယ်လို ပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ကျွန်မတို့ ကြိုးစားနေပါတယ်ပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ သူ ပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ သဘောမတွေ့ဘူး သင်...”

“သူက ဘာပြောသွားလို့လဲ...”

“ပန်းရိပ်မြုံမှာ အိပ်မက်တွေ မက်မနေကြနဲ့တဲ့...”

“ဒီစကားက ဘာသဘောလဲ... ငါတို့ကို မယုံကြည် တဲ့ စကားပေါ့”

“သင် ငါတို့(၃)ယောက်တော့ အန်တီမမနဲ့ ထိပ် တိုက်တော့တွေ့ကြတော့မယ်”

“ဆူးဆူး...”

“သင်... နင် ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ... ငါတို့ (၃)ယောက်ကြားမှာ လျှို့ဝှက်စရာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး”

“ခုပွဲဟာ အန်တီမမနဲ့ မဖြစ်မနေစိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်

လာနိုင်တယ်...”

“သေချာသလောက်တော့ ဖြစ်နေပြီသဇင်...ငါလေ
ပန်းရိပ်မြုံကိုရောက်မှ အရှင်လမ်းဟောင်းကို ပြန်မလျှောက်
ချင်တော့ဘူးဟာ”

“နင့်လိုပါပဲ ဆူးဆူးရယ်...”

ကျွန်မတို့အတွက် အတိတ်၏ရိုက်ပုတ်သံတွေကို
မကြားဝံ့တော့ပေ...။

ဘဝနိုး ◀ ၇ ▶

ဒီနေ့ သမီးလေးသို့သုန္ဒရီ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သလို
(၇)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲတွင် ပန်းရိပ်မြုံမိသားစုနှင့်အတူ . .
ကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် ကျွန်မတို့အားလုံးကိုယ်စီအလုပ်များ
နေကြလေသည်။

“တီ...တီ”

ထိုအချိန်တွင် ခြံရေမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ကျွန်မသမီး
လေးအတွက် အဝတ်အစားတွေကို လှန်းနေရာမှလှမ်းကြည့်
မိသည်။ ကိုသံချောင်းတစ်ယောက်က ဆူးဆူး၊ ဒေါ်မျှင်တို့နှင့်
ဈေးဝယ်ပါသွားသလို ဦးဗလတစ်ယောက်ကတော့ အိပ်ပေါ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ထပ်ဘုရားခန်းတွင် ရှင်းလင်းနေသဖြင့် ခြံဝန်းထဲတွင် . . .
ကျွန်မနှင့်သမီးလေး သူ့သူနွဲ့ရဲ့ရဲ့ ရှိသည်။

“ဆရာမ . . . ဟိုမိန်းမကြီးကားနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်မိန်းမကြီးလဲ သမီး . . .”

“ဒေါ်ဟယ်လင်နိုင်လေ . . .”

“ဟင် . . .”

ကျွန်မ ဟယ်လင်နိုင်အမည်ကိုသာ ကြားဖူးပြီး၊ လူကို
တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး . . . ခုတော့ စတင်ပြီး တွေ့ရမည်
ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ခြံဝန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားစဉ် . . .
ဟယ်လင်နိုင်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကိုလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်
ရသည်။ ကျွန်မ ခြံတံခါးသော့ကို လှမ်းဖြုတ်ပြီး ခြံတံခါးမှာ
သို့ သွားရာ . . .

“သံချောင်း ဘယ်ကိုသွားနေလဲ . . . ဒီလောက်ကာ
ဟွန်းသံကို မကြားရအောင် နားပင်းသွားပြီလား . . .”

ဟယ်လင်နိုင်စကားသံက ခံပြင်းစရာ၊ ဒေါသထွက်
စရာ ကောင်းနေပေမယ့် . . . တွေ့တွေ့ချင်း ပဋိပက္ခမဖြစ်ချင်
သောကြောင့် . . .

“ကိုသံချောင်း အပြင်ကိုသွားနေတယ် . . .”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ . . . ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဘူးပါလား”

“ငါက . . . သမီးသူနွဲ့ရဲ့ရဲ့ ဆရာမပါ”

“ဘာ . . .”

ဟယ်လင်နိုင် ကျွန်မမျက်နှာကို စူးစူးရှရှဲကြည့်ပြီး . . .

“မင်းကို ဘယ်သူခန့်တာလဲ . . .”

“ဒီအိမ်မှာ ဦးမြင့်မြတ်ကောရာထက် သြဇာကြီးမား
တဲ့သူမရှိဘူးထင်တယ် . . . ကဲပါ ကျွန်မတံခါးဖွင့်ရမှာလား . . .
ရပ်ပြီးစကားပြောရမှာလား . . .”

“မင်းလေသံက ခပ်မာမာပါလား . . . ငါဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ မသိဘူးနဲ့တူတယ်”

“ကျွန်မ သိဖို့မလိုဘူး . . . ကျွန်မအလုပ်က သူ့သူနွဲ့ရဲ့

၈၆

ရွှေဘဝင်

ကိုပဲစာပြရမှာ . . . ကျန်တာတွေကိုစုံစမ်းဖို့ ရောက်နေတာ
မဟုတ်တာ . . .”

“ဂျိုင်း . . .”

ဟယ်လင်နိုင် သုန်မှန်သောမျက်နှာနှင့် ကားပေါ်ကိုပြန်
တက်သွားမှ ခြံဝတ်ခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဇူး . . .”

ကားကို ခြံထဲသို့ တရကြမ်းမောင်းဝင်သွားသဖြင့် .

“ခွမ်း . . .”

“ဟယ် . . .”

ကျူရီ ပြင်ဆင်ထားသော နင်းဆီပန်းအိုးများကို ကားနား
ပွတ်ပြီး ဆွဲသွားလေသည်။

“ဒီပန်းအိုးတွေက မလွတ်မလပ်နဲ့ ဘယ်သူတာတာ
လဲ ဦးဗလ . . . ဦးဗလ . . .”

ဟန်လင်နိုင်ကတော့ ရောက်သည်နှင့် ပွဲကြမ်းကြမ်း
ဝင်လာနေပြီ . . .

သစ္စာမွန်စာပေ

မြို့ပြညီအစ်လမ်း

၈၇

“ပန်းအိုးတွေက မလွတ်မလပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊
သူရှိသင့်တဲ့နေရာမှာ ရှိနေတာ . . . ရှင့်ကားက ရမ်းကားပြီး
ဝင်တိုက်တာ . . .”

“နင် . . .”

ကျူရီနှင့် ဟယ်လင်နိုင် စတင်ပြီးတွေ့နေလေပြီ . .
ကျွန်မ သျှိုသုန္ဒရီကိုလက်ဆွဲပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ပြီး ကြည့်
နေလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာလို့ဝင်ပြီးပြောရတာလဲ . . .”

“ငါက ဒီပန်းတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ရတဲ့သူပဲ . . .”

“မင်းအဆင့်နဲ့ ခုကိစ္စကို ဘာလို့ပပြောနဲ့”

“မပြောလို့မရဘူး . . . မင်းဘာသာမင်း ဘယ်လောက်ပဲ
ချမ်းသာချမ်းသာ . . . ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်နဲ့ ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက်
ပတ်သက်၊ ငါပြုစုပျိုးထောင်ထားတဲ့ ပန်းပင်ပေါ်မှာ အကြောင်းမဲ့
ဖျက်လိုဖျက်စီးလုပ်တာတော့ ပြောရမှာပဲ . . .”

“ဘာ . . . တောက် . . . မင်းခေါင်းထဲမှာ မှတ်ထား။”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပန်းရိပ်မြို့မှာ ဟယ်လင်နိုင်ကို ခေါင်းမောပြီး ပြောရဲတဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး...”

“ငါက မင်းအလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး... မင်းကိုယ်မှ မော်မဖူးရတဲ့ ဘုရင့်သမီးလို့ထင်မထားနဲ့... ခေတ်မရှိတော့ဘူး”

“တယ်...”

“မင်း လက်မပါလာနဲ့နော်... မင်းလက်မြန်တာထက် ငါ့လက်က ပိုပြီးမြန်တယ်”

“နင်တို့နဲ့ ငါ့ကောင်းကောင်းတွေကြသေးတာပေါ့... ကိုမြတ်ပြန်လာရင် နင်တို့ဒီအိမ်ကနေထွက်ဖို့ ပြင်ထား”

“မင်း ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်မှာပါ...”

ဟယ်လင်နိုင် အံ့ကြိတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားတော့သည်။

“ကျူရီ...”

“သခင်ရေ... ဒီဟာမနဲ့ဟော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ ပြီဟေ့... ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး”

“ကျူရီ... လက်နဲ့ဖြေရှင်းတဲ့နည်းတော့ ရှောင်နော်”

“ငါ့အသားကို မထိသရွေ့တော့ ရှောင်နေမှာပဲ... ထိလာရင်တော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်းမလည်းလုပ်စရာတွေကို လုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်သွားရာ ဟယ်လင်နိုင်... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာရင် စာကြည့်ခန်းထဲကနေထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ မေမေကြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားချိန်မှာ ဆူးဆူးနှင့် သံချောင်းတို့ပြန်ပြီး ရောက်လာလေသည်။

“ဒေါ်မျှင်...”

“ဘာများလဲ... ဟယ်လင်”

“မေမေကြီးအတွက် ဆေးတိုက်ဖို့ ရေအေးတစ်ခွက် လောက်လာပို့ပါ”

ဒေါ်မျှင်... ဆူးဆူးမျက်နှာကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်

သည့်။

“ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ...သွားခပ်လေ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မမသိဘူး...သိရရ
အကြောင်းလည်းမရှိဘူး...ဒါပေမယ့် မေမေကြီးဆေးသောက်
ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မခွင့်မပြုဘဲတိုက်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး...”

“နင်တို့တစ်တွေက တယ်ပြီးဟုတ်နေကြပါလား...
အရင်ကတည်းက ငါဆေးတိုက်နေကျ၊ ခုတိုက်တာ ဘာထူးဆန်း
နေလဲ...ဘာလဲ မင်းက ပါဝါပြတာလား”

“ရှင်ကို ပါဝါပြတော့ရော ဘာအကျိုးရမှာလဲ...ကျွန်မ
က တာဝန်အရပြောတာ ဆေးကို တိုက်ချင်တိုင်းတိုက်လို့မရဘူး၊
ဆရာဝန်ကြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်အတိုင်း တိုက်နေရ
တာ...ရှင်လောကွတ်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး”

“ဘာ...နင်...နင်”

ဟယ်လင်နိုင်မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နီမြန်းလာပြီး...

ဆူးဆူးကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်ပြီး...

“ဒေါ်မျှင်...ခု ရေသွားခပ်”

“ရှင် သိပ်ပြီးတိုက်ချင်ရင်ရတယ်...ဖြစ်လာတဲ့ပေါ်မှာ
ရှင်တာဝန်ယူရမယ်၊ မေမေကြီးတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် တရားခံ
ဟာ ရှင်ပဲ...ဒေါ်မျှင် သွားခပ်ပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်မဆရာဝန်
ကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးလိုက်မယ်”

ဆူးဆူးစကားကြောင့် ဟယ်လင်နိုင် စကားဆက်မဆို
တော့ဘဲ...အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားတော့သည်။

“အင်း...ဒီဟာမရောက်လာရင် အိမ်မှာအကုသိုလ်
တွေက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုဖြစ်တော့တာပဲ”

“ဒေါ်လေးမျှင် ဘာမှမပူနဲ့...ဒင်းအစွယ်ကို ကျွန်မတို့
ရိုက်ချိုးပြမယ်”

“တူတော်မောင်ရောက်လာရင် ဘာတွေပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့
လုပ်ပြီး ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်ပြဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဒေါ်လေးမျှင်...ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်က သူ့ချွဲသမျှကို
လိုက်လျောနေတာပဲလား”

“တူတော်မောင်က သူ့ကိုခပ်မှန်မှန်ဆက်ဆံတာပါ။ သူကသာဖြစ်နေတာ... သူ့စကားကို သိပ်ပြီးနားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ အရင်လူတွေ့ရုန်းက သူကထုတ်ဆိုရင်... ထုတ်ပစ်တယ်ဆို”

“အရင်လူတွေ ခေါ်လာတာသူလေ... ပြီးတော့ သူပဲ မကောင်းဘူးပြောပြီး ထုတ်ခိုင်းတာ၊ တူတော်မောင်ကိုယ်တိုင်က စိတ်တိုင်းမကျတာလည်း ပါပါတယ်ကွယ်...”

“သူ့စကားကြောင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့...”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလည်း... သူထုတ်ခိုင်းတဲ့ အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။ ဒါကို သူ့စကားအရာရောက်တယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ...”

“ကဲ... ဒေါ်လေးမျှင် သူ့အကြောင်းပြောနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သမီးလေးမွေးနေ့အတွက် ချက်ပြုတ်စရာတွေ လုပ်ကြရဦးမယ်... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ် ညွှတ်သည်ဘယ်နှစ်ယောက်

လာမလဲ မသိဘူး...”

“တူတော်မောင်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ(၃)ယောက်ပဲ လာမှာပါ...”

ကျွန်မတို့ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းပြီး ကိုယ်စီလုပ်ရမည့်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။ ဟယ်လင်နိုင်က သူ့ကိုယ်သူအိမ်ကြီးရှင်သဖွယ် ဧည့်ခန်းတွင်အခန့်သားထိုင်ပြီး... ကျွန်မတို့လုပ်နေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ရောက်ခါစကလို့... ဩဇာဝင်ပြီး မပေးတော့ပါ

သမီးလေး သျှီသုန္ဒရီကို သူ့အနားသို့ခေါ်ပေမယ့်... သျှီသုန္ဒရီက လုံးလုံးမသွားဘဲ၊ ကျွန်မဘေးမှာပဲဝင်ပြီး ထိုင်နေသောကြောင့် ဟယ်လင်နိုင်မျက်နှာဖျက်နေသည်ကို ကျွန်မသတိပြုမိလိုက်သည်။ ဟယ်လင်နိုင်မျက်နှာဝန်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ပေါ်မှာ မုန်းတီးရန်လိုမှုတွေကို တွေ့မြင်နေရတော့သည်။

သတ္တပ္ပာယ်စာပေ

၉၆

ရွှေဘဝင်

“ကိုကိုမြတ်ဘက်က ဒီဟာမတွေရောက်လာမှ...
ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောထွက်တယ်ပေါ့၊ ရတယ်လေ ဟယ်လင်
ပြန်မယ်...”

ဟယ်လင်နိုင်... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ဘေးမှ ဒေါသ
ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

“သင်... ဆူးဆူးနဲ့ ကျူရီ...”

“ရှင်... ဦးမြင့်မြတ်...”

“ဟယ်လင်နိုင်ရဲ့ အပြုအမူတွေကို ကိုယ်တောင်းပန်
ပါတယ်...”

“ရပါတယ် ဦးမြင့်မြတ်... ဒါနဲ့ ဧည့်သည်တွေဘယ်
အချိန်ရောက်မှာလဲဟင်”

“ညပိုင်း(၇:၀၀)နာရီလောက်မှ ရောက်မှာပါ... (၃)
ယောက်ထဲပါ၊ ခုကတည်းက ကိုယ်ပြောထားမယ်၊ ဟယ်လင်နိုင်
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှအလျော့ပေးစရာမလိုဘူးနော်”

“ကျွန်မတို့ပေါ်မှာ ခုလိုနားလည်မှုပေးတာကို ကျေးဇူး

သစ္စာမွန်စာပေ

မြို့ပြညီအစ်လမ်း

၉၇

တင်ပါတယ်ဦးမြင့်မြတ်...”

“ကဲ... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ... မေမေ့ဆီကို
သွားလိုက်ဦးမယ်၊ သမီး သုန့်...”

“ရှင်... လေးလေး”

“ဘွားဘွားကြီးနားမှာ မနေဘူးနော်...”

“နေပါတယ်လေးလေးရဲ့ မယုံရင်... ဆရာမကို ပေး

ကြည့်”

“သမီးဆရာမက သမီးဘက်ပဲပါမှာပေါ့... သမီးလေး
ကရော ဆရာမနဲ့နေရတာ ပျော်ရဲ့လား...”

“ပျော်တာမှ အရမ်းကိုပျော်”

တူမဖြစ်သူ၏ စကားလေးကို သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်း
ကလေးကိုပုတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေသည်။

အောက်ဆံပင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်မတို့(၃)ယောက်
တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ပါသော
မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

၉၈

ရွှေဘဝင်

ကျွန်မတို့(၃)ယောက်၏ အနာဂတ်ကောင်းကင်ပေါ်
လမ်းတစ်ဆူသာနေသလားပင် မသိပါ...

ဘဝဟောင်းကလေးတွေကို မေ့လျော့ပြီး...ဘဝသစ်
တစ်ခုဆီသို့ရောက်နေသလားပင် မသိတော့...။

BURMESE
CLASSIC
COM

ဘဝနိုး ◀ ၈ ▶

ကျွန်မ...ဆူးဆူး၊ ကျူရီ၊ သမီးလေး သို့သုန္ဒရီနှင့်
ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်တို့ သမီးလေး၏ မွေးနေ့ကောင်းမှုပြုလုပ်
ရန် ရွှေတိဂုံစေတီကြီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။

သို့သုန္ဒရီလေးကို ကျွန်မနှင့် ကျူရီလက်ကလေးဆွဲပြီး
ဆူးဆူးက နောက်မှကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့သလို...ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်
ကတော့ နောက်ဆုံးမှ ခပ်အေးအေးတက်လာနေသည်။ ရွှေတိဂုံ
စေတီတော်မြတ်ကြီးကို လက်ျာရစ်တစ်ပတ်ပတ်ပြီး အောင်မြေ
တွင် ဝတ်ပြုပြီးမှ သမီးလေးမွေးနံ့ သောကြာဒေါင့်ကို လာခဲ့
ကြသည်။

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဆီမီးပူဇော်တဲ့သူက ပူဇော်၊ ရေချမ်းကပ်တဲ့သူက ကပ်၊
 ပန်းလှူတဲ့သူက လှူနှင့် ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လုံး . . . ကိုယ့်
 တာဝန်နှင့်ကိုယ် သမီးလေးအတွက်ကုသိုလ် ပြုပေးနေကြ
 သည်။ ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်တစ်ယောက်ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
 တွင်ထိုင်ပြီး . . . ကျွန်မတို့လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို ကြည့်နေ
 လေသည်။

သျှိုသုန္ဒရီလေးဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် အတူဟူယပြီး
 ရပ်တော့မှ . . . ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင် ကျွန်မတို့နားကိုရောက်
 လာပြီး . . .

“တစ်ခုခုစားကြရအောင် . . .”

“လေးလေး . . . သမီး မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်”

“သမီးလေး စားချင်ရင် . . . စားစေဗျာ”

“ဆရာမ . . .”

“ဘာများလဲ သမီး . . .”

“ဆရာမရော မုန့်ဟင်းခါးစားမှာလား”

“သမီးလေးစားမှတော့ . . . စားမှာပေါ့”

ကျွန်မတို့ ဘုရားအောက်ဘက် စားသောက်ဖွယ်ရာ
 ဆိုင်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“သင်တို့စားနှင့်ကြဦး . . . ကိုယ်သမီးလေးအတွက်
 ရွှေသင်္ကန်းသွားပြီး လှူဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“လေးလေး . . . အကြာကြီးမနေနဲ့နော်”

“အေးပါ . . . လေးလေး လှူပြီးတာနဲ့ချက်ချင်း ပြန်လာ
 မှာပါ . . .”

ကျွန်မတို့ စားသောက်ရောအစုံရသော ဆိုင်ကလေး
 ထဲရှိစားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး . . . စားချင်သည်များကို မှာယူ
 စားသောက်နေစဉ် . . .

“သင် . . .”

“ဟင် . . . ဂျင်မီဇော်”

ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ဖူးသော ကျောက်ပွဲစားဂျင်မီဇော်

ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်ပြီးလှပတဲ့ လှည့်စားကွက်ကလေးနဲ့ ပညာပေးသွားတဲ့ သခင်မလေးကို ပြန်မဆုံရတော့ဘူးမှတ်တာ... ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို လာပြီးတွေ့နေရပါလား...”

“ဂျင်မီဇော်... ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာဆက်နွယ်မှုမှ မရှိတော့ဘူးနော်”

“ဒါက... မင်းဘက်အပိုင်းက ပြောတာလေ၊ ငါ့ဘက်က ပြောရော ကျန်သေးတယ်”

“ရှင် စာရင်းရှင်းချင်ရင် သီးသန့်တွေမယ်... ခုချိန်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ဖို့အချိန်မပေးနိုင်ဘူး...”

“သခင်... သခင်... ဒီစကားလေးတွေကို ငါယုံမိလို့ ခံခဲ့ရတာလေးကို မမေ့သေးပါဘူး၊ မင်း... ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

ကျွန်မနှင့် ဂျင်မီဇော် ဒီနေရာ၌ဆက်ပြောနေလျှင် ဦးမြင့်မြတ်ကောရာင် ပြန်ရောက်လာလျှင်... ကျွန်မတို့၏နဂါး

ဇာတိရပ်တွေကို သိသွားနိုင်ခြင်းကြောင့်...

“ဆူးဆူးနဲ့ ကျူရီ... ငါ ခဏလိုက်သွားဦးမယ်၊ ဦးမြင့်မြတ်ကောရာင်လာရင် ဧည့်သည်နဲ့တွေ့လို့ စကားသွားပြီး ပြောတယ်... ပြောထားလိုက်”

“ဆရာမ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီနားလေးပါ သမီးလေး... ဆရာမချက်ချင်းပြန်လာမယ်...”

“သိပ်မကြာနဲ့နော်...”

“စိတ်ချ... ဆူးဆူးခဏ”

ကျွန်မ ဆူးဆူးကို အနားသို့ခေါ်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို မစောင့်နဲ့တော့... ငါ့ရှင်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“သခင်... နင်ဖြစ်ပါ့မလား... ငါပါလိုက်ရမလား”

“ငါ့ကိုစွဲ... ငါနိုင်ပါတယ်၊ သမီးလေးကို ကရုဏာပြုပြီး ခေါ်သွား...”

“အေးပါ...”

ကျွန်မ... ဂျင်မီဇ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ရင်း

“ရှင်... ဘယ်မှာ စာရင်းရှင်းမှာလဲ ပြော”

“အေးအေးချမ်းချမ်းနေရာလေးကို သွားကြတာ

...

“ရှင် ခေါ်တဲ့နေရာကို... ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သင်... အရင်တုန်းက စကားလေးတွေ မဟုတ်ပါလား”

“အရင်က သမိုင်းကြောင်းတွေကို မပြောနဲ့... သင်တို့ဘဝမှာ ပြီးသွားတဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့တာ... စကားပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့... ရှင်ဖြစ်ချင်တာကို ပြော”

“ငါ့ဆီက ယူသွားတဲ့ ကျောက်ကိုပြန်လိုချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မပြန်ပြီး ရှာပေးမယ်... ဘာခဲတော့ပေး”

“မင်း တောင်းတဲ့အချိန်ဆိုတာကို ငါမယုံဘူးသင်”

မင်းတို့တစ်တွေက ခုတွေရပေမယ့်... နောက်ကိုယ်ပျောက်သွားတတ်တာကို ကြောက်နေပြီ”

“ရှင် အတင်းအကျပ်ကြီး မတောင်းဆိုနဲ့... ကျွန်မမှာ ခု ပေးစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား ပေးစရာရှိပါတယ်”

ဂျင်မီဇ်... ကျွန်မကို မျက်နှာမှခြေ ဆုံးသည်ထိ ကြည့်ပြီး ရယ်ကာမောကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို အလျော်အစား လုပ်ချင်တဲ့ သဘောလား”

“သင်က... ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုလွယ်လွယ်လေး သဘောပေါက်သင့်တယ်”

“ဂျင်မီဇ်... သင်ဘဝမှာ ဒါမျိုး အလျော်အစား ဆိုတာ ရာဇဝင်မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းဘက်က ငြင်းဆန်မယ်ဆိုရင် ရတယ်၊ မင်းတို့ ခုခင်းနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဝင်ပြီးကလို့တော့”

ရဲ့..."

"ဘာ...ရှင်...ရှင်"

"မင်းကို အချိန်(၁၅)မိနစ်ပေးမယ်...စဉ်းစားလိုက်ပါဦး"

ကျွန်မတကယ်ကို ချောင်ပိတ်မိသွားခဲ့ပါပြီ...ကျွန်မပန်းရိပ်မြုံ့၏ရင်ခွင်ထဲကနေ ရန်းထွက်ဖို့အင်အား မရှိခဲ့ဘဲ အမှန်ပါ...

"သင်...သင်...မင်းတကယ်ကို တုန်လှုပ်နေပြီ မဟုတ်လား...မင်းတို့ကနေတဲ့ ဇာတ်ထုပ်ကြီးက ခမ်းနားတယ်နော်...မင်းခန္ဓာကိုယ်လေးနဲ့စာရင် တန်ဖိုးက မိုးနဲ့မြေလောက်ကို ကွာနေတယ်..."

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေချရတော့မည်...ဂျင်မီဇာကြောင့် ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာကလေး အပျက်စီးမခံနိုင်ပါ။

"ကောင်းပြီ...ရှင်သွားမယ်ဆိုတဲ့နေရာကို လိုက်

မယ်..."

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း...သင်က သိုးလေးတစ်ကောင်ပါလား...သွားကြမယ်"

ကျွန်မ ဂျင်မီဇာခေါ်ဆောင်သည့်နောက်ကို လိုက်ခြင်းမှာ...ကောင်းသောဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်၊ ဂျင်မီဇာကို လူလောကအပြင်ဘက်သို့အပြီး ပို့ဆောင်ရန်အတွက် လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မဘဝမှာ နူးနူးညံ့ညံ့လေးသာ ကွေ့ပတ်ပြီးဆော့ကစားပေမယ့်...ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မလက်တွေ သွေးစွန်းတော့မှာဖြစ်သည်

"ဂျိုင်း..."

ဂျင်မီဇာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး၊ ကျွန်မကားပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်...တံခါးပိတ်ပြီး ကားလေးမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ ကျွန်မစိတ်အာရုံတွေကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး၊ လုပ်ကိုင်ရမည့်အကြံအစည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“ပူး...ကဗျီ...ဟယ်”

ဂျင်မီဇော် ကားရေတွင် . . . အစားကားတစ်စီးဖြတ်
ကျော်ပြီး၊ ပိတ်ရပ်သလို လုပ်လိုက်သောကြောင့် ဖွတ်ကာ
သိကာလေး ဘာရိတ်နင်းကာ . . . ကားကိုရပ်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လို လုပ်တာလဲကွ...”

“ဘယ်လို လုပ်တယ်ဆိုတာ...မင်း မမြင်ဘူးလား”

“ဟင်...ကိုငြိမ်းစစ်သူ”

“ငြိမ်း...မင်း...မင်း...”

“ဂျင်မီဇော်...ငါစကားတွေ အမှီမပြောချင်ဘူး၊ မင်း
ဘယ်လိုကောင်ဆိုတာ ငါသိသလို . . . ငါတယ်လိုကောင်ဆို
တာလည်း မင်းသိပါတယ်”

“ငြိမ်း...မင်း ဘာလုပ်ချင်လို့လည်း ပြောပါ”

“သင်္ဇင်ကို ငါ့ကားပေါ်ပြောင်းပြီး...တင်ပေးလိုက်”

“ဟာ...သူနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်”

“ဂျင်မီ...ချောက်”

ငြိမ်းစစ်သူ...သူ့လက်စွဲစားမြောင်လေးကို ထုတ်ပြီး..

“ငါ...သွေးထွက်သံယိုမှုတွေ မလုပ်ချင်ဘူး ဂျင်မီ”

“ခေါ်...ခေါ်...သွားပါကွာ...”

“သင်...ငါ့ကားပေါ်ကို ပြောင်းပြီးတက်”

“ဟုတ်...”

ကျွန်မသည် ဂျင်မီဇော်ကားပေါ်မှ...ငြိမ်းစစ်သူကား
လေးပေါ်သို့ ပြောင်းပြီးတက်လိုက်သည်။

“ဂျင်မီ...မင်းကို တစ်ခါတည်း သတိပေးလိုက်မယ်၊
သင်ကနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မင်းဝင်ပြီး “က”မယ်ဆိုရင်
မင်းအတွက် ကံကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး...မင်းဆီက သင်ယူ
သွားတဲ့ ကျောက်ကို မင်းဘယ်ကယူလာတယ်ဆိုတာ မင်းသိ
မှာပါ...ကျောက်ပိုင်ရှင် ဦးပန်းစိုင်တို့အဖွဲ့ကို ဒီအကြောင်း
ပြောလိုက်တာနဲ့ မင်းဘဝအတွက် မတွေ့ရဲစရာ ဖြစ်သွား
မယ်နော်...”

“စိတ်...ချ...ပါကွာ...သင်တို့ဇာတ်လမ်းထဲမှာ

ငါမပါတော့ပါဘူး..မင်းသာ ဦးပန်းစိုင့်တို့ကို သွားပြီးမပြောပါနဲ့”

“မင်းဘက်က ကတိတည်ရင်၊ ငါ့ဘက်ကကတိတည် ပြီးသားပဲ...ကဲသွားမယ်”

ငြိမ်းစစ်သူ...သူ့အတားကားလေးကို နောက်ပြန်ဆုတ် ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုငြိမ်းစစ်သူ...”

“ဘာလဲ သင်...ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဦးမလို့ လား...ပြောမနေနဲ့တော့”

“ကျွန်မ...ဒီတစ်ခါ ရှင့်ကျေးဇူးပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး မေ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး ရှင်...”

“လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီးဟာ သိပ်ကိုဆန်းကြယ်ပါ တယ် သင်...လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ ကံကြမ္မာက ခင်းပေးတဲ့ကိစ္စလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်... ဒီလိုပဲ မင်းနဲ့ငါ့ကိုကံကြမ္မာတရားကြီးက ကူညီခွင့်ပေးနေတယ် လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ...မင်းခုရောက်နေတဲ့ ဘဝကလေး

က ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား...”

“အမှန်အတိုင်း ကျွန်မမြောရရင်...ပျော်စရာတွေ ရှိသလို၊ ရင်မောစရာတွေလည်း ရှိနေပါတယ်...”

“အန်တီမမကြောင့် ရင်မောနေရတာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ငါ့ဘက်ကတော့ ဘာကိုမှတော့ ကြိုတင်ပြီးမပြောချင် ဘူး...တစ်ခုပဲ မင်းကိုပြောခဲ့မယ် သင်...မင်းတို့ဘဝတွေ ကို ဖြူစင်စွာဖြတ်သန်းချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေမွေးလိုက်ပါ လို့...”

“ကို...ငြိမ်း...စစ်သူ”

“ငါ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေသင်...”

ကျွန်မဘဝအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းလမ်းမပေါ်သို့... ကိုငြိမ်းစစ်သူ ပို့ဆောင်ပေးနေခြင်းပင်...”

အခန်း ၄၉

ကျွန်မတို့(၃)ယောက်...ပန်းရိပ်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၍ တစ်လတင်းတင်းပြည့်သောနေ့တွင် အန်တီမမ...ကျွန်မတို့(၃)ယောက်ကို မဖြစ်မနေလာတွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုလိုက်သောကြောင့်...ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လုံး ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်မှာ အိမ်တွင်...ဦးမြင့်မြတ်ကောရာပ်၊ မေမေကြီးနှင့် သမီးလေး သို့သုန္ဒရီတို့...ပဲခူးမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သိမ်ရေစက်

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မြို့ပြဥပဒေအစီအစဉ်

၁၁၃

ချက်ကို သွားကြသောကြောင့် ထွက်လာခွင့် ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်လုံးကို တွေ့ဆုံသည့်နေရာမှာ မှော်ဘီဘက်မှ ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုတွင်ဖြစ်သည်...ထိုနေရာထိုအိမ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဘူးခဲ့ပါ။

“မင်းတို့...ခုဆို နဂါးနက်ရပ်တုရှာဖို့အတွက် ပန်းရိပ်မြို့ကို ရောက်နေတာ (၁)လပြည့်နေပြီ...ခုထိ ဘာသတင်းမှ မရသေးပါလား...”

“ကျွန်မတို့လည်း ရှာဖွေနေတာပဲ အန်တီ...”

အန်တီမမအသံက ခပ်ထန်ထန်ရှိနေသလို...ဦးခန့်စည်မောင် မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းမာမှုတွေကို တွေ့နေရသည်။

“တစ်လဆိုတဲ့အချိန်က မင်းတို့အတွက် ကောင်းကောင်းကြီး အချိန်ရပါတယ်...မတွေ့သေးဘူးဆိုတာ မင်းတို့ဘက်က ပေါ့လျော့လို့နေမှာပေါ့ကွာ...”

“အန်ကယ်တို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းလေးကို ခပ်လွယ်လွယ်

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ကလေး တွေနိုင်တဲ့နေရာမှာထားမှတော့...ကျွန်မတို့ အချိန်ဆို နေရာတောင်မလိုပါဘူး”

“မင်းတို့(၃)ယောက်လုံးက ပန်းရိပ်မြို့မှာ ပျော်ရွှင်နေ သလိုပဲနော်...”

“အန်ကယ်ထင်လို့ပါ...ကျွန်မတို့ရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ ငွေကလွဲပြီး ဘာမှမရှိပါဘူး”

ကျွန်မတို့နှင့်...အန်တီမမတို့ကြားတွင် ပဋိပက္ခတွေ က တင်းမာနေသလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မင်းတို့ဘက်က ဘယ်လိုအကြောင်းတွေပြု...ငါ နောက်ဆုံးစကားတော့ပြောလိုက်မယ်...မမဆိုတဲ့လူပေါ်မှာ လှည့်စားဖို့တော့မကြိုးစားနဲ့နော်...”

“အန်တီ...ကျွန်မတို့ပေါ်မှာ သံသယရှိနေဒါ၊ ကျွန်မ တို့ ဒီပွဲကို ဆက်မလုပ်တော့ဘူး”

ကျူရီစကားကြောင့် ဦးခန့်စည်မောင် မျက်နှာပြောင် သွားပြီး...

“မမ...မင်းကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်တပည့် ကိုယ့်သမီး တွေပေါ်မှာ စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်းပါ...မင်းတို့အန်တီ က အန်ကယ်ကို အားနာနေပြီး ပြောနေတာပါ...သမီးတို့ ဆက်ပြီးလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ကြပါ”

“ကိုခန့်...သူတို့အကြောင်းကို မသိသေးပါဘူး... ကျွန်မက သူတို့နဲ့လုပ်ကိုင်လာတာ သူတို့(၃)ယောက်လုံးက ခပ်ညံ့ညံ့တွေမဟုတ်ဘူး...အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ရင် ပီပြင် အောင်လုပ်တတ်တယ်...ခုဟာက အားမစိုက်ဘဲ ဖြစ်နေလို့”

“ဒါက အန်တီတို့ အမြင်ကအမြင်လေ... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ဟာ ခပ်နံနံအလှူတစ်ယောက် မဟုတ် ဘူးဆိုတာတော့ အန်တီလေ့လာမိမှာပါ...”

“သင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မမ...ငါ ပန်းရိပ်မြို့ထဲ ကို ငါ့လူတွေထည့်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ...ဘယ်လိုမှ သဲလွန်စ မရဘူး၊ နောက်ဆုံး အလုပ်ကပါ ထုတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်... မြင့်မြတ်ကေရာဇ်ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ သမီးတို့...အန်တီ

ပြောတာကို စိတ်ထဲမှာမထားကြပါနဲ့ကွာ...ဆက်ပြီး လုပ်စရာ ရှိတာသာ ဆက်လုပ်ကြပါ..."

“ကျွန်မတို့အပိုင်းကတော့ အချိန်ပြည့် ကြိုးစားပေးနေ တာပါ။ အန်တီ...ကျွန်မတို့ကို ပြောစရာကျန်သေးလား”

“ငါ့ဘက်က ပြောစရာစကားတစ်ခွန်းပဲရှိတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“မမ ရာဇဝင်မှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူးလို့... မင်းတို့သိထားလိုက်...”

ကျွန်မတို့ ဘာစကားမှမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ ထွက် လာခဲ့တော့သည်။

“သဇင်...သဇင်...”

“ဘာလဲ...ဆူးဆူး”

“အိမ်ဘေးမှာ ရပ်ထားတဲ့ကားကို နင်သတိပြု လာ...”

“အမှတ်တမဲ့ပဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဒါဟိုဟာမ ဟယ်လင်နိုင်...ငါတို့နဲ့စပြီးတွေ့တဲ့နေ့ က စီးလားတဲ့ကားဟ...”

“ဟင်...”

“ဟယ်...သေချာရဲ့လား ဆူးဆူးရယ်...”

“မသေချာဘဲ ငါမပြောဘူး...ကားနံပါတ်တောင် အလွတ်ရတယ်”

ဆူးဆူးသည် ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သင်္ကေတထား ရာတွင် ကျွန်မတို့ထဲတွင် အတော်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့်... ဆူးဆူးစကားကို အကြွင်းမဲ့ယုံလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဟယ်လင်နိုင်ဟာ အန်တီမမနဲ့ပတ်သက်နေ တာလား...ဦးခန့်စည်မောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူလား...”

“ကျူရီနဲ့ ဆူးဆူး...ငါတို့အတွက် ပိုပြီးသတိတား စရာတော့ လိုအပ်နေပြီနော်”

“သဇင်...ငါတို့အတွက်ပဲ တွေးမနေနဲ့... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်အတွက်ပါ ထည့်ပြီးတွေးပေးရင် မကောင်း

ဘူးလား...”

“တွေ့ပေးသင့်တဲ့ကိစ္စပေါ့ဟယ်...”

ကျူရီနှင့် ဆူးဆူးပြောနေသော စကားထဲတွင်... ကျွန်မဝင်ပြီး မပြောပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်အတွက်ရော...သမီးလေးအတွက်ပါ စဉ်းစား နေမိသည်။

“ဟဲ့...သင် စကားသံတိတ်လှချည်လား”

“တိတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ငါတို့ ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင် အရိပ်အောက်ကို ရောက်ခဲ့ကြတာ ဘာမှ မကြာသေးပေမယ့် . . . ပန်းရိပ်မြူဘဝလေးက ငါတို့အတွက် သာယာလှပနေတာ အမှန်ပဲဟာ...ဒီဘဝလေးကို ကာကွယ် ပေးချင်တယ်...”

“ငါတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ခိုင်ခိုင်မာမာတစ်ခုတော့ ချရလိမ့်မယ် သင်...”

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးလဲ ကျူရီ...”

“ငါတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ...စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာ နိုင်တယ်...”

“နင်ပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် . . . ငါတို့(၃)ယောက် အန်တီမမနဲ့ ဦးခန့်စည်မောင်တို့ကို စိန်ခေါ်ရမယ့်သဘောပေါ့ ဟုတ်လား...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သင်...သူတို့နဲ့ ငါတို့ကြားမှာ ဘယ်သူက သားကောင်၊ ဘယ်သူက မုဆိုးဖြစ်မလဲဆိုတာ တော့...မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ကွက်ကလေးမှားတဲ့သူက အစား ခံရမှာတော့ သေချာတယ်...”

“ငါတို့အတွက် အားကိုးရာလူတစ်ယောက်ကို မြင် ထားတယ် ဆူးဆူး...”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ကိုငြိမ်းစစ်သူ...”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

ကျွန်မစကားကြောင့် ဆူးဆူးရော၊ ကျူရီပါ... ဟုတ်လုံး
ကလေးဝိုင်းသွားကြသည်။

“သင်... သူ... သူက ဒုစရိုက်အမှောင်လောကရဲ့
ဘုရင်တစ်ဆူနော်... အန်တီမမတို့နဲ့ ပတ်သက်မှုမရှိဘူးလို့
မပြောနိုင်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ် သင်... သူကိုအားကိုးမှ တစ်ခါတည်း
ချောက်ထဲကျတဲ့အဆင့်ကို ရောက်မယ်...”

“သူ ငါပေါ်မှာ... တကယ်ကောင်းခဲ့တာတွေ အများ
ကြီးရှိပါတယ်ဟာ... သူနဲ့ငါ စကားပြောကြည့်ပါဦးမယ်ဟာ”

“အင်းလေ... နင့်ဘက်က ပိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ငါဝံ့
က ဘာမှစောဒကံတက်စရာမရှိပါဘူး... သူနဲ့နင်က အဆက်
အသွယ်ရှိလား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ...”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူဟာ... ငါ့ရဲ့နောက်မှာ ရှိနေတတ်

သလိုပဲလို့ထင်တယ်...”

“နင့်စကားက တစ်မျိုးပါလား...”

“ဘာကြောင့် ပြောရသလဲဆိုရင်... ငါ ဘေးဒုက္ခတွေ
နေပြီဆိုရင်... သူရောက်ရောက်လာတတ်တယ်”

“ဘယ်လိုပဲတွေတွေ... ငါတို့ပေါ်မှာ တကယ်ကူညီ
မယ့်သူဖြစ်ပါစေလို့ပဲ... ဆုတောင်းရမှာပေါ့ သင်ရယ်”

“အန်တီမမနဲ့ ဦးခန့်စည်မောင်တို့က... အင်အား
ကောင်းတယ်၊ သူတို့နဲ့ယှဉ်ဖို့အတွက် ငါတို့ဘက်မှာ... သူရဲ
ကောင်းတစ်ဦးတော့ မဖြစ်မနေလိုအပ်တယ်...”

“ဒါဆို... ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့(၃)ယောက်လုံး စိန်ခေါ်
ပွဲတစ်ခုကို စတင်ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြမယ်”

“ဆူးဆူးနဲ့ ကျူရီ...”

“ဘာလဲ သင်”

“အန္တရာယ်မီးလုံကြားထဲကို လက်တွဲမဖြုတ်ကြေး...
ဖြုတ်ကျော်ကြမယ်နော်...”

၁၂၂

ရွှေဘဝင်

“စိတ်ချ သခင်ရေ...သေတူရှင်တူပဲဟေ့”

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ကြတော့သည်။

သခင်နား ◀ ၁၀ ▶

“ဟင်...”

ကျွန်မ မျက်စိရှေ့တွင် မယုံနိုင်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲရှိရှိုးကော့(စ်)ထဲတွင် နဂါးနက်ရုပ်တုလေးကို
တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မစတင်ပြီး ပန်းရိပ်မြို့ကိုရောက်ကတည်းက ဒီ
ရှိုးကော့(စ်)ထဲတွင် နဂါးနက်ရုပ်တုကို တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးခဲ့ပါ..
ဒီနေ့မှ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာမ...ကျောင်းသွားမယ်လေ”

သခင်နား

“ဪ...အေး...အေး”

ကျွန်မ ခဏမျှရပ်ကြည့်ပြီး...သမီးကိုလက်ဆွဲပြီး

အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီး...ခဏနေဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျွန်မသည်...နှင်းဆီခင်းထဲတွင် ကျူရီကိုတွေ့လိုက်
သဖြင့် သမီးလေး သျှိုသုန္ဒရီကို ကားပေါ်တွင်ထားခဲ့ပြီး...
ကျူရီထဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျူရီ...”

“အယ်...ဘာများလဲသခင်”

“ဟို...ဟို...နဂါးနက်ရုပ်တုကိုတွေ့ပြီ”

“ဘာ...ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ညှော်ခန်းက မှန်ဘီရိုထဲမှာဟ...ဒီနေ့မှ တွေ့တာ
ကျူရီ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သခင်...နင် နဂါးနက်ရုပ်တုကို ယူသွားချင်လို့
လား...”

“ငါပြောတာ ဒီသဘောမပါဘူး...နဂါးနက်ရုပ်တု
ကို ခုလိုပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ထားတာဟာ အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်
နေသလိုဖြစ်နေမလားဘဲ...ဒီအိမ်မှာက ဟယ်လင်နိုင်က
အဝင်အထွက်ရှိနေတော့ သေချာပေါက် သူတွေမှာပဲ ကျူရီ
ဒီကိစ္စကို ငါ...သမီးကျောင်းသွားပို့ပြီး ပြန်ရောက်မှပဲ...
စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ သမီးစာမေးပွဲက အရေး
ကြီးတယ်...”

“အေး...အေး”

“ကျူရီ...နင်က အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ နဂါးနက်
ရုပ်တုကို အလစ်မပေးနဲ့နော်”

“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါသခင်ရယ်...ပန်းရိပ်ပြာဟာ
ငါတို့အတွက်ဘဝသစ်ဖြစ်နေပြီပဲဟာ...”

ကျွန်မ ကားဆီသို့ပြန်လာပြီး...သမီးလေးသို့သုန္ဒရီ
ကျောင်းသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ နဂါးနက်ရုပ်တုအတွက် စိတ်ပူ
ပန်နေမိသည်။

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်ဆိုတဲ့သူက ဘာလို့ဒီရုပ်တုကို
အပြင်ထုတ်ရသလဲမသိပါဘူး...ဟူး ခက်လိုက်တာ”

“ဆရာမ...”

“ဟေ...ဘာ...ဘာလဲသမီး”

“ဆရာမ ပါးစပ်က...ဘာတွေကို ပြောနေတာလဲ
ဟင်...”

“အယ်...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားစာရွတ်နေတာ
ပါ...သမီးလေး စာမေးပွဲဖြေနိုင်အောင်လို့လေ...”

“သမီးက ကောင်းကောင်းကြီး ဖြေနိုင်မှာပါ...စာတွေ
အများကြီးရထားတာပဲ...ဆရာမ”

“ဘာလဲ...သမီး”

“လေးလေးက ပြောတယ်...ကျောင်းပိတ်ရင်
လေးလေးဖွင့်ထားတဲ့ ချောင်းသာဟိုတယ်ကို အပန်းဖြေသွား
မယ်တဲ့...”

“သမီးတို့ သွားကြတာပဲ...ဆရာမတို့က လိုက်ရမှာမှ
မဟုတ်တာ...”

“သမီး လေးလေးကို ပြောပြီးပါပြီ...ဆရာမတို့ကိုပါ
ခေါ်သွားရမယ်လို့...”

“သမီးလေးလေးက ဘာပြောလဲ”

“ခေါ်သွားရမှာပေါ့တဲ့...”

ချောင်းသာဟိုတယ် အကြောင်းကလေးကို ကြားရ
တော့ ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်ကလေးနှင့် ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်
ကို စတင်ပြီးဆုံခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိလေသည်။

ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်တစ်ယောက် ကျွန်မတို့(၃)ယောက်

ကို အမှတ်တမဲ့မို့ မမှတ်မိတာလား... ဒါမှမဟုတ် သူဟာ
မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့တာလား
မသိ...

ကျွန်မ ပန်းရိပ်မြို့ကို ရောက်နေခဲ့တာ လပိုင်းပင်ကြာ
ခဲ့ပေမယ့်... ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်နှင့် အလုပ်အတွက်လာပြီး
စကားပြောတဲ့နေ့လောက် တစ်ခါမှကြာကြာ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်... အလုပ်နားရက်တိုင်း အိမ်တွင်
တစ်ခုခုလုပ်စားကြပေမယ့်... စကားဖောင်ဖွဲ့ပြီး မပြောကြပါ။
ကျွန်မ သူ့ကိုကရုဏာသက်မိသည့်အချက်မှာ သူ့ဘဝတွင်...
အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် လုံးထွေးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သမီးလေး သို့သုန္ဒရီကို ကျောင်းထဲထိလိုက်ပို့ပေးပြီး
ကားရပ်ထားသော နေရာသို့ ပြန်လာကာ... ကားတံခါးကို
ဖွင့်စဉ်...

“ဟင်... ရှင်...”

“မင်း... ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကားပေါ်ကိုတက်
လိုက်ပါ...”

ကျော့ကိုဓားနှင့်ထောက်ပြီး ကားပေါ်တက်ခိုင်းသဖြင့်
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ငှေ့ကစား လိုက်ရာ...

“မင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ မကြိုး
စားပါနဲ့ ငါ့ရဲ့ဓားမြှောင်က... မင်းအော်ချိန်ကို ပေးမှာမဟုတ်
ဘူးနော်...”

“ရှင်... ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ကားပေါ်ရောက်မှ စကားပြောမယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းအေးအေးနှင့်ရှင်းဖို့ စဉ်းစားပြီး ကား
ပေါ်ကိုတက်လိုက်သည်။ လူဆိုးက ကျွန်မဘေးတွင်ဝင်ထိုင်
ပြီး...

“ကဲ... မောင်းတော့”

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ...”

“မှော်ဘီဘက်ကို...”

“ပြန်ပေးဆွဲတာလား... ကားလုတာလား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး... မင်းကိုရှင်းမလို့”

“သိပ်ကိုလွယ်လှချည်လား... လူတစ်ယောက်ကို”

သတ်တာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သတ်ရသလိုမျိုး...

ရှင်ထင်နေသလား”

“ငါ့အတွက်တော့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ထက်တောင်

ပိုပြီး လွယ်နေသလိုပဲ”

“ရှင် သတ်ချင်မှတော့... ကားဓာတ်ဆီအကုန်ခံပြီး

မောင်းမနေတော့ဘူး... ရှင်သတ်ချင်သတ်”

“ဝူး... ကျွီ”

ကျွန်မ ကားကိုထိုးပြီးရပ်လိုက်သည်။

“မင်း... မင်း ခုပြန်ပြီးမောင်းစမ်း”

“ကိုယ်အသတ်ခံရမှာကို သိနေမှတော့ စိတ်အပင်ပန်

ခံပြီး... ကားသက်မမောင်းတော့ဘူး၊ ရှင့်ဓားနဲ့တစ်ချက်တည်း

သေအောင်ထိုးသတ် နိုင်ပါ့မလား...”

“မင်း... မင်းကွာ... မောင်းဆုံ မောင်းစမ်း”

“မမောင်းနိုင်ဘူး...”

ကျွန်မ သွေးအေးအေးနှင့်ပြောနေခြင်းကြောင့်...

ကျွန်မကို သတ်ရန်ခေါ်လာသူမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား

သည်။

“ငါနောက်ဆုံး ထပ်ပြောမယ်... ခုကားစက်နိုးပြီး

မောင်း...”

“ကျွန်မဘက်ကလည်း နောက်ဆုံးစကားပြောမယ်...

မမောင်းနိုင်ဘူး”

“ကဲကွာ...”

“ဖြောင်း... အ”

ကျွန်မ မျက်နှာဆီသို့ ရောက်လာသောလူဆိုးလက်

ကို...ကပ်ပြီးရောင်ကာ မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဂျိုင်း...”

ကျွန်မ ကားတံခါးကိုအမြန်ဆုံးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ...
ဆင်းလိုက်သည်။ လူဆိုးလည်း ချက်ချင်းဆင်းပြီး၊ ကျွန်မ
နောက်ကို လိုက်လာသည်...ကျွန်မရောက်နေသော နေရာ
မှာ အိမ်တွေခြံတွေရှိပေမယ့်...အော်ခေါ်လို့ မရနိုင်သော
ရပ်ကွက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်မသည် ကားလမ်းအတိုင်း
သုတ်ခြေတင်ပြီး...မိမိအား ကယ်မည့်သူကို ရှာဖွေနေမိ
သည်။

“ဒုတ်...အမေ...”

ကျွန်မခြေထောက် တစ်ဖက်မှာ ချိုင့်တစ်ခုထဲက
သွားပြီး၊ ရှေ့သို့ လဲကျသွားသည်...ပြန်ထပေမယ့်၊ ခြေထောက်
မှာ နာကျင်နေသဖြင့် ထလိုမရ...

“ကဲအမိ...ဒီတစ်ခါ ကျုပ်အလှည့်”

“ရှင်...ရှင် အနားမကပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မအော်လိုက်
မှာ...”

“မင်းအော်တဲ့အသံကို ကြားနိုင်တဲ့ အိမ်၊ တစ်အိမ်မှ
မရှိဘူး...အော်ချင်သလောက်အော်စမ်း”

ကျွန်မအနားကို လူဆိုးတိုးကပ်လာပြီး...

“မင်းကို သတ်ရမှာ သိပ်ကိုသနားစရာပါလား...ငါ
ခေါ်တဲ့နောက်ကို အသာတကြည်လိုက်ခဲ့ရင် သတ်မယ့်ကိစ္စ
စဉ်းစားပေးမယ်...”

“ဝူး...”

“ဟင်...ဟာ...”

ကျွန်မတို့ဆီသို့ ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း
လာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့်...လူဆိုးအံ့အားသင့်နေချိန်
တွင်...

“ကဲဟာ...”

“အိ...”

ကျွန်မသည် လူဆိုး၏ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်တော့မှ... သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်လွင့်စင်ကျသွားသည်။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်တော့မှကွာ...”

လူဆိုးသည် ကျသွားသောဓားကို ပြန်ပြီးကောက်ချိန်မှာ... ကားမှာ ကျွန်မတို့နှင့် အနီးဆုံးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး...

“ဦး... မြင့်... မြတ်ဧကရာဇ်...”

“ရပ်ရှင်ရိုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟေ့... ဟေ့လူ... ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနော်... ဒါ ကျုပ်ဇနီး”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်း ပါးစပ်မိမရှက်ဘဲ ပြောထွက်တယ်၊ ဒီအဆင့်နဲ့ ဒီအဆင့်က လင်မယားတော်တယ်ပေါ့... မင်းဇာတ်ထဲမှာ လူ့ရွှင်တော်သွားပြီးလုပ်ပါ

လား...”

“ကြာတယ်... မင်းပါရှင်းမယ်”

ဓားကိုင်ထားသော လူဆိုးသည်... ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်ကို ဓားမြှောင်နှင့် ဝင်ပြီးထိုးသော်လည်း...

“ဝိုး... ခွပ်... ဓား”

“အယ်...”

ဦးမြင့်မြတ်ဧကရာဇ်၏ ခြေထောက်မှာ လူဆိုးမျက်နှာဆီသို့ ဝဲပျံ့သွားကာ... လူဆိုးမှာ နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျပြီး ပြန်မထနိုင်တော့...

“သင်... ထလိုရမလား”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်ဘက်ငြိမထားက အရမ်းကို နာနေတယ်”

“ငါဆွဲထူမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးမှာ... ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်
၏ လက်ပေါ်တွင်ပါသွားပြီး... သူ့လက်မောင်းလေးကို အားပြု
ပြီးလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဟို... ကားကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြီးတော့မှ သံချောင်းကိုလာပြီး ယူခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟိုလူဆိုးကိစ္စကရော...”

“သူသတိရလာတော့... သူ့နေရာသူ ပြန်သွားမှာ
ပေါ့...”

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုရဲစခန်းပို့ချင်တယ်...”

“ဒီကောင်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့ သင်...
နောက်တော့မှ ရှင်းကြတာပေါ့”

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သိချင်နေသည်မှာ... ကျွန်မကို
ဘယ်သူသတ်ခိုင်းသလဲ ဆိုတာပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းခြေထောက်ကို... ဆေးခန်းအရင်သွားပြမယ်”

“သမီးကျောင်းကြိုဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသိဘူး”

“ငါ ဒီနေ့အချိန်ရပါတယ်... ငါသွားကြိုမှာပါ”

ကျွန်မနှင့်သူ စကားလေးက ဒီမှာတင်အဆုံးသတ်
သွားပြီး... ဘာစကားမှမဆက်တော့ ကျွန်မစဉ်းစားမရသည်
မှာ ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်သည် လူဆိုးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး...
ဘာတစ်ခုမှ မမေးခြင်းဖြစ်သည်။

အရိုးအကြောအထူးကို ဆေးခန်းတွင်... ကျွန်မကို
ဝင်ပြတော့ ခြေအဆစ်လွဲသွားသည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးကပြော
ပြီး၊ လိုအပ်တာတွေကို လုပ်ပေးကာ... ပြန်လွှတ်သဖြင့်
ကျွန်မတို့လည်း ဆေးခန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မင်းခြေထောက်က အနည်းဆုံး (၂)ပတ်လောက်
တော့ နားနာနေနေ နေမှဖြစ်မယ်”

“သမီးလေးစာမေးပွဲက အရေးကြီးတယ်... ကျွန်မ
ဒဏ်ရာကို အဓိကထားလို့မရဘူး”

၁၃၈

ရွှေဘဝင်

“ဒီပုံစံနဲ့ မင်းကားမောင်းလို့မှမရနိုင်တာပဲ...”

“ကျွန်မ သမီးလေးကိုစိတ်မချဘူး...လူကြီးကို ဒုက္ခပေးလို့မရရင် ကလေးကို ဒုက္ခပေးလာနိုင်တယ်”

“သမီးလေး လုံခြုံရေးအတွက်ပါ...ငါစိစဉ်ပါမယ်၊ စာမေးပွဲကနောက်(၃)ရက်လောက်ဆိုရင်ပြီးပြီပဲ... (၃)ရက်လုံးလုံး ငါသမီးလေးကို အကြိုအပို့လုပ်ပါ့မယ်...”

ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ် အကြိုအပို့လုပ်ပေးမည်ဆိုတာကြောင့်...ကျွန်မသည် သမီးလေးသို့သုန္ဒရီအတွက် စိတ်ချနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရောက်သည်ထိ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြတော့ပေ...။

၉ ၉ ၉

သတ္တမ္မန်စာပေ

ဘဝန်း ◀ ▶

ညဉ့်ငှက်ကလေးရဲ့ အသံကိုကြားနေရသည်။ နွေလေရှားကလေးမှာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်နေလိုက်ကာ အပြင်ကို...ငေးနေမိသည်။

သမီးလေး သို့သုန္ဒရီက ကျွန်မနှင့်လာပြီးအိပ်နေတာကြာခဲ့ပြီ...ကျွန်မပေါ်မှာ သို့လေး ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကြီးသလို...ကျွန်မကလည်း သို့လေးပေါ်မှာ သံယောဇဉ်က ခိုင်မာစွာ တည်နှောင်နေလေပြီ...”

ဆူးဆူးက အမေကြီးနှင့်အတူ အိပ်ပေးရသည်...

သတ္တမ္မန်စာပေ

ကျူရီကတော့ အောက်ထပ်တွင် အိပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆူးဆူးနှင့်အတူ အမေကြီးနားတွင် နေပေးရတာလည်း ရှိသည်။

ခြံဝန်းထဲက မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ လရောင်ကလေး ပက်ဖြန့်ထားသောကြောင့် မြက်ခင်းစိမ်းကလေးမှာ...အလင်း ပြန့်နေပေသည်။

“ဟင်...”

ခြံ၏ ဘေးဘက်မှ လူ(၂)ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...ကျွန်မ သမီးလေးကို စောင့်ကလေး လွှမ်းပြီး ဆူးဆူးအခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာ ကာ...

“ဆူးဆူး...”

“ဟင်...သဇင် မအိပ်သေးဘူးလား”

ကျွန်မ ဆူးဆူးကို...လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ခြံထဲကို သူခိုးဝင်နေတယ်...”

“ဘာ...”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ကို သွားပြီးပြောမလား...”

“သူက ညနေကတည်းက အပြင်ကိုထွက်သွားတယ်၊ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဟယ်...ဒါဆို”

“အောက်ထပ်ကို ဆင်းမယ်...ကျူရီကိုပါ နှိုးပြီး တစ်ခုခု စီစဉ်တာပေါ့...အမေကြီးလည်း အိပ်နေပြီ”

ကျွန်မနှင့် ဆူးဆူး...အောက်ထပ်ကိုဆင်းကာ... ဦးဗလနှင့် သံချောင်းတို့ကို အကြောင်းကြားဖို့ကျတော့ ခြံထဲကို ဆင်းရမည်ဖြစ်သဖြင့်...အိမ်ထဲမှာ ရှိကြသည့် ကျွန်မတို့(၃) ယောက် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာဖြစ်သည်။ ကျွန်မခြေထောက်က သိပ်ပြီးမကောင်းသေးသောကြောင့် သွက်သွက်လက်လက်

လှုပ်ရှားလို့မရနိုင်သေး...

“ကျူရီ...ကျူရီ...”

“သင်နဲ့ ဆူးဆူး...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“သူခိုး...ခြံထဲဝင်လာနေလို့”

“ဟယ်...”

“ငါ့အထင်...နဂါးနက်ရုပ်တုကိုလာပြီး ခိုးတာပဲဖြစ်မယ်”

ဆူးဆူး”

“ဖြစ်ဖို့များတယ်...”

“ရှပ်...ရှပ်...ရှပ်”

အိမ်ကြီး အနောက်ဘက်မှ...ခြေသံကိုကြားနေရသောကြောင့် ကျွန်မတို့လည်းနီးရာအခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်ပြီး...

“ရှား...ဟိုမှာတွေ့လား”

ကျူရီသည် အခန်းထဲမှ တုတ်အရှည်(၃)ချောင်းကို

တွေ့သဖြင့်...တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်လိုက်ကြပြီး...

“ဆော်စရာရှိတာ...ဆော်ရမှာပဲ...”

“ကွီ...”

အခန်းတံခါးကို အသာလေးဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ...

မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့်လူ(၂)ယောက် ဧည့်ခန်း ရှိုးကော့(စ်)ထဲမှ နဂါးနက်ရုပ်တုကလေးကို ဖွင့်ယူနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

“သင်နဲ့ ဆူးဆူး...သူတို့ပြန်ထွက်မယ့်နေရာက စောင့်ပြီးဆော်မယ်”

ကျွန်မတို့သည် သူတို့(၂)ယောက်ဝင်လာသော နောက် မေးပြတင်းပေါက်အနားတွင် ပုန်းလှုံပြီးစောင့်နေလိုက်ကြသည်။

“ခပ်မြန်မြန်သွားမယ်ဟေ့...ဟိုနေပြန်ရောက်လာရင်ခက်မယ်”

“ငတ်မ(၃)ယောက်ကတော့ အိပ်ကောင်းနေတာ...
ဆင်နင်းတာတောင် နီးမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောနေသော...
သူခိုး(၂)ယောက် ကျွန်မတို့နားသို့ရောက်လာသည်နှင့်...

“နင့်ကြီးတော်တွေက...ဒီမှာဟေ့”

“ဟာ...ဟင်”

“ရိုက်...”

“ဖြောင်း...ခွပ်...ခုတ်...”

ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လုံး လက်ညှိညှိနှင့် မနားတမ်း၊
ရိုက်ချက်ကြောင့်...သူခိုး(၂)ယောက်လုံး အော်သံတောင်
ကျယ်ကျယ် မအော်နိုင်ဘဲ...ကြမ်းပြင်တွင်မှောက်သွားတော့
သည်။

“သဇင်...နဂါးနက်ရုပ်တုကို ကောက်လိုက်ဦး”

“အေး...ကောက်ပြီးရင် ငါ့ကိုပေး...”

“ဟင်...”

သူခိုးတစ်ယောက်...သူ့လက်ထဲတွင် အသံတိတ်
ကိရိယာတပ်ထားသော သေနတ်နှင့်...

“ငါ့သေနတ်က မင်းတို့တုတ်တွေကို စာဖွဲ့မှာမဟုတ်
ဘူးနော်...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မသေချင်ရင် လက်ထဲက
နဂါးနက်ရုပ်တုကလေးကိုသာ ပေးလိုက်...”

“ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်လုံးကို ရှင်သတ်ပြီးမှပဲ...
ယူသွား”

“အလဲ့...အာဂသူရဲကောင်းတွေပါလား...မင်းတို့က
သတ်ဆိုတော့လည်း သတ်ရတာပေါ့...ဘယ်သူအရင်သေ
မလဲ...”

ကျွန်မ တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး...
(၃)ယောက်အတွက် တစ်ယောက်ဝင်ပြီးလဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

၁၄၆

ရွှေဘဝင်

“ရှင်...ပစ်တော့”

“ဒုက်...ဖြောင်း”

“ဟယ်...”

ကျွန်မဆီကို သေနတ်ကျည်ဆံက ရောက်မလာဘဲ
ဘေးမှ နံရံကိုထိမှန်သွားသည်...သေနတ်သမားနောက်မှ
ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင် ရောက်လာပြီး၊ ကန်လိုက်ခြင်းကြောင့်...

“ဆရာမ...”

“သမီး...မလာနဲ့ဦး”

“သမီးသျှို...”

ကျွန်မတို့ ကလေးဆီကို အာရုံရောက်နေချိန်မှာ...
သေနတ်သမားအခွင့်ကောင်းယူပြီး သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးတော့
သည်။

ကြမ်းပြင်က နှစ်ယောက်ကတော့ မထနိုင်သေးချေ...

“သမီးရယ် ဘာလို့ဆင်းလာတာလဲ...”

သဗ္ဗာဓိမာဓေ

မြို့ပြည အဝင်လမ်း

၁၄၇

“ဆရာမကိုမှ မတွေ့တာ...ဟီး...အီး...အီး”

“သမီး...သမီး မငိုနဲ့လေ...ခုဆရာမကို တွေ့နေ
ပြီပဲကွယ်”

“သံချောင်းနဲ့ ဦးဗလ...”

“ဆရာ...”

“တူတော်မောင်”

“ဒီနှစ်ကောင်ကို ကြိုးတုပ်ပြီး...သတိရလာအောင်
လုပ်ပါ...နောက်မှရဲစခန်းကို ပို့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျွန်မ သမီးလေးသျှိုသုန္ဒရီကို ဖွေလိုက်ပြီး...ညွှတ်
ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆူးဆူးက...သူ့လက်ထဲမှ နဂါး
နက်ရုပ်တု ကလေးကို ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်လက်ထဲသို့ အပ်
လိုက်သည်။

ညွှတ်ခန်းတွင် အားလုံးထိုင်လိုက်ပြီးနောက်...

သဗ္ဗာဓိမာဓေ

“ဒီနဂါးနက်ရုပ်တုဟာ အန္တရာယ်တွေကို ဖိတ်ခေါ်သလိုတော့ဖြစ်နေပြီ”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်...ဒီနဂါးနက်ရုပ်တုလေးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ပြောပြလို့ရမယ်ဆိုရင် ပြောပြပါ...ပြောပြလို့မရရင်တော့ မပြောပါနဲ့...”

“မင်းတို့သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပြမှာပါ... ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ ရာဇဝင်လေးတစ်ခုဆိုရမှာပေါ့ဗျာ...နဂါးနက်ရုပ်တုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တခြားသူတွေအတွက်သိပ်ပြီး ထူးဆန်းနေပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ ဘာမှမဆန်းကြယ်လှပါဘူး... ဒီရုပ်တုလေးကြောင့် လူ(၂၀)ကျော် သေခဲ့ပြီးပြီ...”

“ရှင်...ဟယ်...အယ်”

ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ် စကားကြောင့် ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လုံး အံ့သြသွားသည်။

“နဂါးနက်ရုပ်တုလေးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီကို မပြောခင်၊ ဒီရုပ်တုကို...

တုကို...ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ကြတဲ့ မိသားစု(၂)စုဟာ၊ ရန်လိုမှု၊ မုန်းတီးမှု၊ ရက်စက်မှုတွေနဲ့ အပြန်အလှန်သတ်ဖြတ်ရင်း သေဆုံးခဲ့ရတာ...ခုဆို အယောက်(၂၀)ပြည့်ပြီ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်(၂)ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့အသတ်ခံရမလဲ မသိဘူး”

“နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဆိုတာ ဘယ်သူ့တွေလဲ...”

“ငါရယ် ဟယ်လင်နိုင်ရယ်...သူက တစ်ဖက်မိသားစုရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်...ငါက တစ်ဖက်မိသားစုရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ပေါ့...ခု ဒီရုပ်တုကို ပြန်ယူဖို့ကြိုးစားနေကြတာ၊ ခုမိထားတဲ့ သူတွေက ဟယ်လင်နိုင်စေခိုင်းမှုကြောင့် လုပ်ပေးနေရတဲ့ ကြေးစားကောင်တွေပဲ...”

“နဂါးနက်ရုပ်တုကို လိုချင်တာ..ဟယ်လင်နိုင်မိသားစုက လွဲပြီး၊ တခြားမိသားစုရှိသေးလား...ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်”

“ရှိသေးတယ်...ဦးခန့်စည်မောင်ဆိုတဲ့ လောဘရမ္မက်သမားပဲ...သူက နဂါးနက်ရုပ်တုရဲ့ဒဏ္ဍာရီကို တစ်ပိုင်း...

၁၅၀

ရွှေဘဝင်

တစ်စသိပြီး...အလိုရမ္မက်တွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ
ပါ..."

“ဦးခန့်စည်သူမောင်နဲ့ ဟယ်လင်နိုင်တို့ကရော...
ပတ်သက်မှု ရှိလားဟင်..."

“သူတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုအနေအထားကို ငါမသိရသေး
ဘူး...ဒါပေမယ့် ဟယ်လင်နိုင်နဲ့ ဦးခန့်စည်မောင်တို့က
နိုင်ငံခြားမှာ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာတော့ သတင်းရထားတယ်...ခိုင်
ခိုင်လုံလုံတော့ မသိရသေးဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ သူတို့နှစ်
ယောက်ဆက်နွယ်မှုသတင်းကတော့ အရမ်းကို ခြေသံလုံနေ
တယ်...သူတို့အကြောင်းတွေကို ထားလိုက်ပါ။ နဂါးနက်ရုပ်တု
ရဲ့ ပထမဒဏ္ဍာရီကို ပြောပြပြီးရင်...နဂါးနက်မျိုးနွယ်စု
သမိုင်းကြောင်းကို ဆက်ပြီးပြောပြမယ်”

“သမီးလေး အိပ်ချင်ရင်...ဆရာမပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်
လေ..."

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မြို့ပြညီအစ်လမ်း

၁၅၁

“ဟင့်အင်း...လေးလေးပြောပြမယ် ပုံပြင်ကို နား
ထောင်ချင်တယ်”

“ကဲ...ဒါဆို ဆရာမကိုမိုပြီး နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့..."

နဂါးဇာတ် ၁၅၇

မီးတောက်မီးလျှံတွေနှင့် ပြိုပျက်နေသော . . .နဂါး
တိုင်းပြည်ကြီး၏ မြင်ကွင်းမှာ သွေးပျက်ဖွယ်အနိစ္စာရုံမြင်
ကွင်းတစ်ခုပင်...နဂါးစစ်သည် အလောင်းတွေက တိုင်းပြည်
နေရာအနှံ့တွင် တွေ့နေရလေသည်။

တစ်ချိန်က နဂါးအလံကြီးလွှင့်ထူခဲ့သော နဂါးတိုင်း
ပြည်ကြီးတွင် နတ်ဘီလူးကြီး၏အောင်လံ တလွှင့်လွှင့်နှင့်
တွေ့နေရသည်။

“ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားမလွတ်စေနဲ့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

မြို့ပြညီအစ်လမ်း

၁၅၇

နတ်ဘီလူးဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ဘီလူး
စစ်သည်တွေ နန်းတော်ဘက်သို့ ဝိုင်းရံပြီး တက်လာနေကြ
လေပြီ . . .နဂါးဘုရင်ကြီးနေသော နန်းဆောင်ဘုံခုနစ်ဆင့်
မှာတော့...

“အရှင်မင်းမြတ်...ရန်သူတွေ နန်းတော်ထဲကို ဝင်
ရောက်လာနေပါပြီဘုရား”

“တပ်မှူး ဂန္တီ...”

“ဘုရား...”

နဂါးဧကရာဇ်မင်း...သူဘေးမှ မိုးကြိုးလိုကို ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး၊ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး..

“ငါ၏ မိဖုရားကို ခေါ်ဆောင်သွားတော့...”

“အရှင်မင်းမြတ်...”

“တပ်မှူးဂန္တီ . . .ငါ နဂါးဧကရာဇ်မင်းရဲ့ အမိန့်ကို
မောင်မင်းဖီဆန်ဝံ့သလား...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မဝံ့ကြောင်းပါဘုရား...”

“အေး... ခုချက်ချင်း နန်းဆောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ပေါက် ကနေ ခေါ်ဆောင်သွားပေတော့...”

“မောင်တော်ကေရာဇ်မင်း...”

“နမတော်နဒီ... ငါသည် ဒီနဂါးတိုင်းပြည်၏ အရှင် ဖြစ်သောကြောင့် ငါစွန့်မခွာနိုင်ဘူး... ငါ့ရဲသူရဲကောင်းတွေ သွေးမြေခနဲသော ဤမြေပေါ်မှာပင် ငါနောက်ဆုံးတိုက်ပွဲဝင် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်... သွားလင့်ကြတော့...”

နဂါးကေရာဇ်မင်းကြီးသည် မိဖုရားကလျာနဒီကို သူ၏ နဝရတ်လက်စွပ်ကိုပေးပြီး...

“မိဖုရားကလျာနဒီ... သည်လက်ဝတ်ရတနာသည် ငါတို့နဂါးတိုင်းပြည်၏ ရာဇဝင်ကြေးကို ပြန်လည်ဆပ်နိုင်ဖို့ အတွက်... ငါ့ရင်သွေးတော်ဟာ ကလဲ့စားချေစေရန်အတွက် ယူဆောင်သွားလော့...”

“မောင်ကြီးကေရာဇ်မင်း ဖြစ်စေချင်သော... ဆန္ဒတွေ အတိုင်း ပြည့်ဝစေရပါမယ် အရှင်မင်းမြတ်...”

“တပ်မှူးဂန္တီ... ငါ့ရင်သွေးတော်ကို ဖွားမြင်သန်စင် မူတွေအားလုံးကို တာဝန်ကျေပွန်စေကွယ်...”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ဘုရား...”

နန်းဆောင် အပြင်ဘက်တွင် နဂါးစစ်သည်တွေနှင့် ဘီလူးစစ်သည်တို့ တိုက်ပွဲမှ အော်ဟစ်သံတွေကို ကြားနေရ လေပြီ...

“သွားကြတော့...”

တပ်မှူးဂန္တီ... မိဖုရားကြီးနှင့် အထိန်းတော်(၃)ဦး ကို ခေါ်ဆောင်ပြီး လျှို့ဝှက်တံခါးမကြီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား နဂါးကေရာဇ်မင်း... သင်၏ ထွက်လမ်းကို သင်မရှာနိုင်တော့ဘူးလား”

“တယ်...နတ်ဘီလူးမိစ္ဆာတွေ သင်တို့၏ တိုက်ပွဲကို ငါရှောင်တိမ်းသွားမည့်သူမဟုတ် . . . ငါ၏အသက်ပိညာဉ်တို့ သည် ငါ၏မြေမှာပဲ ကျန်ခဲ့မှာ...”

“နဂါးဧကရာဇ်မင်း...သင်အညံ့ခံပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

နဂါးဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ ရယ်မောသံတို့သည် နဂါး တောင်တန်းတစ်ခုလုံးကို တုန်ခါသွားလေသည်။

“မင်းတို့ နတ်မိစ္ဆာဘုရင်မင်းမြတ်ကို လျှောက်တင်လိုက် စမ်း . . . ငါ၏အရုံးကို ဘယ်တော့မှ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ရစေမှာမဟုတ်...ငါ့ကို ဖမ်းဝံ့သူတွေ ရှေ့ကို တိုးခဲ့လော့”

“ဝင်ဖမ်းကြစမ်း”

“ဗိုက်...အ...ဝိုး...အီ...အင့်...”

နတ်ဘီလူးစစ်သည်တွေ . . . နဂါးဧကရာဇ်မင်း၏ မိုးကြိုးလုံအောက်တွင် အတုံးအရုံးသေဆုံးကြလေသည်။

နတ်ဘီလူးတပ်မှူး သူ၏ဝရဇိန်ပြားကိုထုတ်ပြီး ပစ်ခွင်းဖို့ပြင်ချိန်တွင်...

ဘရဒ္ဒ...ရပ်စမ်း”

“အို...အရင်...”

နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ် ရောက်လာပြီး စစ်သူကြီး ဘရဒ္ဒကို တားမြစ်လိုက်သည်။

“နဂါးဧကရာဇ်မင်း...သင် ငါ၏ဘီလူးစစ်သည် တွေကို နောက်ထပ်ဘယ်မျှ သတ်နိုင်ဦးမှာလဲ...”

“ငါ့အသက်ပိညာဉ် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေသ၍... သတ်ဦးမှာပဲ...”

“ယခုအချိန်တွင် သင်၏အသက်ကို ငါကပိုင်နေလေပြီ...ငါ၏စစ်သူကြီးရဲ့ ဝရဇိန်ပြားတစ်စင်းဟာ သင်၏ အသက်ကို ခဏပင်နတ်ယူလိုရတယ်ဆိုတာ...သင်သိသင့်ပါတယ်”

“ငါသည် သေခြင်းတရားပေါ်မှာ သွေးနည်းနေသူ”

မဟုတ်...သင်တို့လက်နက်ကိုလည်း ငါမတုန်လှုပ်၊ သင်တို့ ပစ်ခွင်းလိုက ပစ်ခွင်းနိုင်တယ်”

“နဂါးဧကရာဇ်မင်း...သင့်အား ငါမသတ်လို”

“ငါသည်လည်း ဘယ်တော့မှ...အဖမ်းမခံ”

“ကောင်းပြီ နဂါးဧကရာဇ်မင်း...သင်နှင့်ငါ နောက် ဆုံး အရုံးအနိုင်ကို အဖြေရှာကြရအောင်...”

“သင် ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုချင်သလဲ...ပြောပါ”

“သင်၏ နဂါးဘုန်းကံ...ငါ၏ နတ်ဘီလူးဘုန်းကံ၊ ဘယ်အရာက မြင့်သလဲဆိုတာနဲ့ အဖြေရှာချင်တယ်... နတ်ဘီလူးစစ်အင်အားကြောင့် သင်ကျဆုံးတာကို ငါအရုံးလို မသတ်မှတ်ထားဘူး...သင်နှင့်ငါ ယှဉ်ပြိုင်မှုနှင့်သာ အရုံး အနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ကြရအောင်...”

“သင်၏ စိန်ခေါ်မှုကို...ငါသဘောကျတယ်”

“အကယ်၍ သင်နိုင်ခဲ့လျှင်...သင်၏တိုင်းပြည်က

ငါတို့ဆုတ်ခွာပြီး...နောင်ဘယ်တော့မှ စစ်မက်ဖြစ်ပွားမှုကို မပြုတော့ တကယ်လို့များ သင်ရုံးနိမ့်ခဲ့လျှင်...သင်အညံ့ခံရ လိမ့်မည်...”

“သင်၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ပြောပါ...”

“သင်နှင့်ငါ ကြွေခင်းမည်”

“သိပ်ပြီး ကောင်းတဲ့ပွဲပါ...”

နဂါးဧကရာဇ်မင်းဟာ ကြွေအံ့ကစားရာတွင်... ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် တော်လှတဲ့ဘုရင်တစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။

“သင် သဘောတူပြီဆိုရင်...သင်၏ ကြွေအံ့ကိုပဲ အသုံးပြုပါ”

“ကောင်းပြီ...”

နဂါးဧကရာဇ်မင်းသည် သူ၏ကြွေအံ့ကို ခင်းကျင်း ပြီး...စတင်ကစားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ကဲ...စပြီ...ချွင်...”

နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ် ကြွေစေ့တွေကို . . .
နဂါးကေရာဇ်မင်း ပထမဆုံးဖွဲ့တွင် အနိုင်ရလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား နတ်ဘီလူး ဘုရင်မင်းမြတ်
သင်...ငါ့အားနိုင်ဖို့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့”

“နဂါးကေရာဇ်မင်း...သင့်ကိုယ်သင် သိပ်ပြီးအထင်
မကြီးပါနဲ့ဦး...သင်၏ ကျွမ်းကျင်လှသော ကြွေကစားခြင်းကို
စိန်ခေါ်တဲ့ ငါ၏ကြွေကစားကွက်ကို ကြည့်ပါဦး...”

“ချွင်...”

“ဟင်...”

ဒုတိယကြွေစေ့လေးတွေက နဂါးကေရာဇ်မင်း ကြွေစေ့
အကွက်ကို အနိုင်ယူလိုက်လေသည်။

“အသင် နဂါးကေရာဇ်မင်းမြတ်...ခုကြွေခင်းသည်
နောက်ဆုံးအခင်းဖြစ်တာကြောင့် သင်အနိုင်ရနိုင်အောင် ကြိုးစား
ပါတော့...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

နဂါးကေရာဇ်မင်း...သူ့အားစောင့်ရှောက်သော ပန်း
စောင့်နတ်ကို လှမ်းအာရုံပြုကာ ကြွေခင်းကို ခင်းလိုက်သည်။

“ချွင်...”

“ဟား...ဟား...ဟား နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ်
သင်ရုံးမှာ သေချာလောက်ပါပြီ၊ တစ်ခုတည်းသော ကြွေစေ့
မှောက်ပြီး...ကျန်သောကြွေစေ့က ငါ၏ အောင်နိုင်မှုကို
ပြနေလေပြီလေ”

“အရှင် နဂါးကေရာဇ်မင်း ငါ၏ကြွေအခင်းကို ကြည့်ပါ
ဦးလော့...”

နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ်လည်း...သူ၏ ထီးစောင့်
ဘီလူးကို တိုင်တည်ပြီး ကြွေကိုခင်းလိုက်တော့သည်။

“ချွင်...”

“ဟား...”

“ဟား...ဟား...ဟား နဂါးကေရာဇ်မင်း သင်ရုံး

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

၁၆၂

ရွှေဘဝင် ○

လေပြီ...”

နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ် ခင်းလိုက်သော ကြွေစေ့
စွေတစ်ခုမှ မှောက်ခြင်းမရှိပေ။

“ရော...ငါ၏ မိုးကြိုးလုံအား သင့်ကို အပ်လိုက်
ပြီ...”

နဂါးကေရာင်မင်း...ခူးညွတ်ချလိုက်ပြီး မိုးကြိုးလုံကို
ပေးအပ်လိုက်သောကြောင့်...

“စစ်သူကြီး ဘရဒ္ဒ”

“ဘုရား...”

“နဂါးကေရာင်မင်းအား ဘုံခုနစ်ဆင့်အဆောင်တွင်
ပြီးပြည့်စုံသော အဆောင်အယောင်တွေနှင့် အကျဉ်းချထား
လိုက်တော့...”

“မှန်လှပါ အရှင်”

“ငါသည် သင့်အားအသက်ရှင်လျက် ဖမ်းထားရခြင်း

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ရွှေဘဝင် ○

၁၆၃

ကို သင်သိလား...နဂါးကေရာင်မင်း”

“ငါသိတယ်...နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ် သင်သည်
ငါ၏ နဂါးမှန်ကျော့ကွင်းကို ယူချင်တာမဟုတ်လား”

“သိပ်ပြီးဟုတ်လှပါတယ်...နောင်နှစ်ပေါင်း(၂၀)
ပြည့်တာနှင့် သင်၏နှလုံးသားမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်နဂါးကျော့
ကွင်းကို ငါလိုချင်တာကြောင့်...သင့်ကို နှစ်ပေါင်း(၂၀)လုံး
လုံး အကျဉ်းချထားပြီး စောင့်နေမှာဖြစ်တယ်...ဒီနဂါး
ကျော့ကွင်းကို ငါပိုင်ဆိုင်ပြီဆိုရင်...မကြာခဏတစ်ခွင်မှာ
ငါသည် တုနိုင်းမှုကင်းမဲ့သော ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပြီလေ...
ဟား...ဟား...ဟား”

နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ်၏ အော်ဟစ်ရယ်မောသံ
သည်...မိုးခြိမ်းသံပမာ မြည်ဟီးသွားလေတော့သည်။

“နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ်...သင်သည် ငါနှလုံးသား
မှ နဂါးကျော့ကွင်းကို ရဖို့အတွက် စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့တော့

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

၁၆၄

ရွှေဘဝင် ○

သင်မရနိုင်ပါဘူး...

“ဟာ...ငါ့အရှင် ခုမှသတိရတယ်...နဂါးကေရာဇ် မိဖုရား ကလျာနဒီ၏ နှလုံးသွေးတို့ကို ပတ္တမြားခွက်ဖြင့်ထည့် ပြီးခံမှသာ...နဂါးကျော့ကွင်းကို ရမှာဖြစ်တယ်”

“နတ်ဘီလူးတပ်မှူး ဘရဒ္ဒ...ခုချက်ချင်း မိဖုရား ကလျာနဒီကို မိအောင်ဖမ်းကြလော့...”

“မှန်လှပါ...အရှင်မင်းမြတ်”

“ဘရဒ္ဒ...လိုအပ်တဲ့စစ်သည်အင်အားကို သုံးပြီး... ကလျာနဒီမိဖုရားကို ရအောင်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြစမ်း”

နတ်ဘီလူးဘုရင်မင်းမြတ်...သူ၏ မျှော်လင့်ဆုံး နဂါးကျော့ကွင်းရယူဖို့အတွက် နဂါးတိုင်းပြည်ကိုစစ်ခင်းယူခဲ့ပြီး စကြာဝဠာတစ်ခွင်တွင် ရှိကြသော...တိုင်းပြည်အားလုံးကို သူ့ဩဇာခံများ ဖြစ်စေရန်အတွက် နဂါးကျော့ကွင်းမှာ အလွန် အရေးပါသောအရာပင် ဖြစ်သည်။

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မြို့ပြညီ အဝင်လမ်း

၁၆၅

စစ်ရှုံးသော နဂါးကေရာဇ်မင်းတစ်ယောက်ကတော့ မိဖုရားကလျာနဒီ လွှတ်မြောက်ရေးကိုသာ ဆုတောင်းနေလေ တော့သည်။

“တပ်မှူးကြီးနန္ဒီ...ခု ရောက်နေသော နေရာသည် ကား ဘယ်သို့သောအရပ်ဖြစ်သလဲ...”

“မိဖုရားကြီး...ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခုရောက်နေသော တောနက်ကြီးမှာ ပန်းနီတောကြီးပင် ဖြစ်ပါတယ်”

“အို...ငါတို့အတွက် ပန်းစောင့်နတ်တွေနှင့် ရေဆိုင်ရဦးမှာပေါ့နော်...”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ မိဖုရားကြီး...ပန်းစောင့်နတ်တွေဟာ နဂါးကေရာဇ်မင်းရဲ့ ဩဇာခံတွေဖြစ်တာမို့...ရန်ကုန်

မှာ မဟုတ်ကြပါဘူး”

“ကျွတ်...ကျွတ်”

“မိဖုရားကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်ထဲက နာသလိုပဲ...အထိန်းတော်ကြီး”

“ဒေါသစွာ...မိဖုရားကြီးဖွားမြင်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ခုကွပါပဲ...ဒီတောနက်ကြီးထဲမှာ မိဖုရားကြီးဖွားမြင်ဖို့ခက်ခဲမယ်...တပ်မှူးနန္ဒီ နေရာကောင်းတစ်ခုကို ရှာစမ်းကွယ်”

တပ်မှူးကြီးနန္ဒီတစ်ယောက်...မိဖုရားကြီးမီးဖွားနိုင်ရေးအတွက် နေရာကောင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေလေတော့သည်။

“ဒကာတော်...”

“ဟာ...သူတော်စင်ကြီး”

တပ်မှူးနန္ဒီရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရသော သူတော်စင်ကြီးမှာ...ပန်းနီတောကို စောင့်ရှောက်နေသော ရသေ့ကြီးဗျဉ္ဇန

ပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သို့သော ဘေးဒုက္ခတွေကို ကြုံနေရသလဲ...”

“နဂါးကေရာဇ်မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး ဖွားမြင်ဖို့အတွက် အချိန်ကျရောက်နေပြီဖြစ်လို့ နေရာကောင်းကိုရှာ ဖွေနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် သူတော်စင်ရသေ့ကြီး...”

“အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ...ဒုက္ခတွေ ကြီးလှပါလား ဒကာတော်တပ်မှူး...ကျုပ်နေရာထိုင်ခင်းပေးမည်၊ မိဖုရားကြီးကို သွားရောက်ခေါ်ဆောင်လော့...”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်...ရသေ့ကြီး”

တပ်မှူးဂန္တီ...မိဖုရားကြီးတို့ကို ခေါ်ဆောင်လာကာ ရသေ့ကြီးဗျဇ္ဇန၏ နေရာဆီသို့ လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီနေရာသည်ကား...ပန်းနီတောကြီး၏ ဘေးအန္တရာယ်အကင်းဆုံးနေရာလေးပါပဲ...တပ်မှူးဂန္တီ စိတ်ချစွာ မိဖုရားကြီးကို ဖွားမြင်စေကွယ်...ဟင်...”

“ရသေ့ကြီးဘာတွေ အံ့ဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ...”

ရသေ့ကြီးမှာ ကောင်းကင်ကြီးကိုသာမော့ကြည့်ပြီး စကားချက်ချင်းမဆို ခဏကြာတော့မှ...

“နဂါးကေရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကလျာနဒီ...ဖွားမြင်သောရင်သွေးသည် အလွန်ထူးခြားသောသူ ဖြစ်လိမ့်မည်...နဂါးတို့၏ ကြယ်စင်ကြီးကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ အလင်းရောင်တောက်ပလွန်းပြီး တခြားသောကြယ်စင်စုတွေ ဝိုင်းရံနေတာကြောင့် စကြာဝဠာတစ်ခွင်မှာ ပြိုင်သူမဲ့...ကေရာဇ်မင်းတစ်ပါးဖြစ်လာလိမ့်မယ်...”

“ကျွန်ုပ်တို့ ကေရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ ရာဇဝင်ကြွေးကို ပြန်ပြီးဆပ်နိုင်တဲ့ သားကောင်းလေးဖြစ်ပါစေ...”

“ဒကာတော်ဂန္တီ...ခုဖွားမြင်သူသည် သားယောက်ျားလေးမဟုတ်...သမီးတော်တစ်ပါးသာ ဖြစ်ပေတယ်...”

“ဟင်...”

တပ်မှူးကမ္ဘီ...သူ၏အရှင်သခင်အတွက် လက်စား
ချေရန် အားလျှော့ပါးသွားသလိုဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဒကာစောင့်အရှင်သခင်အတွက် ဒီသမီးတော်လေး
သည် ကယ်တင်နိုင်သလို...ဘီလူးစစ်သည်တွေ၏ အကြောက်
ရဆုံး ဘုရင်မဖြစ်လာလိမ့်မည်...”

“အူဝဲ...အူဝဲ...”

“ဟာ...”

“သမီးတော်လေး ဖွားမြင်တယ်...”

နဂါးနက်သခင်မ

နဂါးမင်းသမီးလေးကို ဖွားမြင်ပြီး(၇)ရက်မြောက်သော
နေ့တွင်...နတ်ဘီလူးစစ်သည်တွေ ပန်းနီတောကြီးကို မီးဟုန်း
ဟုန်းတောက်လောင်စေခဲ့သည်။

“တစ်ယောက်မကျန် အကုန်သတ်ပြီး...မိဖုရားကြီး
ကို ရှာကြဟေ့...”

နတ်ဘီလူးတပ်မှူးကြီး ဘုရား၏အမိန့်သည်...ပန်း
စောင့်နတ်တွေအားလုံး သေတွင်းဆီသို့ပို့စေခဲ့လေပြီ အော်ဟစ်
သံတွေနှင့် ပန်းနီတောကြီးတစ်ခွင်လုံး သွေးညှိန်တွေဖုံးလွှမ်း

လေပြီဖြစ်သည်။

“တပ်မှူးဂန္တီ...တပ်မှူးဂန္တီ”

မိဖုရားကလျာနဒီ...သမီးတော်လေးကို ရင်တွင်
ထွေးပိုက်ပြီး...မရဏသေတွင်းဆီမှ လွတ်မြောက်ရေးကို
ကြိုးစားနေသည်။

“မိဖုရားကြီး”

“တပ်မှူးဂန္တီ...ငါတို့လွတ်လမ်းရှိပါဦးမလား”

“ကျွန်တော်မျိုးသေတဲ့အထိ ကာကွယ်သွားပါမယ်
မိဖုရားကြီး...”

“ငါသိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်...တပ်မှူးကြီးဂန္တီ”

“အမိန့်ရှိပါ...မိဖုရားကြီး”

“နတ်ဘီလူးတွေ အဘယ်ကြောင့်...ပန်းနီတောကြီး
ကို ရန်မူနေရသလဲ...”

“ကျွန်တော်မျိုးအမြင်ကတော့ နတ်ဘီလူးတွေ...သွေး

ကြွနေသော စစ်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သို့တည်းမဟုတ်...
မိဖုရားကြီးကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် ရောက်လာခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“သူတော်စင်ရသေ့ကြီးဗျဇ္ဇန...အကျွန်တို့ဒီနေရာမှ
လွတ်မြောက်လမ်းရှိနိုင်ပါ့မလား...”

“ကလျာနဒီမိဖုရားကြီး နတ်ဘီလူးစစ်သည်တွေဟာ
ပန်းနီတောကြီးကို အဖက်ဖက်မှပိတ်ဆို့ပြီး...ပန်းစောင့်နတ်
တွေအားလုံး တစ်ယောက်မကျန်သတ်ဖြတ်နေကြပါပြီ...”

“သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က...အဘယ်အရာလဲရသေ့
ကြီး...”

“နတ်ဘီလူးတွေ...မိဖုရားကြီးကို အရှင်ရလိုမှုကြောင့်
ပန်းနီတောကြီးကို ရောက်ရှိလာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ...နတ်ဘီလူးဘုရင်က
နဂါးမှန်ကျော့ကွင်းရယူဖို့အတွက်...ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသွေးကို

လိုအပ်နေခြင်းဖြစ်ပေတယ် . . . တပ်မှူးဂန္တီ ငါ၏သမီးတော်
လေးကို သင့်ထံအပ်ခဲ့မယ်၊ မောင်တော်ကောရာဇ်မင်း ပေးထား
သောနဝရတ်လက်စွပ်ကလေးနှင့် သမီးတော်လေးကြီးပြင်း
အောင် စောင့်ရှောက်ပေတော့ . . .

“မိဖုရားကြီး စဉ်းစားပါဦး . . .”

“တပ်မှူးဂန္တီ . . . ငါ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ငါ့ကြောင့် အပြစ်
မဲ့တဲ့ ပန်းစောင့်နတ်တွေ ဆက်ပြီးသေကျေကြမှာကို ငါမလို
လားဘူး . . . ငါ့အမိန့်စကားအတိုင်း တာဝန်ကျေပွန်အောင်
လုပ်ကြပါ . . . အထိန်းတော်ကြီးတွေကလည်း သမီးတော်လေး
ကို သွေးရင်းပမာပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပါ . . . ရသေ့ကြီးဗျဇ္ဇန
နတ်ဘီလူးတပ်မှူး ဘရဒ္ဒထံကို စာချွန်ပို့လိုက်ပါ”

“ကောင်းလှပါပြီ . . . မိဖုရားကြီး

မိဖုရားကြီး ကလျာနဒီသည် . . . သမီးတော်လေးကို
နောက်ဆုံးရှိုက်နမ်းပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့တော့သည် . . . ကျောက်

ဆောင်ကြီးအပြင်တွင် နတ်ဘီလူးစစ်သည်တွေ၏ ရက်စက်လှ
သော လူသတ်ဖွဲ့ကြီးကို တွေ့နေရသဖြင့် . . .

“နတ်ဘီလူးယုတ်တွေ ခုရပ်လိုက်ကြ . . . သင်တို့ သိပ်ပြီး
ဖမ်းချင်နေတဲ့ နဂါးကောရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး ကလျာနဒီဆိုတာ
ငါပဲ . . .”

ကလျာနဒီအသံကြောင့် . . . နတ်ဘီလူးစစ်သည်တွေ
ကလျာနဒီကို ဝိုင်းထားလိုက်လေသည်။

“သင်တို့တပ်မှူး ဘရဒ္ဒကို တွေ့ချင်တယ် . . .”

နတ်ဘီလူးစစ်သည်တစ်ဦး . . . သူတို့တပ်မှူးဆီသို့
သွားရောက်ပြီး အကြောင်းကြားလေသည်။ သိပ်မကြာလှ . . .
နတ်ဘီလူးတပ်မှူး ဘရဒ္ဒရောက်လာပြီး . . .

“မိဖုရားကြီး . . . အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံပါ”

“ဘရဒ္ဒ . . . ငါ၏ အသက်ရှင်ခန္ဓာကို ဖမ်းသွားချင်တာ
လား . . . သက်မဲ့ခန္ဓာကို ဖမ်းချင်တာလားပြောပါ”

“ကျုပ်တို့မိဖုရားကြီးကို မသတ်ချင်ပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...သင်တို့ ငါ့ကို သတ်တာ နဲ့ သင်တို့အသက်တွေလည်း သေကြရမှာပါ။ ငါ့ကိုအသက် ရှင်ရက်နဲ့ ဖမ်းချင်ရင်...ခုသတ်ဖြတ်နေတာတွေကို ရပ်လိုက်၊ မရပ်ရင် ဒီမှာတွေ့လား...”

“ဟာ...မိဖုရားကြီး...ကျုပ်ခုချက်ချင်းအမိန့်ပေး လိုက်ပါမယ်...”

ဘုရားသည် သူစစ်သည်တွေကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး၊ မိဖုရားကြီးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“ဂျိုင်း...ဂျိုင်း”

ကောင်းကင်ထက်တွင် မိုးခြိမ်းသံကြီးကို နားကွဲမတတ် ကြားလိုက်ရတော့သည်။

တပ်မှူးဘုရား...ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

မိုးခြိမ်းသံကြီးနှင့်အတူ . . .တိမ်တိုက်တွေကြားမှာ အနီရောင်အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“တပ်မှူးကြီး...ဒါဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါမသိဘူး...ပန်းနီတောကနေ အမြန်ဆုံးဆုတ်ခွာ ကြမယ်...”

နတ်ဘီလူးစစ်သည်တွေနှင့် ပါသွားသော..ကလျာနဒီ ကို ရသေ့ကြီးဗျဇ္ဇန ရပ်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေ တော့သည်။

“ရသေ့ကြီး...ရသေ့ကြီး ကယ်ပါဦး”

“တပ်မှူးဂန္တီ...ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

“သမီး...သမီးတော်လေး၊ အသက်ပိညာဉ်မဲ့သွား ပြီ ရသေ့ကြီး”

“တပ်မှူးဂန္တီ...သမီးတော်လေးဟာ အသက်ပိညာဉ်မဲ့ သွားခြင်းမဟုတ်ချေဘူး...သမီးတော်လေးခန္ဓာကိုယ်ထဲကို

နဂါးနက်စိညာဉ် ဝင်သွားခြင်းဖြစ်တယ်... ဒီနေ့ကစပြီး (၇)လ ပြည့်တဲ့နေ့မှ သမီးတော်လေး... အသက်ပြန်ပြီး ရှုလာလိမ့် မယ်...”

တပ်မှူးကြီးဂန္တီ သမီးတော်လေးကို ကျောက်ဖျာပေါ် တွင်တင်ခဲ့ပြီး... ကျောက်ဂူကြီးအပေါက်ဝကို ကျောက်တုံး တွေနှင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“ရသေ့ကြီး... ပြောသလို သမီးတော်လေး(၇)လ ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ အသက်ပြန်ရှင်ဖို့ပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“တပ်မှူးဂန္တီ... ငါ့ပြောတဲ့စကားတွေကို အကြွင်းမဲ့ ယုံပါ... သမီးတော်လေးဟာ နဂါးနက်သခင်မလေးတစ်ပါး ကောန်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်ုပ်မသိတာ တစ်ခုကိုမေးချင်ပါတယ်... နဂါးနက် ဝိညာဉ်ဆိုတာ မရင်းပေဘူး”

“သင်တို့ နဂါးပြည်ကြီးမပေါ်ထွန်းခင်... စကြာဝဠာ

တစ်ခွင်မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး နဂါးနက်တစ်ကောင် ရှိခဲ့ဘူးတယ်... သူ့ကြောင့် စကြာဝဠာတစ်ခုလုံး ပျက်စီးမယ့် အရေးကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဗြဟ္မာမင်း ဦးဆောင်ပြီး... နတ်စစ်သည်တွေနဲ့ နဂါးနက်ကြီးကို နှစ်ပေါင်း(၅၀)ထိ စစ်ပွဲ ကြီးခဲ့ပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်... ဖမ်းဆီးမိတဲ့ နဂါးနက်ကြီးကို သမုဒ္ဒရာအောက်မှာ အကျဉ်းချထားတာ... ခု သူ၏ကိုယ် စားပြခန္ဓာက ရောက်လာပြီဖြစ်လို့ သူ့စိညာဉ်ရောက်လာတော့ မှာဖြစ်တယ်...”

“ဒါဆို စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးကို အန္တရာယ်ပြုတော့ မှာပေါ့...”

“နဂါးနက်ကြီးဟာ... သူ့ကို ဘိုးတော်သိကြားမင်းက အရင်ခန္ဓာကိုယ်မပေးတော့ဘူးလေ... ဒါကြောင့် နောက်ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဟာ အရင်လိုစာန်ခိုးစွမ်းအားတွေ မရနိုင်တော့ပေ မယ့်... စကြာဝဠာတစ်ခွင်မှာတော့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့

နဂါးနက်သခင်မဆိုပြီး ပေါ်ထွန်းလာဦးမှာပါ... စကြာဝဠာကြီးကို စိုးမိုးဖို့ကြိုးစားနေတဲ့... နတ်ဘီလူးဘုရင် ဒဿနအိန္ဒရ် စိတ်ကူးတွေကို နဂါးနက်သခင်မရဲ့... ခြေတော်ရင်းအောက်မှာ ရောက်ရှိတော့မှာကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်ုပ်၏ အရှင်နှစ်ပါးကို ဂယံတင်နိုင်ဖို့အချိန်ကို စောင့်ရမှာ ရင်မောလုပါတယ်... နဂါးတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ သူရဲကောင်းတွေရဲ့သွေးစက်တွေ အသက်တွေအတွက် သွေးကြွေးပြန်ဆပ်ချင်တယ်... နဂါးနက်သမီးတော်လေးအတွက် စစ်အင်အားတွေ ခုကတည်းက စုဆောင်းထားရင်... မကောင်းဘူးလား ရသေ့ကြီးဗျဉ္ဇန”

“တပ်မှူးဂမ္ဘီ... ဒီအတွက်ဘာမှ မပူလင့်နှင့် နဂါးနက်သခင်မအတွက် နဂါးနီ(၄)ကောင် ပေါ်ထွန်းလာပြီး... နဂါးနက်သခင်မအတွက် စစ်သူကြီးတွေဖြစ်ကြမှာပါ... နဂါးနီ(၄)ကောင်ဟာ စစ်သည်(၄)သိန်းအားမက ကြောက်ဖို့ကောင်း

တယ်... တပ်မှူးဂမ္ဘီရေ”

“ရသေ့ကြီးဗျဉ္ဇန စကားကိုကြားရတာ... အရမ်းကိုအားရတယ်... ဒီအချိန်ကို စောင့်နေရတာကိုပဲ စိတ်မောလုပါတယ်...”

“နောက်နှစ်ပေါင်း(၂၀)ဆိုတာ ဘာမှမကြာလှပါဘူး၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ စောင့်နေပါတော့... တစ်ခုတော့ရှိတယ် နဂါးနက်သခင်မလေး အသက်(၃၀)ပြည့်ပြီးတာနဲ့ နဂါးနက်ဝိညာဉ်... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ခွာသွားပြီး ခန္ဓာပြောင်းသွားလိမ့်မယ်...”

“ဟင်... ဘယ်လိုခန္ဓာပြောင်းမှာလဲ... ရသေ့ကြီးဗျဉ္ဇန...”

“ဒီလို ဂမ္ဘီ... ဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးမှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓပွင့်လာတဲ့အခါ စကြာဝဠာမှာ ပေါ်ထွန်းနေတဲ့နဂါးတိုင်းပြည်... ဘီလူးတိုင်းပြည် အပါအဝင်(၁၀)ပါးသော တိုင်းပြည်တွေဟာ

၁၈၂

ရွှေဘဝင်

ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်... ဒီအချိန်ဟာ နဂါးနက်သခင်မ
အသက်(၃၀)ပြည့်တဲ့နေ့ပဲကွဲ့... နဂါးနက်သခင်မလေးဟာ
နဂါးနက်ရုပ်တုကလေးအဖြစ်နဲ့ ဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးရဲ့ ပန်းတောင်
ကြီးက ဂူတစ်ခုမှာ... နဂါးတိုင်းပြည်ရဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေကို
စောင့်ရှောက်ဖို့ရောက်လာလိမ့်မယ်ကွဲ့..."

နဂါးတပ်မှူးကမ္ဘီသည်... ရသေ့ကြီး ဗျဇ္ဇနပြောသော
နဂါးနက်သခင် သမိုင်းကြောင်းကို နားထောင်ရင်း... သက်
ပြင်းချမိတော့သည်။

ဦးမြင့်မြတ်ကေရပ် ပြောသော... နဂါးနက်ဒဏ္ဍာရီ
ကလေးအဆုံးသတ်ကို ဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ... စကားရပ်
လိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ မေးမိလိုက်သည်။

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရပ် ဆက်ပြီးပြောပြဦးလေ...”

“ကိုယ်ပြောပြတဲ့... နဂါးနက်ဒဏ္ဍာရီလေးက ဆုံး
သွားပြီလေ”

“ဟင်...”

“အယ်... နားထောင်ရတာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီး
နော်...”

သဗ္ဗာဓိဓာဓေ

“သင်တို့...ကိုယ်ပြောပြတာကို သဘောမပေါက်ဘူးနဲ့တူတယ်...ရသေ့ကြီးဗုဒ္ဓနပြောပြတဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ နဂါးနက်သခင်မလေးက ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်းသွားပြီး ရုပ်တုကလေးဖြစ်သွားတယ်လေ...”

“ပန်းတောင်ကြီးမှာ...နဂါးနက်မလေးရုပ်တုက ခုထိရှိနေတယ်ပေါ့...ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင် ဆီမှာရှိနေတဲ့ နဂါးနက်ရုပ်တုနဲ့...ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“အင်း...ဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြောရရင် နောက်ထပ်ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းကို ထပ်ပြီးပြောရမလိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒီရာဇဝင်ကြောင်းပြောရရင်...ကိုယ်တို့ဘိုးဘွားတွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းတစ်ခုကို ပြောရမလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ရဲ့ မိသားစုအကြောင်းဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့...”

“ကိုယ့်အတွက် ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး...ကိုယ်

ပြောပြမှာပါ...ကိုယ်တို့ဘိုးဘေးလက်ထက်ကစပြီး ပြောရမှာပဲကွာ...ကိုယ့်အဘိုး ဦးပန်းမြတ်စံနဲ့ သူငယ်ချင်းဦးဗလုထူးဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း(၂)ယောက်ဟာ...အိန္ဒိယပြည်ဘက်မှာရှိတဲ့ ပန်းတောင်ကြီးအနီးက ရွာကလေးတစ်ရွာကို ရောက်သွားကြပြီး...အဲဒီရွာကလေးကနေ အံ့ဖွယ်နဂါးနက်ရုပ်တုကလေးယူလာခဲ့ကြတယ်...သူတို့ယူလာကြစဉ်တုန်းကတော့ ရှေးဟောင်းပန်းပုရုပ်ကလေးဆိုပြီး ‘ယူလာခဲ့ကြတာ...မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီး(၃)နှစ်လောက်ကြာတော့...အဘိုးဟာ အိန္ဒိယပြည်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်ပြီး ရောက်သွားတယ်...ကိုယ်ပြောဖို့တစ်ခုကျန်သွားတယ်၊ ကိုယ့်အဘိုးဟာ သမိုင်းသုတေသနကျမ်းကို ပြုစုနေတဲ့သုတေသီတစ်ဦးဖြစ်သလို အဘိုးသူငယ်ချင်းဦးဗလုထူးကလည်း ရှေးဟောင်းရုပ်တုတွေကို သုတေသနလုပ်နေတဲ့သူပါ...အဘိုးအိန္ဒိယပြည် သမိုင်းပြတိုက်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းကျမ်းစာတွေကို လေ့လာရင်း... နဂါးနက်သခင်မ

ရာဇဝင်ကျမ်းတစ်ခုကို လေ့လာမိခဲ့တယ်။ ဒီနဂါးနက်ရုပ်တု
 နေလားဟာ... အဘိုးတို့ရထားတဲ့ ရုပ်တုကလေးဖြစ်နေတာကို
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ သိလိုက်ရတယ်... နဂါးနက်ရုပ်တုဟာ
 ပန်းတောင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ဂူပေါက်ကို သွားလို့ရတဲ့လမ်းညွှန်
 မြေပုံပါပါတယ်... အဘိုးဟာ သူသိခဲ့တဲ့ နဂါးနက်ရုပ်တုသမိုင်း
 ကြောင်းကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဦးဗလုထူးကို မပြောပြခဲ့ဘူး...
 ဦးဗလုထူးဟာ လောဘစိတ်ကြီးသူဖြစ်ပြီး၊ ပန်းတောင်ကြီးဆီမှာ
 နဂါး တိုင်းပြည်ရဲ့ ရတနာတွေကို... လောဘရမ္မက်ထပြီး
 သွား ရောက်ရှာဖွေမှုကို မဖြစ်စေလိုတာကြောင့် မပြောဘဲထား
 လိုက်တာပါ... ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ကျမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ အဘိုးဟာ
 သိပ်ပြီးတော့ ယုံကြည်မှုမထားဘဲ နေခဲ့ရင်း... တစ်နေ့
 ဦးဗလုထူး အဘိုးဆီကိုရောက်လာတယ်... သူ့ရောက်လာတဲ့
 အကြောင်းကတော့ နဂါးနက်ရုပ်တုကို သူ့ကိုပေးဖို့လာပြီး
 တောင်းတာပါ... အဘိုးက ရုပ်တုသူ့ဆီမှာမရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြား

ကမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပြီလို့ ပြောတာကြောင့်
 သူငယ်ချင်း(၂)ယောက်စကားများပြီး... ရန်သူတွေဘဝကို
 ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်... အဘိုးလက်ထဲက နဂါးနက်ရုပ်တု
 ကို ပြန်ပြီးရဖို့ ဦးဗလုထူးဟာ နည်းမျိုးစုံကြိုးစားရင်း... သိပ်ချစ်
 ကြတဲ့ မိသားစု(၂)စုဟာ... သူ့သတ် ကိုယ်သတ်နဲ့ မဟာ
 ရန်သူတော်ဘဝကိုရောက်ခဲ့ကြတာ... ခုချိန်ထိ ဆိုရမှာပေါ့
 ကွာ...

“နဂါးမျိုးနွယ်စုဆိုတာရော... ဟုတ်လားဟင်”

“တကယ်တော့ နဂါးမျိုးနွယ်စုဆိုတာ... လူတွေရဲ့
 ထင်မြင်ချက်တွေပါ။ ကိုယ်တို့မိသားစုက ဘာမျိုးနွယ်စုမှ မဟုတ်
 ပါဘူး... သာမန်မိသားစုပါပဲ။ ဒါလိုပဲ... ဦးဗလုထူးရဲ့ မျိုးနွယ်စု
 ဆိုရင်လည်း သာမန်မိသားစုတစ်ခုပါပဲကွာ”

“ဦးဗလုထူးမျိုးနွယ်စုဆိုတာ... ခုဘယ်မှာနေကြလဲ”

“ကိုယ့်အဖေလက်ထက်မှာတော့... ဦးဗလုထူးရဲ့ ကျန်ခဲ့

တဲ့ မိသားစုဟာ၊ စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး... ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က သူတို့ဆွေမျိုးတွေဆီကို ရောက်သွားကြတယ်ဆိုတာ... နောက်ဆုံးကြားရပြီး၊ ဘာမှ သတင်းမရတော့ပါဘူး။

“နဂါးနက်ရုပ်တုကို သူတို့ဘက်က ရဖို့မကြိုးစားကြတော့လား...”

“သေတဲ့သူကသေ ထောင်ကျတဲ့သူက ထောင်ကျနေပဲ... သူတို့ဘက်ကရော ကိုယ်တို့ဘက်မှာရော နဂါးနက်ရုပ်တုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှုတွေ မေးဖို့ခဲကြတယ်... ဒါက ယည်း နောက်ပိုင်းခေတ်ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေ... အသိဉာဏ်တွေယှဉ်ပြီး၊ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့နောက်ကို မလိုက်ကြတာလည်း ပါပါတယ်...”

“ခု... နဂါးနက်ရုပ်တုနောက်ကို လိုက်ခဲ့တဲ့သူတွေက ရော... ဦးဗလုထူးရဲ့ မျိုးနွယ်စုထဲက မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ကိုယ်သိသလောက်ကတော့... ဦးခန့်စည်မောင်ဟာ

ဦးဗလုထူးရဲ့ခြေ... ဦးချစ်စံနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နဂါးနက်သမိုင်းကြောင်းကို ဦးချစ်စံဆီက သိခဲ့ပြီး... နဂါးနက်ရုပ်တုကို ကိုယ့်ဆီက ရယူဖို့ကြိုးစားတာဖြစ်နိုင်တယ်... တစ်ခုတော့ ငါတို့အားလုံး သတိထားရမှာက နဂါးနက်ရုပ်တုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး... ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူတွေ အနီးကပ်ဆုံးမှာ ရောက်နေပြီဆိုတာပဲ... ဟိုနှစ်ကောင်သတိရလာပြီလား ဦးဗလု”

“ရနေပါပြီ... တူတော်မောင်”

“သူတို့ကို သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး... အပ်ဖို့လုပ်ရမယ်”

ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်သည် ဖမ်းမိထားတဲ့နှစ်ယောက်နားသွားပြီး...

“မင်းတို့ ထောင်ထဲကို မသွားချင်ရင်တော့... ဘယ်သူခိုင်းတာလည်း ဆိုတာကို... ပြောပြနိုင်မလား”

၁၉၀

ရွှေဘဝင်

“ကျွန်...ကျွန်တော်တို့ကို မိုက်ကယ်ဘမောင် ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

“မိုက်ကယ်ဘမောင်ကို ဘယ်သူ့ခိုင်းတယ်ဆိုတာရော၊ မင်းတို့ မသိဘူးပေါ့...”

“နာမည်တော့ မသိရပါဘူး...မိန်းကလေးနဲ့ ဆရာမိုက်ကယ်ဘမောင် အလုပ်ကိစ္စကားပြောပြီး...ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

“ဒီလောက်ဆိုရပြီ...”

“ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်ပေးမှာပေါ့နော်”

“ငါက လွှတ်ပေးချင်ပါတယ်...ဥပဒေက လွှတ်ခွင့်မပေးဘူး”

“ဗျာ...”

“ဆ...ဆရာရယ်...မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းတို့အတွက်...နောင်တတွေရနိုင်တဲ့ နေရာကို

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

မြို့ပြညီ အဝင်လမ်း

၁၉၁

ရောက်မှဖြစ်မှာပါ...”

ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်...သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး၊ ဖမ်းမိထားသော (၂)ယောက်ကို အပ်နှံလိုက်သည်။ စခန်းမှူးနှင့် ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင် ခြံထဲတွင်စကားရပ်ပြောနေကြပြီး...ဘာတွေပြောနေသည်ကို ကျွန်မတို့မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မလည်း သမီးလေးသို့သုန္ဒရီကို ခေါ်ပြီး...အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

“ဟူး...”

နဂါးနက်ရှုပ်တု၏ အန္တရာယ်မီးလျှံကြားထဲသို့...ကျွန်မတို့စတင်ဝင်ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

အခန်း ◀ ၁၂ ▶

ကျွန်မ . . . အန်တီမမဆီမှ ဖုန်းစကားပြောသည်ကို
နားထောင်ပြီး . . . ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

“သင် . . . သင်”

“ဪ . . . ကျူရီ”

“ဖုန်းနားရပ်ပြီး . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အန်တီမမဆီက . . . ဖုန်းလာတယ်”

“ဘာ . . . သူဘာတွေပြောသွားလဲ”

“ငါတို့ဇာတ်ရုပ်တွေကို မပေါ်ချင်ရင် သူနဲ့လာပြီးတွေ့
ပါတဲ့ . . . မတွေ့ရင် ဦးမြင့်မြတ်ကေရာဇ်ကို အမှန်အတိုင်း

သစ္စာပွန်စာပေ

မြို့ပြဥ အဝင်လမ်း

၃၉၃

ပြောလိုက်မယ်တဲ့ . . .

“တောက် . . . ဒီဟာမကြီး၊ ငါတို့ကို ဒုက္ခစပြီးပေးပြီ”

“သင်နဲ့ ကျူရီ . . . ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ဆူးဆူး . . . သူတို့နား
ကို ရောက်လာသဖြင့် အကြောင်းစုံကိုပြောပြလိုက်သည်။

“သူဘက်က ဒီလိုခြေလှမ်းမျိုးလှမ်းမယ်ဆိုတာ . . .

အစကတည်းက သိနေပြီးသားပဲဟာ”

“သိတာ အရေးမကြီးဘူး . . . ငါတို့သွားပြီးတွေ့သင့်
မတွေ့သင့်က အရေးကြီးဟယ်”

“ဆုံးဖြတ်ချက်(၂)ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာကို . . . ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ”

“ငါတို့အန်တီမမကို သွားပြီးတွေ့မလား . . .”

“တွေ့တော့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူးဟာ . . . သူခိုင်း
တာကို ငါတို့က လုပ်ပေးမှာမှမဟုတ်တာ . . . ပြီးတော့ သူတို့
ခေါ်တဲ့နေရာကို သွားရင် . . . သူတို့ဘက်က အကောက်ကြံပြီး

သစ္စာပွန်စာပေ

ယုတ်မာကြဦးမှာ”

“သင်ပြောတာ သေချာတယ်...ငါတို့သွားတွေတာ
နဲ့ သူတို့အကွက်ထဲဝင်သွားမှာ...”

“ဒီတော့ ငါတို့နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ချဖို့ပဲရှိတော့တယ်...ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့
ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြလိုက်ရုံပဲ
ရှိတော့တယ်...သူ့ဘက်က ငါတို့အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောတဲ့
အပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်ပါစေတော့ဟာ...”

ကျွန်မနှင့် ကျူရီမှာ...ဆူးဆူးပြောသော ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို လေးပင်စွာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ခုဖွင့်ပြောဖို့က...မဖြစ်နိုင်သေးဘူး”

“ဘာလို့လဲ သင်...”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်က မန္တလေးကိုသွားတာ...”

(၄)ရက်လောက်ကြာဦးမှာ”

“သူပြန်ရောက်တော့မှ ဖွင့်ပြောကြတာပေါ့...”

“သင်နဲ့ ဆူးဆူး...နင်တို့ကို ငါတစ်ခုပြောစရာ
ရှိတယ်”

“ဘာလဲ...ကျူရီ”

ကျူရီသည် ချက်ချင်းပပြောသေးဘဲ...အပြင်ဘက်
သို့ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ အပြင်ဘက်ကို ရောက်တော့မှ...

“ဦးဗလကို...ငါသိပ်ပြီးမသင်္ကာဘူး”

“ဟင်...”

“ဟယ်...နင်ဘာတွေထားလို့လဲ”

“ငါ...ညက အိပ်လို့မရတာနဲ့ နင်းဆီခင်းထဲမှာ
လမ်းလျှောက်နေတုန်း...ဦးဗလ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ခြံအပြင်
ကို ထွက်သွားတယ်”

“ကိုသံချောင်း မရှိဘူးလား”

“ကိုသံချောင်းကို မတွေ့ဘူး...ငါလည်း သိပ်ပြီး
မသင်္ကာတာနဲ့ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားတော့ လမ်းမှာ...
ရပ်ထားတဲ့ကားတစ်စီးပေါ်ကလူနဲ့ စကားပြောနေတယ်၊ သိပ်

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

.....
အကြာကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး...သူပြန်လာတော့ ငါလည်း
ခြံထဲကို ပြန်ပြီးဝင်ခဲ့တာ”

“အင်း...အိမ်ထဲမှာ အတွင်းသစ္စာဖောက်ကတော့
ရှိနေပြီ”

“ဒီကိစ္စကို ဦးမြင့်မြတ်ကေရောင်ရောက်လာရင်...
ပြောပြသင့်ရင် ပြောပြရမှာပဲ”

“သင်...ကိုယ့်ဘက်က မသေချာဘဲနဲ့တော့ မပြော
နဲ့ဦးဟာ၊ ပိုင်လောက်မှပြောမယ်...သူ့ကိုတော့ သတိနဲ့
စောင့်ကြည့်နေရမယ်”

“ဟင်...ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ဦးဗလ လာနေသောကြောင့် ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်
စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး၊ ပြောနေလိုက်ကြသည်။

“ဆရာမ...”

“ဘာများလဲ...ဦးဗလ”

“သမီးလေးက လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်ကိုသွားချင်နေတာ”

.....
သစ္စာမှန်စာပေ

.....
မြို့ပြဥ အဝင်လမ်း

၁၇၇

.....
လိုက်ပြီးပိုခိုင်းနေတယ်...အဲဒါ ဦးလေး လိုက်ပို့လိုက်ဦး
မယ်နော်”

“ဟင်...”

ဦးဗလ...သမီးလေးကို ခေါ်သွားမည်ဟူသော စကား
ကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲထင်သွားပြီး...

“ကျွန်မပါ လိုက်မယ်...”

“လိုက်ခဲ့လေ...”

“သမီးရော...ဦးဗလ”

“အိမ်ပေါ်မှာပါ...”

“သမီးလေး သူ့...”

“ရှင်...ဆရာမ”

ကျွန်မလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သောကြောင့်...သူ့သန္ဓေရီ
အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

“သမီး စတိုးဆိုင်သွားမလို့ဆို...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ”

.....
သစ္စာမှန်စာပေ

“သမီးက ဘာသွားဝယ်မလို့လဲ...”

“ဦးဗလကြီးအတွက်...ခေါင်းစွပ်ဝယ်ပေးမလို့ သူက လိုချင်တယ် ပြောနေလို့...”

ကျွန်မတို့(၃)ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး...ဦးဗလ တစ်ခုခုကို အကောက်ကြံ နေပြီလို့ သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

“ကျူရီနဲ့ ဆူးဆူး...ငါ လိုက်သွားဦးမယ်”

“အေး...အေး”

ဆူးဆူး ကျွန်မနားကိုကပ်ပြီး...တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“သဝေ...သတိနဲ့သွားနော်”

“အင်း...”

ကျွန်မ သမီးလေးကိုလက်ဆွဲပြီး သွားရင်း...

“သမီးလေးသျှို...”

“ရှင်...ဦးလေးဗလ”

“ဦးလေး မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်...သမီးလေး ကြိုက်တာကိုပဲ ဝယ်ခဲ့တော့နော်...ဦးလေး ခြံထဲမှာ လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးတယ်”

“ဦးလေးဗလ...မလိုက်ချင်လည်းနေခဲ့ပေါ့...ဆရာမနဲ့ပဲ သွားတော့မယ်”

ဦးဗလ...ခြံထဲတွင် နေခဲ့ပြီး၊ ကျွန်မနှင့် သမီးလေး သျှိုသုန္ဒရီထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“သမီးသျှို...ဦးလေးက သမီးကို ခေါင်းစွပ်လေး လိုချင်တယ်လို့...ဘယ်တုန်းကပြောတာလဲ”

“မနက်ကမှ ပြောတာဆရာမ...ညဘက်ဆိုရင် အရမ်းချမ်းတာပဲ၊ ခေါင်းစွပ်ကလေး လိုချင်တယ်တဲ့...သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးပြောတာနဲ့ သမီးကဝယ်ပေးမယ်လို့ပြောလိုက်တာ...ဘယ်နေ့ဝယ်ပေးမယ်လို့တော့မပြောပါဘူး၊ စောစောကမှ သမီးကိုဝယ်ပေးပါဆိုပြီးပြောတာနဲ့...သမီးမုန့်ဖိုးထဲက ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ပေးမယ်...ဆရာမကို သွားပြောပေးလို့ ပြော

လိုက်တာ...

ဦးဗလတစ်ယောက် သမီးလေးကို တစ်ခုခုကြံစည်နေ ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ခြံကိုယ်ဝန်းနှင့် နေထိုင်ကြသောလူချမ်းသာ ရပ်ကွက်ဖြစ်တာမို့...လမ်းပေါ်တွင် လူသူမရှိ၊ ဖွင့်ထားသော စတိုးဆိုင်မှာ တစ်ဖက်ရပ်ကွက်တွင်ဖြစ်တာကြောင့်... အတော် လေးကို သွားရသည်။

ကျွန်မ ကားမယူဘဲ...လာခဲ့ကြခြင်းကြောင့် တစ် ခုခုမှားသွားပြီလို့ ထင်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင်...

“ဝူး...ကျွီ...”

“ဟင်...”

ကျွန်မနားသို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်ပြီး...ကားပေါ်မှ လူ(၃)ယောက်ဆင်းလာသည်။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်တာလဲ...”

“ဆရာမ...”

“မင်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲလိုက်ခဲ့...မဟုတ်ရင်၊ ကလေးအတွက်ပါ ကံမကောင်းဘူးဖြစ်သွားမယ်...”

သျှိုသုန္ဒရီ...ကျွန်မကိုသိုင်းပြီး ဖက်ထားလေသည်။

“ရှင်တို့ ခေါ်ချင်တာ...ကျွန်မမဟုတ်လား၊ ကလေး ကို ဘာမှအန္တရာယ်မပြုနဲ့”

“ငါတို့ခေါ်ရမှာ မင်းတင်မဟုတ်ဘူး...ကလေးကိုပါ ခေါ်ရမှာကွ...”

“ဘာ...”

“ကားပေါ်ကို အေးအေးဆေးဆေးတက်နော်...”

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ခုခံပြီးပြေး၍ရနိုင် ပေမယ့်...သျှိုသုန္ဒရီရှိနေသဖြင့် ကျွန်မအတွက် အခက် တွေ့နေလေပြီ။ အိမ်များကို အကူအညီတောင်းဖို့အတွက် ကလည်းမဖြစ်နိုင်...ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးထဲမှလူတွေ ကြားအောင် အော်ဟစ်နိုင်ဖို့က မလွယ်ကူလှပေ...

“သမီးလေးဘာမှ မကြောက်နဲ့ ဆရာမသမီးနဲ့အတူ”

ရှိနေမယ်...”

“ကြာတယ်ကွာ...ဆွဲတင်လိုက်”

ကားထဲမှ လူကလှမ်းပြီး၊ ပြောလိုက်သောကြောင့်...
ကျွန်မတို့(၂)ယောက်ကို ဆွဲတင်ဖို့ပြင်သည်နှင့်...

“ကဲဟာ...”

“အု...”

“သမီးလေးပြေး...ပြေး...လွတ်အောင်ပြေး”

ကျွန်မရှေ့ကလူ၏ အရှိုက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး၊
သမီးလေးကို ပြေးခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မလွတ်စေနဲ့...မိအောင်လိုက်ကြ
စမ်း...”

သမီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသော သူကိုကျွန်မကိုယ်
လုံးနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် အစွမ်းပြချင်ဦးဟာ...”

“ဖြောင်း...အ...”

ကျွန်မမျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့်...

ကျွန်မဘေးသို့ ယိုင်ကျသွားတော့သည်။

ကျွန်မလည်း လဲကျသွားရာမှ...ရှေ့မှလူရဲခြေ
ထောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်...

ဒီဟာမ...ကဲကွာ”

“ခွပ်...”

ကျွန်မခေါင်းကို ခြေဖြင့်စာအားကန်လိုက်သောကြောင့်
မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး...မူးမိုက်သွားသည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ...”

“သ...မီးလေး...ပြေး...ပြေး”

သျှိုသုန္ဒရီမှာ ကျွန်မဆီကို ပြန်ပြီးပြေးလာခြင်းကြောင့်
ကျွန်မအားယူပြီး ပြန်ထသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ကလေးကိုပဲ ခေါ်ခဲ့တော့”

“ဝူး...”

“ဟင်...ဟာ...ဟိုက်”

ကျွန်မ၏နားတွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်သံကို . . .
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြာဝေနေသော မျက်လုံးကိုအတင်း ဖွင့်
ကြည့်ပေမယ့် . . . ဝေဝေဝါးဝါးပင် . . .

“ငါ့တူမကို ခုလွှတ်လိုက်စမ်း...”

“မင်း ရှေ့ကိုတိုးတာနဲ့ ကလေးအသက်ကို . . . ပေးရ
လိမ့်မယ်နော်”

ကျွန်မကြားလိုက်ရသောအသံမှာ ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်
၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။

“ကလေး ဘေးဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင် . . . မင်းရှေ့ကို
ဆက်ပြီးမတိုးနဲ့နော်...”

“အေး... သူက မတိုးဘူး၊ ငါက တိုးမှာကွ...”

“ဟာ... ငြိမ်း... စစ်သူ”

“ဖြောင်း... ခွပ်”

“အိ... အား...”

ငြိမ်းစစ်သူ . . . ဘယ်နေရာကနေ ရောက်လာမှန်း

မသိ၊ သမီးလေးသို့သုန္ဒရီကို ဆွဲချုပ်ထားသော သူ၏မျက်နှာ
ကို ခန့်ကန်လိုက်သည်နှင့် . . . ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ပါ ဘေးမှ
ကောင်တွေကို ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်တော့သည် . . . ပွဲက သိပ်ပြီး
မကြာလိုက်ပါ။ ကားအောက်မှ (၃)ယောက်မှောက်သွားသည်
နှင့် ကားပေါ်မှလူ . . . ကားကိုစက်နှိုးပြီးပြေးထွက်သွားတော့
သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ...”

“ရပါတယ် . . . ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ရယ်၊ ကြုံကြိုက်
သွားလို့ပါ . . . သွားဦးမယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဇာတ်လမ်းကိုခင်ဗျား
ပဲ ရှင်းလိုက်တော့...”

“ဆရာမ...”

“သမီးလေး . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“သင်...”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

“သမီးလေး...မငိုနဲ့လေ”

သျှိုသုန္ဒရီ...ကျွန်မပါးစပ်မှ သွေးများကို လက်နှင့် သပ်ပေးပြီးငိုကြွေးနေလေသည်။ ဦးမြင့်မြတ်ကောရင်က ကျွန်မ လက်မောင်းကလေးကို ဖေးမပြီး ကားပေါ်သို့ခေါ်ဆောင်လာ ခဲ့သည်။

“ဆေးခန်းကို အရင်သွားမယ်”

“ရပါတယ်...ဦးမြင့်မြတ်ကောရင်ရယ်”

ကျွန်မစကားကို သူဘာမှဆက်ပြီးမပြောဘဲ...

ဆေးခန်းသို့ ကားလေးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်မကျေနပ်မိလိုက်သည်မှာ...သမီးလေးသျှိုသုန္ဒရီ၊ လူဆိုးတွေလက်ထဲသို့ မပါသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနုလုံးသားထဲတွင် သမီးလေး၏မျက်ရည်လေး တွေက...စီးဆင်းဝင်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ...

❧ ❧ ❧

အခန်း ၁၃

ဦးဗလ...ခင်ဗျားဘက်က ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ ပြောပါ...”

“တူတော်မောင်ရယ်...ဦးလေးကို မဟုတ်တာတွေ မစွပ်စွဲပါနဲ့ကွယ်...ခုကိစ္စမှာ ဦးလေးဘာမှ မပတ်သက်ပါ ဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ထင်ယောင်ထင်မှားနဲ့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ဦးဗလ...တိကျတဲ့အထောက်အထားတွေ ရှိတယ်...ကောင်းပြီလေ၊ ဦးဗလက ဝန်မခံဘူးဆိုမှ သက်ဆိုင်ရာနဲ့ပဲ စကားပြောတော့ပေါ့...”

“တူ...တော်...မောင် ရယ် ဦးလေးကို ရဲစခန်း
တော့ မပို့ပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးလေးဘက်က မဖြစ်မနေအကျပ်အတည်း
ကြောင့် သူတို့ခိုင်းတာကို လုပ်ရတာပါ...”

“ဘယ်သူ ခိုင်းတာလဲ...”

“ဟယ်လင်နိုင်ပါ”

ကျွန်မတို့ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေတာမို့
သိပ်ပြီးအံ့သြခြင်း မရှိတော့ပါ...

“သူ...ဘာတွေ ထပ်ပြီးခိုင်းထားသေးလဲ”

“ဒီတစ်ခုပါပဲကွယ်...ဦးလေးမြေးလေးကို သူတို့
ခေါ်သွားပြီး၊ မလုပ်ပေးရင်...မြေးလေးကို သတ်ပစ်မယ်
ပြောလို့ ခုလိုလုပ်ရတာပါ...ဦးလေးမြေးလေးကို ကယ်ပါ
ဦးကွယ်...”

“ဦးဗလ...မြေးလေးအတွက် ကယ်နိုင်ဖို့ကို ကူညီ
ပေးပါ့မယ်...ဦးဗလဘက်က ခုလိုပဲဆက်ပြီးနေပေးပါ၊
ဟယ်လင်နိုင်က...ဘာဆက်ပြီး ခိုင်းမယ်ဆိုတာကို မသိချင်

ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်ထားပါ”

“အေး...အေးပါကွယ်၊ ဦးလေးရဲ့အမှားကို ဦးလေး
တောင်းပန်ပါတယ်...နောက်တစ်ကြိမ် ခုလိုအမှားမျိုးကို
မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဦးလေးကို မယုံကြည်လိုတော့မဟုတ်ဘူး...
ဟယ်လင်နိုင်ဘက်က ဆက်သွယ်မှုပလုပ်မချင်း အပြင်ကို
လုံးဝမထွက်ပါနဲ့...”

“တူတော်မောင် ပြောသလိုနေပေးပါ့မယ်...”

“ကိုသံချောင်း...”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ဦးလေးဘေးမှာနေ...”

ဦးဗလနှင့် သံချောင်းအိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီးနောက်-

“ဦးမြင့်မြတ်ကောရင်ကို...ကျွန်မတို့အမှန်ကို ဝန်ခံ
ချင်လို့ပါ...”

ကျွန်မတို့စကားကို ဦးမြင့်မြတ်ကောရင် ပြုံးလိုက်

ပြီးမှ...

“မင်းတို့...ငါ့ဆီကို နဂါးနက်ရုပ်တုယူဖို့...အန်တီမမ နဲ့ ဦးခန့်စည်မောင်ခိုင်းလို့ ရောက်လာကြတယ်လို့ ပြောမ လို့လား...”

“ဟင်...”

“အယ်...ရှင်”

ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ် စကားကြောင့် . . .ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ကိုယ်အစကတည်းက သိထားတဲ့ကိစ္စပါ...မင်းတို့ (၃)ယောက်ကို ချောင်းသာမှာတွေ့တာကို ကိုယ်မမှတ်မိဘူးလို့ ထင်နေတာလား . . .ငါ့မှတ်ဉာဏ်အဲဒီလောက် မညံ့ပါဘူး။ ငါ့ဘက်က အရှင်းဆုံးပြောမယ် . . .မင်းတို့(၃)ယောက်လုံး ငါ့အိမ်ထဲကိုရောက်ဖို့အတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင်မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ခေါ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ...”

“ရှင်...”

ကျွန်မတို့ တကယ်ပင် . . .အံ့သြစရာဖြစ်နေလေပြီ ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ် ဘာကြောင့်သိသိနှင့် ကျွန်မတို့(၃)ယောက် လုံးကို အိမ်တွင်ထားခဲ့ရသလဲ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့စကားကို မင်းတို့မသိချင်ဘူး လား...”

“သိချင်ပါတယ်...”

“သင်...မင်းကို ငါ့ချောင်းသာရောက်မှ တွေ့ခဲ့ဘူး တာမဟုတ်ဘူး...ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅)နှစ်လောက်ကတည်းက မင်းကိုတွေ့ခဲ့ဖူးတာပါ”

“ဟင်...”

“ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်ကလေးကို စတိုးဆိုင်မှာ . . . မင်းစိတ်ဝင်တစားကြည့်နေတာတည်းက မင်းကိုတွေ့ဘူးခဲ့တာပါ။ မင်းအိမ်ကို ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်ကလေး ပို့ခဲ့တာငါပဲ...”

ကျွန်မအတွက် . . .မယုံနိုင်သော အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်နေရသလို...

“ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်ကလေးကြောင့်...မင်းဘဝမှာ
ကြေကွဲစရာ ဝမ်းနည်းစရာတွေကြုံခဲ့ရပြီး...မင်းအများ
လမ်းပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ရတာကို ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်မိခဲ့ပါ
တယ်...ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါကယ်တင်ခွင့်မရခဲ့ဘူး”

“ဒါကြောင့်...ငါကယ်ခွင့်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး မင်း
ကိုကယ်တင်ခဲ့တာပဲ...”

“ငါဝင်လာလို့ပြီလား...ကောရာဇ်”

“ဟယ်...ကိုငြိမ်းစစ်သူ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သခင်ရေ...ကောရာဇ်နဲ့ငါက
ကျောင်းနေဘက် သိပ်ပြီးချစ်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ...ငါက
တော့ဘဝရဲ့အကြောင်းတွေကြောင့်...ဒုစရိုက်လမ်းပေါ်ကို
ရောက်ခဲ့ရတယ်...မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကောရာဇ်က ငါ့ကို
အကူအညီပေးမင်းခဲ့တယ်၊ မင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့လေ...
မင်း ဘေးဒုက္ခရောက်တိုင်း ငါရောက်ရောက်လာရတာ ငါ့ကို
သိပ်ပြီးအထင်မကြီးနဲ့...ဒီကောင်ကြီးက မင်းနောက်မှာ

အရိပ်လိုနေခဲ့ပေးတာ...သူ့ဆီက သတင်းရတာနဲ့ ငါက
မင်းဆီကို အရောက်လာရတာ...”

“သခင်...ခုလောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ...ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ် မျက်နှာ
ကို မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်ကတော့ ကြည်လင်အေးမြသော
အပြုံးကလေးနှင့်...ကျွန်မကို ကြည့်နေသည်။

“ကောရာဇ်...”

“ပြောလေ...ငြိမ်း”

“ငါတို့...ပွဲသိမ်းကို ကဖိုကောင်းနေပြီဟေ့”

“နဂါးနက်ဒဏ္ဍာရီကို...မကြာခင် အဆုံးသတ်တော့
မှာပါ ငြိမ်းရာ...မင်းရော ငါ့ကိုပြောထားတဲ့အတိုင်း ပြောင်း
လဲမှာလား”

“အမှောင်လောကကြီးကို ကျောခိုင်းချင်တာကြာပြီ”

မင်းသခင်မလေးအတွက် အမှောင်ထဲမှာနေနေရတာကွ”

“ခုတော့ . . . မင်းတာဝန်တွေပြီးဆုံးသွားပါပြီ”

“အေးပါကွာ . . . မင်းဘဝထဲရောက်သွားပြီဆိုတော့

မင်းကပြောတော့မှာပေါ့ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်”

“ဘာလဲငြိမ်း . . .”

“ပြန်ပြီး . . . လွတ်သွားတာတော့ မဖြစ်စေနဲ့ . . .

မြင့်မြတ်ကေရာင်ကြီးရေ”

“မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ငြိမ်းစစ်သူ ပြောနေသောစကားလုံးတွေကြောင့် ကျွန်မ
ကို ကျူရီနှင့်ဆူးဆူးတို့ ပြီးစိမ့်နှင့် ကြည့်နေခြင်းကြောင့် သမီးလေး
သျှိုသုန္ဒရီကို လက်ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ် သို့တက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်မဘဝအနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်မလဲ ဆိုတာကို
မတွေးဝံ့အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

၆၈၁

ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် . . . ပန်းရိပ်ပြုံဆီသို့
ဝင်ရောက်လာသောသူတွေကတော့ ဦးခန့်စည်မောင်နှင့် ကြေး
စားလူဝိုက် မိုက်ကယ်နှင့် သူတပည့်တွေပင်ဖြစ်သည်။ အပြင်
ဘက်လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်ထားသောကားထဲ၌ ဟယ်လင်နိုင်၊
အန်တီမမနှင့် ကလေးငယ် . . .

သူတို့ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးရန်အတွက် ရှာဖွေ
'နေပြီဖြစ်သောကြောင့် . . . နဂါးနက်ရပ်တုကို ယူပြီး အပြီးထွက်
သွားကြဖို့ ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးဗလ...ဦးဗလ”

“ဦးခန့်စည်မောင်...”

“အားလုံးစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်...အားလုံးအိပ်ဆေးကြောင့် အိပ်ပျော်

နေပြီ”

“ပစ္စည်းထားတဲ့နေရာရော...တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ညွှန့်ခန်းထဲက ရှိုးကျေ(စ်)ထဲမှာပဲ...နဂါးနက်ရုပ်တု

ရှိတယ်”

“ခင်ဗျား...သိပ်ပြီးတော်တယ်”

“ကျုပ်မြေးလေးဧရာ...”

“အပြင်က ကားပေါ်မှာပါလာတယ်...ဘာမှမပူနဲ့

နဂါးနက်ရုပ်ရှာရတာနဲ့ ခင်ဗျားမြေးလေးကို ခင်ဗျားလက်ထဲ
ကို...ပို့ပေးတဲ့အပြင် ဆုငွေတောင်ပေးခဲ့ဦးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဦးခန့်စည်မောင်တို့ ညွှန့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး...ရှိုး

ကျေ(စ်)ထဲမှ နဂါးနက်ရုပ်တုကို တွေ့သည်နှင့်...

“ရိုက်ခွဲကွာ”

“ခွမ်း...”

မိုက်ကယ်...ရှိုးကျေ(စ်)မှန်ကို ရိုက်ခွဲပြီး နဂါးနက်

ရုပ်တုကိုယူပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား ငါသူဌေးကြီးဖြစ်ပြီကွ”

“ချောက်...”

“ဟာ...”

ညွှန့်ခန်းတစ်ခုလုံး မီးတွေလင်းလက်သွားတော့သည်။

“သိပ်ပြီးပျော်နေလား...ဦးခန့်စည်မောင်”

“ဟာ...ဦးဗ...လ...ခင်...ဗျား...”

ဦးမြင့်မြတ်ကောရာဇ်သည်...ဦးခန့်စည်မောင်ရှေ့တွင်

ရပ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့အတွက်...ဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ရက်

ပါပဲ...”

“ချောက်...”

ဦးခန့်စည်မောင် သူခါးကြားမှသေနတ်ကိုထုတ်ပြီး..

“ပွဲက...ခပ်ချောချောမဖြစ်မှတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပဲ...လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

“ဦးခန့်စည်မောင် ခင်ဗျားလက်မြှောက်ထားလိုက်ပါ။
ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ...ခင်ဗျားတို့ကို ဝိုင်း
ထားတယ်။ အပြင်က နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဖမ်းဆီးထားပြီး
ပါပြီ...ခင်ဗျားရယ်၊ ဟယ်လင်နိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်မာလာကျော
တို့ဟာ... လူကုန်ကူးတဲ့ပြစ်မှုတွေကို တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ
လုပ်ကိုင်နေတာ ကိုလည်း ကျုပ်တို့သတင်းရထားပြီးပါပြီ”

ဦးခန့်စည်မောင်...ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပဲ၊ သက်
ဆိုင်ရာ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

“ဪ...ဦးခန့်စည်မောင် ခင်ဗျားသိပ်ပြီးလိုချင်တဲ့
နဂါးနက်ရုပ်တုကို ယူချင်ယူသွားပါ...တကယ်တော့ ခင်ဗျား
တို့ဟာ လောဘရမ္မက်ဝံ့ပြီး ဇလ္လာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို အဟုတ်

ကြီးမှတ်နေတာကိုးဗျ...ဒီနဂါးနက်ရုပ်ထုကလေးဟာ ရှေး
ဟောင်းရုပ်တုကလေးတစ်ခုသာသာပါဗျာ...”

သက်ဆိုင်ရာမှ...ဦးခန့်စည်မောင်တို့အားလုံးကို
ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက်...”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်...ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လည်း
ပန်းရိပ်မြို့ကနေ မနက်ဖြန်ထွက်ခွာခွင့်ပြုပါတော့...”

“သင်...မင်းရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲသံယောဇဉ်ကင်း
မဲ့ခဲ့ပြီဆိုရင်...ပန်းရိပ်မြို့ကနေ ထွက်ခွာသွားနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်မဘဝနဲ့အရမ်းကို ဝေးကွာတဲ့ဘဝတစ်ခုကို...
ကျွန်မ နောက်ထပ် ပင်လယ်နတ်သမီးအိပ်မက်ကလေး မမက်
ပါရစေနဲ့တော့ရှင်...ကျွန်မတစ်ခုတော့မေးပါရစေ”

“မေးပါသင်”

“ပင်လယ်နတ်သမီးရုပ်ကလေး...ဦးမြင့်မြတ်ကေရာပ်
လက်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြန်ရောက်ခဲ့တာလဲ...”

“မင်း ဖခင်ကြီးရောင်းလိုက်တဲ့ သူဆီကနေ ပြန်ဝယ်

ယူပြီး . . . မင်းကိုတစ်နေ့ပြန်ပြီးပေးမယ်လို့ ပေးတဲ့နေ့ဟာ
သင်ဟာ . . . ငါ့ဘဝရဲ့ အရှင်သခင်အဖြစ်နဲ့ပေးချင်တာ”

“ရှင် . . .”

“သင် . . .”

“ဘာလဲ ဆူးဆူး . . .”

“ကံကောင်းခြင်းအိပ်မက်တစ်ခုကို မင်းမယူတတ်ရင်
မင်းဟာ . . . ပြိုပြည်ရဲဘဝတတ်လမ်းထဲကို ပြန်သွားရလိမ့်
မယ်နော် . . .”

“သင် . . . ငါတို့ဘဝလေးကို ပန်းရိပ်မြုံမှာ စတေး
ပါရစေတော့”

ကျွန်မ၏ ဘဝဆိုးကြားမှ . . . သူငယ်ချင်း (၂) ယောက်
မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး . . . ကျွန်မနုလုံးသားဆီမှ တိုးတိတ်
သောစကားသံလေးတွေကို ရိုက်ခတ်နေလေပြီဖြစ်သည်။

“ဆရာမ . . .”

“သမီးလေး . . .”

“သမီးလေးကို ထားခဲ့မှာလားဟင် . . .”

ကျွန်မ . . . သမီးလေး သို့သုန္ဒရီကို ပွေ့မချီလိုက်ပြီး-

“ဆရာမလေ . . . သမီးလေးနဲ့အတူတူ ထာဝရမခွဲဘဲ
နေမှာပါကွယ်”

“ဒါဆို . . . ဦးဦးကို ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်ပါ”

“အယ် . . . ဒီကလေးမ”

ကျွန်မဘေးမှ ကျူရီနှင့်ဆူးဆူးတို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီ
ဖြစ်၍ သမီးလေးသို့သုန္ဒရီနှင့် . . . ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်တို့သာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရင်း . . .

“သင် . . .”

“ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်”

“မင်း သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ငါတို့အနာဂတ်လေးကို . . .
အသာယာဆုံးတည်ဆောက်ပါရစေ . . .”

ကျွန်မနှုတ်ဖျားမှ . . . စကားလေးတွေ မထွက်လာနိုင်
တော့ပဲ၊ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကလေး ဦးမြင့်မြတ်ကေရာင်ရင်ခွင်

၂၂၂

ရွှေဘဝင်

ထဲသို့ တိုးဝှေ့ရောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်မ၏ ခါးသီးလှသော . . မြို့ပြညစ်အဝင်လမ်းကို
ကျောခိုင်းနိုင်ခဲ့လေပြီမဟုတ်လား . . .။

ရွှေဘဝင်

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

BURMESE
CLASSIC
.com